

Độc Nhất Mỹ Nam Tâm

Contents

Độc Nhất Mỹ Nam Tâm	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 1-3	5
4. Chương 2-1	8
5. Chương 2-2	11
6. Chương 3-1	17
7. Chương 3-2	22
8. Chương 4-1	27
9. Chương 4-2	31
10. Chương 5-1	36
11. Chương 5-2	40
12. Chương 6-1	45
13. Chương 6-2	50
14. Chương 7	55
15. Chương 8-1	63
16. Chương 8-2	68
17. Chương 9	73
18. Chương 10	82
19. Chương 11	91

Độc Nhất Mỹ Nam Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, hài, nhất thụ nhất công, mỹ công xú thụ. Edit: Giang. ThủyThanh mai trúc mã theo như mọi người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-nhat-my-nam-tam>

1. Chương 1-1

Cái gọi là thanh mai trúc mã từ trước đến nay không chỉ là có cảm tình tốt với nhau, mà đôi khi có trường hợp ngoại lệ, cũng có cảm tình không tốt lắm.

Có người hận không thể cầu trời thương hại hắn, làm cho hắn sớm ngày giải thoát khỏi người nào đó bên cạnh, vĩnh viễn cũng không muốn làm thanh mai trúc mã với người đó, để tránh tự tìm lấy phiền phức.

Nhưng ông trời có bao giờ nghe đến lời cầu nguyện của hắn chẳng?

Trên đời này, đại khái không còn có người nào oán hận ông trời nhiều bằng Ngọc Đăng Long. Mười tám

năm trước hắn được sinh ra, trong một gia đình giàu nhất nhì trong kinh thành, so về tiền tài, sánh với Ngọc gia của hắn cũng chỉ có Cảnh gia mà thôi.

Cũng như vậy vừa vặn, vào ngày hắn sinh ra, toạ lạc tại kinh thành phía tây, Thiếu nữ của Cảnh gia cũng sinh hạ một nam hài tử, gọi là Cảnh Băng Tuyền.

Cảnh Băng Tuyền ngày thường phần điều ngọc mài, có một đôi mắt ngập nước, cười lộ lên làm lộ rõ đôi má lúm đồng tiền làm mê người, người gặp người thích. Bộ dáng của hắn làm cho những người vừa gặp qua đã cảm thấy thương yêu ngay, luyến tiếc không có một đứa con giống như hắn.

Còn Ngọc Đăng Long thì sao?

Vừa sinh hạ đã có khuôn mặt đen sì sì như than, tiếng khóc kinh người, thanh âm to đến nỗi có thể truyền qua mấy dãy phố, quả thực là quý khốc thần sầu, bà vú chiều cổ hắn đều nói chưa thấy qua đứa nhỏ nào đen như vậy, cũng chưa gặp qua đứa trẻ mới sinh nào khóc vang dội đến như vậy.

Không có biện pháp, hắn chính là lớn lên giống phụ thân của hắn, cũng chính là di truyền của ông nội, khuôn mặt đen như than, trông rất dữ tợn bất thiện.

Bất quá, người khác còn không có nhìn đến mặt khác thiện tâm của hắn, đã muốn tự động kết luận nhất định là khi lớn lên hắn sẽ ỷ thế con nhà quyền quý mà ức hiếp mọi người.

Ai bảo hắn có bộ dạng ác hình ác trạng, rất giống ma vương từ địa ngục chuyển thể đầu thai. Mà ma vương ngoan ngoãn xưng vương trong phủ Ngọc gia cũng không nói làm gì, đằng này còn hiên ngang ra bên ngoài dọa người, tự nhiên là không chiếm được thiện cảm của người khác.

Hai nhà đều là phú thương, tự nhiên quan hệ chặt chẽ, một nhà trụ thành đông, một nhà ở thành tây, hai tiểu hài tử lại là đồng nhất sinh ra. Nếu là sinh một nam một nữ, chỉ sợ sớm từ nhỏ kết thân, cho dù sinh hai cái nam hài, cũng là muốn cho bọn họ cùng nhau đọc sách, làm hảo bằng hữu.

Hắn cũng giống như những người khác, lúc trước vừa thấy Cảnh Băng Tuyền xinh đẹp như hoa như ngọc, ba hồn liền bay mất hai hồn, bầy phách bị mất đi năm phách, bởi vì Cảnh Băng Tuyền so với Tiểu cô nương, tiểu tỷ nữ, thậm chí là đại cô nương, đại mỹ nữ hắn từng gặp qua còn muốn đáng yêu ba phần.

Đôi mắt to tròn long lanh, linh hoạt; đôi môi mọng đỏ, ướm át đẹp đến mê người, càng không nói đến đôi má lúm đồng tiền khi cười lại làm cho hắn có vẻ xinh đẹp nghịch ngợm.

Khi đó hai người đều là năm tuổi, hắn vừa thấy Cảnh Băng Tuyền, đầu óc liền choáng váng, mê muội ngay.

Cảnh Băng Tuyền lại còn đối hắn tươi cười, làm cho hắn thiếu chút nữa hững hờ lý tưởng hào hùng sẽ bảo hộ hắn cả đời, trên thực tế, cũng may mắn hắn chưa kịp thề, bằng không nhất định sẽ hối hận cả đời.

Bởi vì không bao lâu sau, hắn đã thấy Cảnh Băng Tuyền lộ rõ bộ mặt ác ma đằng sau nụ cười thiên sứ.

Hắn thấy Ngọc Đăng Long đối với hắn ngây người, một chương liền bắn trúng mũi hắn, làm cho máu mũi hắn tuôn như suối, thế mà một bên còn phát ra tiếng kêu thật thê lương, giống như Ngọc Đăng Long khi dễ hắn.

“Không cần..... Đau quá, Đăng Long.....”

Mọi người bị tiếng hét chói tai làm giật mình chạy tới, Ngọc Đăng Long trợn mắt há hốc mồm nhìn Cảnh Băng Tuyền gục đầu trên mặt đất giãy giụa khóc.

“Đăng Long muốn mấy viên kẹo đường trong tay ta, ta không cho hắn, hắn lại đánh ta.”

Hắn kể lể rất ư là sống động, làm ơn đi, hiện tại người lưu máu mũi chính là hắn, không phải Cảnh Băng Tuyền.

Nhưng mọi ánh mắt chỉ trích dường như toàn bộ đang hướng nhìn về phía hắn, mà Cảnh Băng Tuyền còn sát sát nước mắt đứng lên, cầm lấy kẹo đường trong tay nhét vào trong tay của hắn, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, kỳ thật căn bản là một bụng ý nghĩ xấu xa.

“Cho người, người không cần sinh khí.”

Là bởi vì trời sinh ra hắn có gương mặt xấu xí, cùng khuôn mặt thiện lương của Cảnh Băng Tuyền hoàn toàn tương phản, cho nên tự nhiên cho dù có giải thích như thế nào cũng không có ai tin, huống chi ngay lúc đó hắn mới vài tuổi, đã sớm bị Cảnh Băng Tuyền ác ma đầy quỷ kế này dọa cho ngây người, càng không nói đến việc mở miệng giải thích không phải lỗi của mình.

Cơ hồ là ngay lập tức, hắn đã bị chỉ trích là tiểu hài tử hư hỏng, cha hắn cũng lập tức đưa vài bao đường nhiều gấp trăm lần so với viên kẹo đường trong tay Cảnh Băng Tuyền đến Cảnh gia bồi tội.

Sau này hắn mới biết được nguyên nhân, thì ra là Cảnh Băng Tuyền rất muốn ăn cái loại đường này, nhưng cha mẹ hắn lại không cho, vì thế liền lợi dụng hắn bày ra quỷ kế như vậy. Cha hắn cứ nghĩ hắn thật sự đánh hắn, lập tức liền dâng vài bao cho hắn ăn.

Khá lắm tên tiểu quỷ âm hiểm này! Ngọc Đăng Long dù có ngốc nghếch như thế nào, cũng biết đối với loại tiểu nhân dễ thiện này càng tránh xa thì càng tốt.

Nhưng mà chỉ cần hắn cố tình muốn chạy trốn, rồi đi bên người Cảnh Băng Tuyền, là y như rằng Cảnh Băng Tuyền nhất định sẽ phát sinh một ít chuyện nhỏ ngoài ý muốn.

Mà mấy chuyện ngoài ý muốn đó đối với hắn có quan hệ gì với nhau đâu, nhưng chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, cuối cùng tất cả đều biến thành lỗi của hắn, vì thế hắn đương nhiên phải bồi hắn đến khi vết thương hảo mới thôi.

Cho nên hắn chưa từng có rời đi quá bên người Cảnh Băng Tuyền. Bọn họ thật đúng là một đôi thanh mai trúc mã được người người ngưỡng mộ. Bất quá cái gọi là “thanh mai trúc mã” chỉ là danh xưng cho “kêu” vậy thôi chứ trên thực tế dùng từ “nô lệ, nô bộc” có vẻ thích hợp hơn.

Ghê tởm hơn chính là, Cảnh Băng Tuyền mới trước đây xinh đẹp như hoa, sau khi lớn lên lại là một mỹ nam tử.

Mà hắn mới trước đây là khối hắc than, sau khi lớn lên, diện mạo giống một tên lưu manh, mặc dù hắn có tâm tính rất đối thiện lương, lòng dạ ngay thẳng, thế mà vẫn như trước, người gặp người sợ, bảo hắn không bực mình sao được.

2. Chương 1-2

Cảnh Băng Tuyền vừa ra khỏi cửa, nhất định phải có hắn bồi ở bên người. Ngọc Đăng Long biết hắn căn bản chỉ là muốn lợi dụng mình. Bởi vì hắn là một khối hắc than, đi chung với hắn tạo thành một sự tương phản, từ đó có thể tôn thêm vẻ tuyệt thế mỹ nam tử cho hắn.

Có đôi khi nhớ tới, hắn không chỉ cảm thấy buồn nôn, mà còn tức giận muốn bốc khói.

Ông trời vì cái gì phải đối đãi với hắn như vậy? Hắn cho tới bây giờ chưa từng làm qua chuyện xấu, ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm đạp chết, còn đem hết tiền tiêu vật mà cha mẹ cấp hằng ngày quyên góp cho người nghèo khổ. Hắn cả đời đều muốn cố gắng làm nhiều việc tốt, nhưng khuôn mặt này của hắn dù như thế nào cũng không sao thay đổi được.

Nhưng chẳng lẽ vì gương mặt có vẻ tà ác này mà hắn phải bị Cảnh Băng Tuyền ức hiếp cả đời sao?

Không, hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp nào đó để không phải lẻo đẻo đi theo hắn nữa. Đúng vậy, một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ rời xa tên tiểu ác ma “thanh mai trúc mã” này.

“Hảo, hảo, các người nói đều đúng cả.”

Cảnh Băng Tuyền bị cả đám cô nương vây quanh, trên mặt mang theo một nụ cười tuyệt mỹ của một tuyệt thế mỹ nam tử mới có. Nếu là người thường lộ ra loại tươi cười này có thể bị coi là ghê tởm, nhưng là hắn lộ ra loại này tươi cười, càng làm cho hắn tựa như Phan An tái thế.

Nhưng mà Ngọc Đăng Long lại ở sau lưng hắn bĩu môi, lẩm nhẩm đầy ảm ức.

“Tiểu nhân âm hiểm, một ngày nào đó, ta sẽ vạch trần bộ mặt thật xấu xa của ngươi.”

Cảnh Băng Tuyền giống như là có lỗi tai sau lưng, quay đầu lại, cười một cái thật “ngọt” làm cho hắn không rét mà run. Cái nụ cười này của hắn... xác định vững chắc là muốn hãm hại hắn a.

“Người vừa rồi nói cái gì đó? Đằng Long?”

Thanh âm của hắn thật ngọt, tuyệt không mang theo chút sát khí nào.

Chỉ có Ngọc Đằng Long biết, trong đầu hắn, chỉ một lát nữa thôi sẽ có trăm phương ngàn kế mà hãm hại hắn, quân tử không cùng tiểu nhân đấu, hắn vẫn là thức thời đi.

“Chưa nói cái gì, hừ.”

Hắn khinh thường quay mặt qua chỗ khác, nếu tiếp tục xem Cảnh Băng Tuyền cùng mấy cô nương kia thân thiết, thế nào cũng bị đau đầu nhức mắt. Hắn không thèm nhìn cũng biết. Người này thật tà ác, mấy cô nương kia bị hắn mê hoặc nên không biết, nhưng hắn đã cùng với hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bị hắn hãm hại vô số lần, cho nên hắn tối rõ ràng.

“Ta có thể đi trở về không?”

Hắn căn bản là không muốn bồi Cảnh Băng Tuyền. Tên này có rất nhiều tình nhân, với mỗi người lại mang một vẻ mặt, lại còn hề nhìn thấy nữ nhân là tiếp tục buông lời tán tỉnh, thật không biết trên mặt hắn như thế nào không viết hai chữ “háo sắc”?

Chính mình sở dĩ không có duyên với nữ nhân, còn không phải là do lúc nào cũng đi bên cạnh hắn sao? Nữ nhân nào cũng chỉ nhìn thấy mỗi hắn chói sáng thì còn mắt đâu mà liếc nhìn hắn một cái chứ?

Xem ra hết thảy những việc này đều là gian kế của Cảnh Băng Tuyền. Hắn muốn đi ra ngoài mua đồ vật này nọ, vì cái gì mỗi lần nhất định đều phải có hắn cùng đi? Cảnh Băng Tuyền làm như thế không phải là cố ý muốn cướp đi phong thái của hắn, làm cho mọi người chỉ nhìn thấy mỗi mình hắn hay sao?

Cảnh Băng Tuyền sắc mặt lập tức biến đổi, không nghĩ cũng biết, ý tứ của hắn là hắn không thể trở về, nhất định phải bồi hắn, bồi đến khi nào hắn cao hứng mới thôi.

Hắn đã rất nhẫn nại, từ buổi sáng nhẫn nại đến giữa trưa, hiện nay rốt cuộc nhẫn nại không nổi nữa. Dựa vào cái gì hắn phải đi cùng hắn? Chẳng lẽ lúc hắn cùng nữ nhân kia làm chuyện riêng tư, cũng muốn hắn ở một bên bồi hắn sao?

Tưởng tượng đến cái cảnh ấy liền cảm thấy được thật ghê tởm lại muốn buồn nôn. Hừ! Làm hại hắn toàn thân đều dựng thẳng lên lông tơ.

“Ta phải đi về.”

Ngọc Đằng Long đứng lên, Cảnh Băng Tuyền cũng đứng lên theo.

Ngọc Đằng Long hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái. Khuôn mặt ma vương hung ác của hắn khiến cho mấy nữ nhân vây quanh bên người Cảnh Băng Tuyền rút lui vài bước. Sau đó còn kéo Cảnh Băng Tuyền sang một bên, liếc mắt nhìn hắn đầy phòng bị, cố ý nói cho hắn nghe được.

“Cảnh công tử, người như thế nào lại có một bằng hữu hung ác như vậy?”

“Không có gì, hắn hôm nay vừa vận tâm tình không tốt.” Cảnh Băng Tuyền vẻ mặt ôn hoà nói.

“Cảnh công tử thật đáng thương, nhất định là hắn bắt buộc người đi cùng hắn.”

Rốt cuộc ai mới là ma vương hại người a? Ngọc Đằng Long giận đến cả người phát run, lập tức liền sải bước đi ra ngoài. Hắn đã muốn mười tám tuổi, Cảnh Băng Tuyền cũng đồng dạng là mười tám tuổi.

Cảnh Băng Tuyền từ nhỏ đã “ám” hắn, bắt hắn luôn bồi bên người hắn. Nhưng đã qua hơn mười năm, từ hôm nay trở đi, hắn sẽ thay đổi chuyện này, hắn không muốn ở bên cạnh tên ác ma này nữa.

Nói thật ra, trong nhà Cảnh Băng Tuyền có một đồng lớn nhỏ tới tở, nô tỳ, nhưng nếu để tới tở khác hầu hạ hắn, hắn liền ngại nóng ngại lạnh, nhất định phải là hắn ở bên cạnh lần lượt hầu hạ mới được.

Chuyện hắn đem hắn trở thành tôi tớ sai vặt thời gian qua coi như tạm thời bỏ qua đi! Nhưng thử nghĩ mà xem, gia thế của hắn giàu có thua gì tên ác ma đó, cũng cùng là thiếu gia giống như hắn, thế thì cần gì phải như vậy ủy khuất chính mình? Hắn không muốn cả đời phải làm tôi tớ, nô lệ cho tên âm hiểm này.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

3. Chương 1-3

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Cảnh Băng Tuyền từ phía sau vượt lên phía trước, nụ cười ngọt ngào lừa nữ nhân giờ phút này đã biến thành lửa giận tận trời, mà Ngọc Đăng Long cũng mặc kệ hắn có tức giận hay không, tốt nhất tên âm hiểm này tức đến ói máu mà chết thì càng hay a.

“Không muốn cái gì nhiều, ta chỉ không muốn cùng người ở nơi này trưng ra cái nụ cười giả tạo, ghê tởm chết được.”

Cảnh Băng Tuyền bắt lấy cánh tay Ngọc Đăng Long. Hắn tuy rằng thoát nhìn giống một thư sinh yếu đuối, nhưng là bởi vì từ nhỏ có tập võ, khí lực so với Ngọc Đăng Long cũng không phải là nhỏ. Bị hắn giữ lấy cánh tay làm cho Ngọc Đăng Long không thể tiến thêm được bước nào.

“Người gần nhất càng ngày càng không ngoan.....”

Không ngoan?

Vừa nghe lời nói của hắn, Ngọc Đăng Long nhất thời tức sùi bọt mép. Cảnh Băng Tuyền đem hắn trở thành cái gì vậy? “Ngowan” đúng là từ mà ở nhà hắn hay dùng để khen ngợi con chó, con mèo...là từ thường dùng cho súc sinh a.

“Ta đối với người ngoan làm cái quái gì? Người cũng không phải là chủ của ta, ta làm gì phải đối với người ngoan hay không ngoan?”

Cảnh Băng Tuyền trầm giọng nói: “Người thật lâu không bị ta giáo huấn qua.....”

Hắn việc gì phải sợ Cảnh Băng Tuyền. Ngày hôm qua hắn mới qua sinh nhật mười tám tuổi, hắn đã muốn nghĩ thông suốt, từ nay về sau, hắn không bao giờ ... nữa muốn có bất kì mối quan hệ nào với Cảnh Băng Tuyền, có thể tránh xa hắn bao nhiêu thì cứ tránh xa bấy nhiêu, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không gặp lại, để tránh nhìn lại lên cơn tức giận.

“Ta đã muốn quyết định phải vĩnh viễn rời xa người.”

Hắn thật nghiêm túc nhấn mạnh từng chữ khi nói ra câu này. Không thể tưởng được Cảnh Băng Tuyền vừa nghe xong lại ngoác miệng cười ha hả, cười đến hắn đầu vầng mắt hoa. Hắn tươi cười thật đẹp, có thể làm

cho người khác nhìn cả ngày si ngốc ngơ ngác, nếu không phải Cảnh Băng Tuyền tâm địa không tốt, hẳn có thể nói là một người trong ngoài đều tuyệt mỹ, nhân gian khó được.

“Chúng ta còn không chính thức có cái gì quan hệ, người đã nghĩ rồi ta đi? Vậy ý của người là hy vọng chúng ta có quan hệ gì đó hay sao?”

Lời hắn nói quá mức không đứng đắn, truyền đến tai Ngọc Đăng Long, làm cho hắn nhin không được rống giận, một bên rống giận, còn một bên thì hai lỗ tai đỏ rần rần lên.

Người này đúng là nói xằng bậy cái gì a, làm như bọn họ có quan hệ ám muội với nhau ấy. Cho dù Cảnh Băng Tuyền là nữ, hắn cũng không muốn cùng Cảnh Băng Tuyền xuất hiện bất kì quan hệ mờ ám nào.

Bất quá hắn lại nhin không được nghĩ đến, nếu như Cảnh Băng Tuyền là nữ nhân, cha mẹ hai nhà chắc chắn sẽ vui mừng gấp bội, tình cảm sẽ càng thêm thắt chặt, có thể Cảnh Băng Tuyền đã sớm thành nương tử của hắn rồi.

Có một người vợ xinh đẹp như vậy, cho dù cá tính có gian xảo một chút cũng không thành vấn đề, chắc chắn hắn đã sớm rơi vào lưới tình rồi. Dù sao Cảnh Băng Tuyền bộ dạng thật sự rất đẹp, nhìn rất ư là vừa mắt.

Á, khoan đã! Chờ..... Chờ một chút, sao hắn lại có thể tưởng tượng đến cái chuyện Cảnh Băng Tuyền là thê tử của hắn thế này? Hắn chợt thấy buồn bực trừng mắt nhìn Cảnh Băng Tuyền liếc một cái, đều là tại cái tên ác ma kia ăn nói lung tung, báo hại hắn cũng nghĩ đến những chuyện đâu đâu.

Tên ác ma này lần nào cũng thừa dịp lúc ý nghĩ của hắn không được sáng suốt liền đem hắn ra đùa giỡn, xoay hắn như chong chóng.

“Người đúng là nói chuyện chẳng chút đứng đắn.”

Cảnh Băng Tuyền ngược lại bật cười, “Người là ghen tị ta cùng cô nương khác nói chuyện sao?”

Càng nói càng kỳ quái, làm cho hắn ngây người rồi lại hướng Cảnh Băng Tuyền trừng mắt. Hắn tuyệt không ghen tị, thật sự, cho dù mấy cô nương kia tất cả đều yêu Cảnh Băng Tuyền, hắn cũng chỉ cho rằng là do các nàng không có mắt.

Tiêu chuẩn chọn nữ nhân của hắn rất đơn giản, chỉ cần không bị gương mặt lưu manh của hắn dọa cho sợ hãi, hiểu được hắn thật là một người tốt, đối hắn ôn nhu săn sóc, có thể giúp hắn quản lý chuyện trong nhà, chỉ cần như vậy thôi, hắn sẽ lấy ngay nữ nhân ấy.

Chẳng qua bộ dạng hắn thật sự rất dọa người, cho tới bây giờ, còn không có xuất hiện một nữ nhân vừa dùng cảm lại có trí tuệ chịu tiếp nhận hắn, ngược lại đã có một đồng nữ nhân bị hắn dọa cho ngất lên ngất xuống.

Nữ nhân nhìn thấy hắn, phản ứng duy nhất chính là chạy trốn chết.

Các tỳ nữ trong nhà vừa thấy hắn liền sợ tới mức run lên cầm cập. Hắn thật sự thấy các nàng đáng thương, nên lệnh cho họ cách hắn xa một ít, không cần các nàng hầu hạ.

Hại hắn đừng nói không được nữ nhân nào yêu, ngay cả tay nữ nhân cũng chưa một lần nào được sờ qua, cho nên vừa được mười tám tuổi, vẫn là một chú “gà giò” vô cùng trong trắng.

Không giống như Cảnh Băng Tuyền, mặc kệ hắn đi đến chỗ nào đều có nữ nhân xúm xít vây quanh, làm cho Ngọc Đăng Long cảm thấy thật sự buồn nôn chết được. Cảnh Băng Tuyền tâm địa xấu xa như vậy, việc làm âm hiểm như vậy, nhưng mà mấy nữ nhân đó làm sao nhìn thấy được bộ mặt ác ma đó của hắn. Đúng là càng nghĩ càng làm cho người ta tức chết đi được.

Chỉ cần hắn nói ra tình hình thực tế, mọi người nhất định cho hắn là người có lòng dạ hẹp hòi, nói xấu Cảnh Băng Tuyền chỉ vì ghen tị người ta xinh đẹp. Tóm lại hắn thật sự đã ném qua không biết bao nhiêu là âm ức, cho nên hận không thể cách tên ác ma này xa một chút.

Nói hắn lòng dạ hẹp hòi hay ghen tị gì gì đó cũng chẳng sao, tóm lại hắn không nghĩ tái cùng Cảnh Băng Tuyền vàng thau lẫn lộn nữa.

“Ta việc gì phải quản người nói chuyện với ai, tóm lại, về sau không cần tái theo ta nói chuyện, ta quyết định, ta phải tuyệt giao với người, hơn nữa ta là nói thật.”

Hắn chuyển hướng Cảnh Băng Tuyền, nói một cách thật chắc chắn.

Cảnh Băng Tuyền sắc mặt trầm xuống, nhưng ngay lập tức lại nở nụ cười.”Tốt, ta cũng muốn xem thử người có thể tuyệt giao với ta được bao lâu?”

Cảnh Băng Tuyền nói một cách tự tin như thế, Ngọc Đăng Long rõ ràng biết hắn có quỷ kế, bất quá mặc kệ Cảnh Băng Tuyền bày ra mưu mô chước quỷ gì, hắn tuyệt đối..... tuyệt đối hạ quyết tâm cả đời này cũng không muốn tái để ý tới hắn.

Tuy rằng ý nghĩ “tuyệt đối” cả đời không muốn dây dưa với Cảnh Băng Tuyền không phải được nói lần đầu, nhưng rồi cuối cùng luôn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra mà bị Cảnh Băng Tuyền phá hủy. Lần này hắn nhất định sẽ làm được, tuyệt đối không cần tái với tên ác hữu này cùng một chỗ.

“Ta phải đi đây, về sau không bao giờ ... gặp mặt nhau nữa.”

Cảnh Băng Tuyền hào phóng khoát tay:”Thỉnh.”

Ngọc Đăng Long đi được vài bước, sự hào phóng của Cảnh Băng Tuyền bỗng nhiên làm cho trong lòng hắn

có chút sợ hãi. Chắc là tên này đã nghĩ ra cái ác kế gì đó để chuẩn bị hãm hại hắn chẳng? Cho nên mới đáp ứng một cách sảng khoái như vậy.

Hắn nhin không được quay đầu lại nhìn Cảnh Băng Tuyền. Chỉ thấy tên đó đứng ở trên đường hướng về phía hắn nở một nụ cười thật tươi đủ làm cho bao trái tim nữ nhân ngừng đập. Ngọc Đăng Long vội vàng quay sang hướng khác, trên mặt không tự giác đỏ bừng đầy ngượng ngùng.

Không phải hắn cố ý muốn mặt đỏ. Dù sao nhìn một người nam nhân mà đỏ mặt là một chuyện lạ, hắn cũng không phải một tiểu cô nương mười bảy, mười tám tuổi, chỉ là do Cảnh Băng Tuyền bộ dạng thật sự rất đẹp, cho nên bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn hiện tại tươi cười cũng sẽ đỏ mặt lên thôi.

“Ác, không đúng, hắn làm gì phải khen ngợi Cảnh Băng Tuyền?”

Ngư ngốc! Hắn dùng lực đánh mặt mình. Hắn cũng không phải là biến thái, sao phải đỏ mặt khi nhìn thấy tên Cảnh Băng Tuyền âm hiểm này cười chứ? Cảnh Băng Tuyền cho dù có đẹp..... Hừ, hắn cũng không nguyện ý nhìn tên ác ma này lần nữa a!

“Ta thật sự phải đi đây.” Ngọc Đăng Long lại quay đầu nói một lần nữa.

Cảnh Băng Tuyền thái độ vẫn tỏ ra rất dỗi thờ ơ.

“Thỉnh.”

Vì thế Ngọc Đăng Long thật sự sai bước đi về hướng nhà mình. Dọc đường đi, hắn cẩn thận vánh tai lên nghe thanh âm ở phía sau, không có tiếng bước chân đuổi theo, cũng không có thanh âm của Cảnh Băng Tuyền gọi hắn quay lại.

Hắn vui vẻ đắc ý cười ha hả, quá tuyệt vời, xem ra lần này hắn thật là được giải thoát rồi.

HẾT CHƯƠNG 1

4. Chương 2-1

Qua hai ngày, Cảnh Băng Tuyền quả nhiên cũng chưa đi tìm Ngọc Đăng Long, mà không có Cảnh Băng Tuyền cuộc sống quả thật như là đang ở thiên đường, Ngọc Đăng Long cảm thấy toàn thân tự do tự tại, ngay cả trong mộng cũng có thể tươi cười.

Nhưng mà tới ngày thứ ba, tai họa bắt đầu giáng xuống.

Tổng quản ở nhà Cảnh Băng Tuyền, trên trán mồ hôi mồ kê nhễ nhại, vội vội vàng vàng chạy vào Ngọc phủ, vừa thấy Ngọc Đăng Long ngồi ở đại sảnh, nói cũng không nói liền “phịch” một tiếng quỳ xuống ngay trước

mặt hần.

Hành động bất ngờ ấy của lão tổng quản, làm cho Ngọc Đăng Long thiếu chút nữa phun hết trà trong miệng ra. Hần mới mười tám tuổi, mà Cảnh tổng quản đã muốn bảy, tám mươi tuổi, đáng tuổi ông nội hần, cho nên hần làm sao dám để cho hần quỳ trước mặt mình.

Tổng quản của Cảnh gia, hầu hạ Cảnh gia đã ba đời, có thể nói là một lão bộc trung thành.

Điều đáng nói hơn chính là, Cảnh tổng quản trước đây đối với hần tốt lắm, thường thường cho hần bánh kẹo ăn, cho nên hần đối với lão tổng quản này rất có hảo cảm, nào ngờ hôm nay hần vừa vào đến cửa, liền giống như là đang diễn hài kịch không nói một lời đã quỳ gối xuống.

Ngọc Đăng Long buông chén trà, nhảy dựng lên, vội nâng Cảnh tổng quản đứng lên, nhưng Cảnh tổng quản không chịu để cho hần nâng dậy, vẫn quỳ gối một chỗ, cũng không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Cảnh tổng quản, người đây xảy ra chuyện gì, như thế nào vừa vào cửa liền quỳ?”

“Ngọc thiếu gia, van cầu người cứu... cứu thiếu gia nhà ta!”

Vừa nghe chuyện có liên quan đến Cảnh Băng Tuyền, Ngọc Đăng Long không tự giác thối lui ba bước.

“Chuyện của hần không liên quan gì đến ta.”

Nghe hần nói ra một câu tuyệt tình như vậy, Cảnh tổng quản đang quỳ trên mặt đất lập tức khóc lên, giữ chặt lấy chân hần khóc sụt sùi, lời nói tràn đầy cầu xin.

“Ngọc thiếu gia, các người cùng là thanh mai trúc mã, thiếu gia lại đối với người tốt như vậy, hần nếu có đồ vật gì liền vội vàng vàng tặng người một phần, người một mình đi ra ngoài, hần liền nóng ruột nóng gan, như thế nào cũng muốn bên cạnh khắc khắc bảo hộ người, hần cảm thấy được chính mình mảnh mai liền từ nhỏ tập võ, còn không phải là vì không muốn người bị người khác khi dễ.”

“Hần mới không phải tốt với ta, đó là bởi vì..... Bởi vì.....”

Hần căn bản luyện võ là để khi dễ ta, hần mang đồ tới là khoe ra, hần nhất định muốn ta đi cùng hần ra ngoài, là bởi vì muốn đem ta trở thành tôi tớ bên người!

Ngọc Đăng Long thiếu chút nữa rống to ra những lời này, bất quá hần còn không có hoàn toàn mất đi lý trí, hần biết nếu nói ra những lời này, nhất định sẽ bị mọi người chỉ vào mũi mắng hần vong ân phụ nghĩa, không biết cảm ơn.

Ai bảo Cảnh Băng Tuyên bình thường luôn biết lấy lòng người, làm cho mọi người đều bị hấp mê hoặc đến đầu óc choáng váng. Sinh nhật người khác hẳn đều nhớ rõ, đưa lên toàn là đại lễ.

Hơn nữa Cảnh Băng Tuyên lại có một ngoại hình nguy trang thật là tốt, thế nhưng trong ngoài không đồng nhất, khiến cho ngay cả cha mẹ hẳn lúc nào cũng nhắc tới, ngày thường thảo luận đôi ba câu thì hai câu đã có chữ “Băng tuyên” trong đó, làm cho hẳn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn mới là con của cha, nhưng cha lúc nào cũng nói đứa con như Cảnh Băng Tuyên mới giống con hẳn, thật sự là đáng giận. Cảnh Băng Tuyên quả thật là âm hiểm tới cực điểm rồi, ngay cả cha mẹ mình tâm đều hướng về phía hẳn.

“Ngọc thiếu gia, hiện tại chỉ có người mới cứu được thiếu gia, người vì cái gì lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy. Chẳng lẽ người thật sự thấy chết mà không cứu sao?”

“Thấy chết mà không cứu”, mấy chữ này quá mức trầm trọng, làm cho Ngọc Đăng Long không đảm đương nổi, nhưng hẳn mặc dù ngốc nghếch, lại vẫn có chút khôn khéo, vội vàng nói: “Là tại thiếu gia nhà các người nói phải tuyệt giao với ta, cho nên đương nhiên chuyện của hẳn, ta đều có thể mặc kệ.”

Tóm lại hiện tại đem tất cả tội đổ hết cho Cảnh Băng Tuyên là được rồi. Tuy rằng là do chính mình đòi tuyệt giao trước, nhưng mà Cảnh Băng Tuyên cũng không có ý kiến, cho nên cũng coi như đó là quyết định của Cảnh Băng Tuyên vậy.

Cảnh tổng quản vừa nghe hẳn nói như vậy, khóc dậy trời như cha mẹ chết, càng lúc càng lớn, hơn nữa hàm ý lên án hẳn càng ngày càng mạnh, Ngọc Đăng Long bị khí thế đó áp đảo làm cho hẳn hoàn toàn nói không ra lời.

“Thiếu gia nhà của ta chính là trúng tà, cho nên mới có thể nói ra những lời hồ đồ mà bình thường không có khả năng xảy ra, người không cứu hẳn, ngược lại còn muốn cùng hẳn tuyệt giao. Ngọc thiếu gia, uống phí ta từ nhỏ thương yêu người như vậy, không thể tưởng được người lại vô tình vô nghĩa, không thèm để ý tới sống chết của thiếu gia duy nhất của Cảnh gia chúng ta.....”

“Nhưng mà.....”

Cảnh tổng quản thương tâm trừng mắt nhìn hẳn, làm cho hẳn rất muốn mở miệng để nói một câu biện giải toàn bộ nuốt ngược vào trong bụng, không cần nghĩ cũng biết Cảnh Băng Tuyên trúng tà tuyệt đối là gạt người thôi.

“Nếu hẳn trúng tà, vậy mời một đạo sĩ về trừ tà không phải được rồi hay sao?”

Ngọc Đăng Long không cam tâm tình nguyện đưa ra biện pháp giải quyết. Quả thật là hẳn không muốn nhìn thấy Cảnh Băng Tuyên. Vừa nghe xong lời của Ngọc Đăng Long lại làm cho Cảnh tổng quản hai mắt đầm lệ, khóc càng thêm lợi hại.

“Nếu có tác dụng, ta còn đến nơi này cầu Ngọc thiếu gia người làm gì? Đạo sĩ nói tà mị này quá mức lợi hại, thiếu gia lại yếu bóng vía. Nếu không phải bên người có quỷ thần Chung Quỷ hộ thân, chỉ sợ còn có thể nghiêm trọng hơn.”

“Chung Quỷ hộ thân?” Đây là có ý gì đây a?

Nghi vấn của hắn lập tức được Cảnh tổng quản giải đáp, nhưng câu trả lời lại làm cho sắc mặt hắn đã đen lại càng thêm xám xịt, thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu, sau đó là muốn đâm đầu vô tường chết quách cho rồi.

“Đạo sĩ nói, bởi vì Ngọc thiếu gia người lớn lên giống Quỷ Vương Chung Quỷ, trấn được yêu ma quỷ quái, cho nên những năm gần đây thiếu gia mặc dù yếu bóng vía mới có thể không có việc gì. Hiện tại người không ở bên cạnh hắn, thiếu gia hắn liền trúng tà thập phần lợi hại, mỗi ngày ở trong phòng mê man, vừa tỉnh lại liền một mình ngồi lẩm nhẩm nói chuyện, người nếu không cứu hắn, hắn coi như chết chắc rồi.”

“Hắn cứ như vậy là tốt nhất.”

Ngọc Đăng Long rất cuộc bất chấp, mặc kệ người khác nghĩ hắn là một tên máu lạnh không nước mắt cũng được. Tên kia dám nói lung tung là hắn lớn lên giống Quỷ Vương Chung Quỷ, đây chẳng khác nào lại đem hắn ra làm trò cười nhạo.

Hắn đúng là bộ dạng không giống Cảnh Băng Tuyền xinh đẹp hào hoa, phong lưu phóng khoáng, nhưng cũng đâu đến nỗi xấu xí đến độ giống Quỷ Vương. Cảnh Băng Tuyền căn bản là ác ý vui đùa hắn.

Hắn mới không tin Cảnh Băng Tuyền trúng tà, hết thấy khẳng định lại là tên đó giả vờ. Hắn quyết tâm làm lơ xoay người đi trở về phòng, không để ý Cảnh tổng quản bên ngoài dập đầu khóc lóc thảm thiết cầu hắn.

Trở về phòng, một quyền đánh vào vách tường, Ngọc Đăng Long tức giận đến toàn thân phát run.

Cảnh Băng Tuyền, tên hỗn đản nhà người, ta đời này với người thế không đội trời chung.

5. Chương 2-2

Ngọc Đăng Long ở trong phòng buồn bực suốt buổi chiều, cho đến lúc tới giờ cơm, khi song thân đã ở nhà ăn chờ hắn, hắn mới miễn cưỡng ra ngoài. Hắn vừa làm lễ chào phụ mẫu, đang muốn ngồi xuống ăn cơm, đột nhiên mẫu thân từ ái của hắn nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khóc oà lên.

“Nghe nói Băng Tuyền sinh quái bệnh muốn người đi trấn tà, người như thế nào lại không đi? Ta khi nào lại sinh ra đứa con không biết xem trọng tình bằng hữu, không chút quan tâm đến sống chết của người thân hơn huynh đệ của mình như vậy hả?”

“Nương, đó là hấn giả vờ thôi, hấn làm gì mà bị trúng tà chứ!” Ngọc Đăng Long lớn tiếng rống lên, làm cho mái ngói một trận rung động, vách tường xung quanh nứt nghe răng rắc.

Ngọc phu nhân hoảng sợ lui vào một góc, co ro lại giống vừa nghe thấy tiếng gầm hét của quỷ vương.

Ngọc lão gia buông nhanh đôi đũa, chạy tới ôm lấy thê tử.

“Người dọa nương người làm gì? Chẳng lẽ nàng nói không đúng hay sao? Băng Tuyền đối với người có cái gì không tốt, người luôn miệng nói hấn là giả vờ, ngay cả đến nhìn một cái cũng không thêm. Như vậy không phải là quá vô tình vô nghĩa sao? Nếu việc này truyền ra ngoài để mọi người biết được, chẳng phải sẽ trở thành trò cười, nói Ngọc gia chúng ta bất hạnh, sinh ra một người như người lạnh lùng không máu không nước mắt ư?”

Hấn không phải cố ý muốn dọa mẹ sợ. Ngọc Đăng Long nhìn không được một trận chột dạ, ai xui hấn có giọng nói trời sinh đã cực đại đến vậy. Ngày thường khi nói chuyện hấn đều hạ giọng, nhưng vừa rồi nhất thời quá mức tức giận, hấn mới quên kìm hãm mà hét lên hết mức có thể.

Hơn nữa tâm tình của hấn đang rất kém. Bọn họ đều chỉ nhìn thấy cái vẻ ngoài tốt đẹp đầy giả tạo của Cảnh Băng Tuyền, nào có biết đâu trong bụng hấn chứa đầy dao găm với giáo mác chứ.

Cảnh Băng Tuyền luôn lấy việc trêu đùa hấn làm trò vui, cho nên chuyện trúng tà lần này, chắc chắn cũng lại là một trò đùa dai của hấn.

“Ta..... Ta không muốn nhìn hấn, không muốn.....”

Hấn lần này đã hạ quyết tâm rồi..... Tên đó dám nói hấn lớn lên giống Quỷ Vương Chung Quỷ.

Hừ! Cảnh Băng Tuyền người tuy là bộ dạng rất đẹp, nhưng có nhất thiết phải hạ thấp ta đến độ nói ta xấu xí không giống con người như thế không?

Hấn cũng đâu muốn mình sinh ra có bộ dạng xấu thế này. Rõ ràng biết hấn rất tự ti về mặt này, vậy mà Cảnh Băng Tuyền lại cứ lấy nhược điểm này của hấn ra mà châm chọc, cho nên hấn mới có thể tức giận đến như vậy.

“Người..... Người thật sự không đi?” Ngọc lão gia hung hăng trừng hấn hỏi.

Hấn nhất quyết lắc đầu, “Không đi!”

“Được lắm, người không đi ta cũng không ép buộc. Nhưng đến lúc Cảnh gia mang thi thể của Băng Tuyền đến nhà của chúng ta hỏi tội, ta cũng sẽ không ra mặt mà bênh vực người đâu.”

Ngọc lão gia nói những lời thật khó nghe, Ngọc Đăng Long nghe xong càng phần nộ, hấn chịu không nổi không khí trầm trọng trong nhà, liền bỏ đi ra ngoài. Vừa ra đến ngoài phòng, trong tai đều nghe thấy tất cả mọi người đang bàn tán chuyện Cảnh Băng Tuyền bị trúng tà. Thì ra việc hấn trúng tà đã truyền khắp cả kinh thành.

“Nghe nói thiếu gia của Cảnh gia trúng tà?”

“Chẳng những trúng tà, mà còn giống như một cương thi ở trong nhà nhảy lộng tưng khắp nơi, nghe nói là hấn bị trúng thi độc.....”

Ngọc Đăng Long vánh tai nghe, những người đó càng nói càng thêm dệt thêm nhiều chuyện rùng rợn hơn.

“Ta còn nghe nói hấn chạy đến nghĩa trang, không nói không rằng liền quật thi thể lên nhai ngấu nghiến, quả thực là khủng bố đến cực điểm. Còn dọa cho ông lão giữ nghĩa trang ở đó sợ tới mức lặn đùng ra chết, sau đó hấn còn moi gan ông ấy ra mà ăn.....”

Ngọc Đăng Long nắm chặt hai tay. Tên kia người đang nói bấy bạ cái gì đó? Cảnh Băng Tuyền là người cực kỳ sạch sẽ, nói hấn đến nghĩa trang ăn xác người còn không bằng nói hấn bị mất đi toàn bộ gia sản có lẽ đáng tin hơn.

Càng đừng nói đến câu kế tiếp, căn bản chỉ là nói hư nói vượn, kêu Cảnh Băng Tuyền ăn vô miệng cái loại ghê tởm gì đó, còn khó hơn là lên trời nữa a.

“Thật đáng tiếc hấn xinh đẹp như thế. Có người nói chính là bởi vì hấn bộ dạng xinh đẹp cho nên yêu ma mới lăm tưởng hấn là nữ nhân, hàng đêm lên vào phòng, trước hết làm cho hấn mê muội, sau đó mới cùng hấn làm chuyện xxoo....”

“Đây là sự thật hay là giả?”

Những lời đồn đãi ven đường thế này, càng nói càng phóng đại, càng nghe càng mơ hồ, nhưng lại càng làm cho con người ta tò mò cũng ngày một lớn hơn.

Người mới nói câu vừa rồi bỗng nhiên hạ thấp giọng, thì thầm, “Đương nhiên là thật rồi, tin tức này là do thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn của Cảnh Băng Tuyền nói ra, cho nên tuyệt đối không có lầm đâu.”

Ngọc Đăng Long nhất thời ngây ngốc, Cảnh Băng Tuyền ngoại trừ hấn ra, còn có một người thanh mai trúc mã khác sao? Tại sao hấn lại hoàn toàn không biết chuyện này?

“Người nói người đó chính là Ngọc thiếu gia ư?”

“Đúng vậy, chính là Ngọc thiếu gia nói, còn nói một cách tỉ mỉ và chắc chắn vô cùng.....”

Ngọc Đăng Long thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi nuốt mất luôn. Những người này ăn nói lung tung huỷ hoại thanh danh Cảnh Băng Tuyên, lại còn dám nói là do hắn tung tin ra, định huỷ luôn thanh danh của hắn ư. Hắn chuyển hướng bọn họ, từ chỗ tối đi ra, khuôn mặt u ám thật giống với một ác thần vừa hạ thế.

“Các người nói bậy bạ gì đó, ta chưa từng nói những lời này về Cảnh Băng Tuyên, hơn nữa Cảnh Băng Tuyên căn bản là không trúng tà, các người còn dám nói hươu nói vượn, cẩn thận ta vả cái miệng của các người.”

Hắn uy hiếp, nhe răng trợn mắt, làm cho người ta thiếu chút nữa đứng tim mà chết tại chỗ. Đám đông đang tụ tập trên con đường nhỏ bàn tán trong phút chốc chạy tán loạn không còn một mống, mà Ngọc Đăng Long đã bốc khói lên tới đầu rất muốn bóp chết bọn họ.

“Nói hươu nói vượn, Cảnh Băng Tuyên căn bản là không trúng tà, vì cái gì lại bị bọn họ đồn đại lung tung như vậy, còn nghe nữa chắc ta nổi điên lên mất.”

Hắn hồn nhiên không biết chính mình đang bước...bước...rồi lại bước như bay về phía tây kinh thành đến Cảnh gia. Hắn quyết định ngày mai buổi sáng sẽ mang Cảnh Băng Tuyên rất bình thường đi ra ngoài ăn điểm tâm, làm cho bọn người hỗn đản hay bịa đặt sinh sự nhìn thấy, Cảnh Băng Tuyên chẳng những không có việc gì, ngược lại còn rất...rất khoẻ mạnh, vẫn tươi tỉnh như hoa a.

Vừa tiến vào Cảnh gia, Ngọc Đăng Long lập tức giận dữ hét lớn: “Cảnh Băng Tuyên đâu? Hắn ở nơi nào?”

Cảnh tổng quản cảm động thiếu chút nữa khóc như mưa, “Ngọc thiếu gia, ta biết người là bằng hữu tốt của thiếu gia nhà ta mà, người tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hắn đâu.”

“Nói nhiều vô nghĩa, Cảnh Băng Tuyên đến tột cùng đang ở nơi nào?”

Hắn tâm tình đang cực kỳ không tốt, ở phố nghe được những lời nhảm nhí đó, quả thực là làm cho hắn tức muốn xì khói. Cho dù Cảnh Băng Tuyên có từng khi dễ hắn như thế nào, hắn cũng không cho những người đó nói xấu Cảnh Băng Tuyên, còn nói một cách quá quắt khó nghe như vậy.

Nói gì thì nói, nếu Cảnh Băng Tuyên không phải là nam nhân, thì hắn đã sớm là thê tử của Ngọc Đăng Long này rồi.

Hiện giờ Cảnh Băng Tuyên mặc dù không phải là thê tử của hắn, cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn, khắp thiên hạ chỉ một mình hắn mới được nói xấu Cảnh Băng Tuyên, người khác không ai được có quyền đó.

“Ở trong phòng, đạo sĩ đang làm phép trừ tà ở bên ngoài, để phòng ngừa yêu ma lần thứ hai lên vào.”

“Yêu ma cái rắm gì ở đây.”

Hắn tức đến độ ngay cả lời thô tục đều chuồn ra cửa miệng, đi tới trước cửa phòng Cảnh Băng Tuyền, quả nhiên nhìn thấy lão đạo sĩ đang triệu hồn gọi phách, trong tay cầm kiếm gỗ hươu tứ tung trên không trung.

Ngọc Đăng Long hung tợn trừng mắt nhìn đạo sĩ liếc một cái, tên đạo sĩ kia bị khuôn mặt lưu manh giờ lại thêm phần hung ác của hắn dọa sợ tới mức buông rơi kiếm gỗ trên mặt đất, rụng rời tứ chi đứng chết trân tại chỗ.

“Đều đem tất cả mấy thứ bùa chú này dẹp hết cho ta, Cảnh Băng Tuyền không trúng tà.”

Cảnh tổng quản cùng hai vị lão gia, lão phu nhân của Cảnh gia gấp đến độ siết chặt lấy hai tay, nhất là nương của Cảnh Băng Tuyền lo lắng đến thần tình trắng bệch.

“Nhưng mà Băng Tuyền thật sự trúng tà rất đổi nghiêm trọng.”

Nghe câu nói kia, nếu không bận tâm đối phương là trưởng bối, Ngọc Đăng Long đã sớm mắng cho té tát vô mặt rồi, hắn kìm chế tức giận, cung kính nói: “Không có việc gì, ta đi vào trước nhìn hắn, nhưng đừng kêu tên đạo sĩ kia điều linh nữa, ta nghe mà đau đầu nhức óc cả lên.”

“Ác, hảo, hảo.”

Bởi vì quá mức lo lắng bệnh tình của Cảnh Băng Tuyền mấy ngày nay, làm cho Cảnh lão gia và phu nhân thật sự quá mức rối loạn, Ngọc Đăng Long vừa đến, lập tức liền làm chủ tình thế.

Sau khi đạo sĩ ngừng lại việc điều linh tác pháp, Ngọc Đăng Long mới tiến vào trong phòng Cảnh Băng Tuyền, đóng cửa lại. Trong phòng Cảnh Băng Tuyền, tất cả mọi cửa sổ đều bị dán bùa chú giăng đầy, hắn càng xem càng tức, lập tức xé nát hết yêu phù.

“Đúng là làm chuyện tầm phào mà, Cảnh Băng Tuyền không trúng tà, dán mấy cái nhảm nhí này, chẳng biết để làm cái gì nữa?”

Sau khi hắn xé tan tành mấy yêu phù thành từng mảnh nhỏ rơi đầy trên đất, mới xoay người đi về hướng giường của Cảnh Băng Tuyền đang nằm, hắn thiếu chút nữa đã dẫm một quyền vào gương mặt xinh đẹp anh tuấn của Cảnh Băng Tuyền.

“Người còn làm bộ cái gì nữa, còn không ngồi dậy ngay cho ta? Tà đúng như mong muốn của người đã đến đây, người chắc là vui vẻ, cao hứng lắm a?”

Cảnh Băng Tuyền ở trên giường mở ra ánh mắt, long lanh tràn ngập ý cười, xem ra đối với kết quả như thế này thật sự rất vừa lòng. Mà Ngọc Đăng Long sớm biết rằng hắn là đang đóng kịch, tức giận đến không ngừng gặm nhẹ.

“Làm bộ trướng tà cái gì? Người có biết bên ngoài người ta truyền tai nhau nhiều lời khó nghe lắm không? Nghe được đều bắn cái lỗ tai của ta, hại ta thiếu chút nữa đánh cho mấy người nói lung tung đó mấy cái! Nói người đi đào mồ mả, còn nói người ăn thi thể, thậm chí nói có yêu ma lên vào phòng người, muốn đối với người làm xằng bậy, những người đó nói vô cùng chướng tai.....”

“Ai bảo người không để ý tới ta.”

Cảnh Băng Tuyền làm sao mà không biết, những lời đồn đại đó đều là do hắn tung ra, hắn biết chiêu này đối với Ngọc Đăng Long nhất định hữu hiệu. Quả nhiên, Ngọc Đăng Long chẳng phải đã đến đây rồi sao?

Hắn từ trên giường ngồi dậy, cùng Ngọc Đăng Long sóng vai một chỗ.

Cảnh Băng Tuyền ôn nhu tựa đầu vào trên vai Ngọc Đăng Long. Ngọc Đăng Long giờ nắm tay muốn đánh hắn một cái cho hả giận, nhưng mới đụng tới mặt hắn, liền không nổi xuống tay.

Hắn không phải không có cơ hội đánh Cảnh Băng Tuyền, nhưng mà không biết là kiếp trước hắn tạo oan nghiệt gì để mắc nợ hắn, không đành lòng làm đau hắn.

Mặc kệ hắn bị Cảnh Băng Tuyền ức hiếp như thế nào, trêu đùa như thế nào, nhiều lắm là đến hôm sau Cảnh Băng Tuyền đến tìm hắn là cứ y như rằng “sau cơn mưa trời lại sáng”.

“Đăng long.....”

“Hừ, đừng có gọi tên ta.”

“Đăng long.....”

“Ta bảo người đừng có gọi tên ta mà.”

“Đăng long.....”

Ngọc Đăng Long tức giận xoay người.

Cảnh Băng Tuyền lôi kéo tay hắn nói: “Ta đói bụng quá, mấy ngày nay vì giả thần giả quỷ, cũng chưa ăn được bữa cơm nào ra trò.”

“Người xứng đáng.” Ngọc Đăng Long mặc dù miệng thì cần nhả mắng, nhưng hắn lại đứng lên, mở cửa phòng hướng ra ngoài nói: “Băng Tuyền đói bụng, gọi người làm vài món đưa lên cho hắn.”

Bên ngoài đang hồi hộp chờ đợi, vừa nghe tất cả người nhà Cảnh gia lập tức phát ra tiếng hoan hô dậy trời.

Đầu bếp nữ vội vàng phóng đi nấu cơm, lão gia lão phu nhân Cảnh gia vui mừng lệ chảy ròng ròng, Cảnh tổng quản lại cảm kích quỳ xuống khấu đầu vài cái.

“Ngọc thiếu gia, quả nhiên cũng nhờ người có bộ dáng quý thần, mới trấn được bọn yêu ma quỷ quái này.”

Cảnh tổng quản chính là cảm kích mới nói thế, nhưng Ngọc Đăng Long nghe được thập phần chói tai, còn Cảnh Băng Tuyền ở phòng trong đang ôm bụng cười lăn lộn. Ngọc Đăng Long xám mặt đóng cửa đánh “rầm” một cái. Hắn đúng là không thể đánh Cảnh Băng Tuyền, nhưng nhất định sẽ không cho Cảnh Băng Tuyền sống khá giả được.

Hết chương 2!

6. Chương 3-1

“Phạt người một chút nữa không được ăn.”

Cảnh Băng Tuyền ngẩn ra, lập tức nhăn mặt khổ sở. Ngọc Đăng Long cũng biết điều kiện này khắc nghiệt, hắn đã bị đối mặt mấy ngày, có thể nào cấm hắn không được ăn.

“Ít nhất phải để ta ném qua trước, người mới có thể ăn.”

Cảnh Băng Tuyền nở nụ cười, lôi kéo bàn tay to của Ngọc Đăng Long, thoả mãn thở phào nhẹ nhõm.

“Đăng Long, người đối ta thật tốt.”

“Ta lại không nghĩ đối với người hảo, đều là người bắt buộc ta cả thôi.”

Ngọc Đăng Long oán hận nói ra những lời này, ai bảo Cảnh Băng Tuyền luôn tra tấn hắn.

Cảnh Băng Tuyền đôi mắt sáng lên, hai tay chặt chẽ ôm cánh tay hắn.”Ta còn muốn người đối tốt với ta cả đời kia!”

Cảnh Băng Tuyền ôm quá nhanh làm hai người như dính sát vào nhau, hai đại nam nhân như vậy sờ tới sờ lui, không hiểu được đang làm cái gì. Nhất là gần đây Cảnh Băng Tuyền càng ngày càng dính lấy hắn, hở một chút là lại nắm lấy tay hắn mà siết chặt, nóng muốn chết, hắn cũng không phải nữ nhân, có cái gì đáng để mà sờ đâu.

“Đừng sờ soạng nữa, nóng nực quá.”

Ngọc Đăng Long phủ phủ tay, đôi tay Cảnh Băng Tuyền lại càng lẩn tới, lần này là sờ tiếp lên bắp tay, giống như đang cảm thụ cơ thể trắng kiêu của hắn.

“Người thần kinh a, nữ nhân sờ không đủ hay sao mà còn đụng đến trên người ta?!”

Hắn hung hăng trừng mắt. Từ trước đến nay, chỉ cần hắn trợn mắt hầm hè mặt là có thể đối bất luận kẻ nào tạo thành ảnh hưởng, ngay cả cha mẹ hắn còn bị hắn dọa sợ. Duy chỉ có đối với Cảnh Băng Tuyền thế nào cũng không có tác dụng, sờ vẫn cứ sờ thôi.

“Người so với nữ nhân hảo sờ hơn a.”

“Người..... Người đang khoe khoang cái gì a?”

Ngọc Đăng Long cảm thấy tức anh ách trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cảnh Băng Tuyền rất có duyên với người khác phái, quá đổi đào hoa, làm cho hắn có đôi khi cảm thấy thật ganh tị. Nữ nhân ngay cả nhìn cũng không thêm liếc hắn một cái, còn sợ tới mức bỏ chạy thụt mạng.

Tóm lại, hắn cùng Cảnh Băng Tuyền chính là một trời một vực, một người là tuyệt thế mỹ nam tử, một người là quỷ vương Chung Quỷ tái thế, không làm hắn bức mình sao được.

“Đăng Long, người chưa từng chạm qua nữ nhân sao?”

Ngọc Đăng Long mặt đỏ lên, hắn tức giận nhất chính là người khác ở trước mặt hắn nói tới việc hắn không được bắt cứ một nữ nhân nào để ý. Hơn nữa nữ nhân nhìn đến hắn thường thường đều là thét chói tai rồi xách dép mà chạy cho thật mau, không dám chần chờ một giây một khắc nào, giống như là sợ bị hắn ăn tươi nuốt sống vậy. Cho nên, hắn không muốn cùng Cảnh Băng Tuyền đàm luận loại đề tài này.

“Không liên quan chuyện của người.”

“Không chạm qua đúng hay không?”

Cảnh Băng Tuyền loé ra ánh mắt mang theo tinh quang, chỉ tiếc Ngọc Đăng Long căn bản là không chú ý đến điểm ấy, hắn đang bận tức giận mà mạnh miệng nói dối.

“Ai nói ta không có, tốt xấu gì ta cũng mười tám tuổi, nhà của ta, nô tỳ như mây, ta đã sớm hưởng qua..... Hưởng qua thân mình nữ nhân rồi.”

Hắn vừa nói vừa ngênh mặt, muốn ngẩng đầu ưỡn ngực, làm cho lời nói càng thêm có sức thuyết phục, không thể tưởng được lại nhìn thấy hai mắt Cảnh Băng Tuyền tối sầm, càng siết chặt lấy tay hắn, sắc mặt

trở nên ngưng trọng.

“Là nô tỳ trong nhà người sao? Tỳ nữ ở nhà người không phải đều đã được cho phép lấy người khác cả rồi sao, người sẽ không đi bính những người đã có chồng đấy chứ?”

Cảnh Băng Tuyền bộ dáng có vẻ khinh khỉnh nhưng một tay đã nắm lại thành quyền, như muốn đánh vỡ cả bức tường dày, gần từng tiếng hỏi.

Ngọc Đăng Long chỉ là tùy tiện nói thể thôi, nhưng hắn lại không nghĩ bị Cảnh Băng Tuyền cười nhạo, truy hỏi đến cùng như vậy.

“Người không cần biết chuyện đó, ta có biện pháp của ta a.”

Hiện tại nói cái gì cũng không thể thừa nhận chính mình vừa rồi nói dối, để tránh càng ê mặt hơn.

Cảnh Băng Tuyền hừ lạnh một tiếng, “Ta không tin, ta cả ngày ở cùng một chỗ với người, người có tình nhân, ta lý nào lại không biết.”

Vì giận hắn, Ngọc Đăng Long nói được càng hăng say, ai bảo Cảnh Băng Tuyền cứ cho là hắn vô dụng, tốt xấu gì người bên ngoài cũng gọi hắn một tiếng Ngọc thiếu gia, như thế nào lại không có nữ nhân yêu thương nhưng nhớ?

Tuy rằng trên thực tế là không có.

“Lúc người đi luyện võ, ta lại không cùng người luyện, người buổi tối ngủ, ta lại không cùng người ngủ, người như thế nào biết ta không có?”

Cảnh Băng Tuyền sắc mặt càng xám xịt, trông rất đối hung tợn.

Ngọc Đăng Long từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thấy qua sắc mặt hắn hung bạo đến như vậy. Nhưng mà nói dối thì cũng lỗ nói rồi, lại không thể không nói tiếp, hắn đành phải tiếp tục, nhưng có vẻ “nhẹ nhàng” một chút để xoa dịu Cảnh Băng Tuyền.

“Người cho là người có thể cùng nữ nhân một chỗ, ta lại không được sao?”

“Ta cùng nữ nhân một chỗ, là vì để chuẩn bị về sau cùng với người – làm...!” Cảnh Băng Tuyền đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

“Sao?”

Câu này Ngọc Đăng Long hoàn toàn nghe không hiểu.

Cảnh Băng Tuyền vẫn là không tin, nhú mày nói: “Người cùng nữ nhân một chỗ làm cái gì? Người nói cho rõ ra xem?”

Cảnh Băng Tuyền đúng là quá xem thường hắn mà, làm cho Ngọc Đăng Long lại bắt đầu nổi cơn tự ái. Đúng là hắn không có nữ nhân yêu thôi, nhưng đâu phải là không biết khi cùng với nữ nhân thì sẽ làm những gì chứ. Không thể mất mặt như vậy được, hắn liều mạng.

“Chúng ta có hôn môi, sau đó liền..... Chính là làm cái việc kia thôi!”

“Hôn môi?”

Cảnh Băng Tuyền sắc mặt nghiêm khắc nhìn chăm chú vào môi hắn, giống như đang tìm kiếm cái gì đó làm bẩn bờ môi của hắn vậy.

Ngọc Đăng Long thiếu chút nữa liền lấy tay che đi miệng mình, may mắn hắn nhìn xuống được. Không thể bị sắc mặt khủng bố của Cảnh Băng Tuyền làm cho yếu thế.

“Thân nhau như thế nào?” Cảnh Băng Tuyền càng hỏi một cách cặn kẽ.

Ngọc Đăng Long đáy lòng âm thầm kêu khổ, hắn nào biết thân nhau ra làm sao, chỉ biết là có một lần đọc được trong sách giải trí có nói qua về hai người hôn môi nhau mà thôi, nhưng lại không thể thành thật thừa nhận chính mình không biết phải hôn như thế nào.

“Thì miệng hai người kề sát với nhau cùng một chỗ, sau đó sẽ có cảm giác hạnh phúc.”

Kỳ thật hắn cảm thấy trong sách viết hai cái miệng dính với nhau cùng một chỗ sẽ có cảm giác giống như bị thiên lôi đánh trúng, tê rần rần khắp người là có điểm quái. Cái miệng của hắn từ nhỏ cùng đồ ăn “hôn” vô số lần, cũng chưa từng có lần nào giống như bị xẹt điện. Hắn đoán nhất định là trong sách viết quá mức khoa trương thôi, làm gì có cái cảm giác lạ lùng đến vậy.

“Ta không tin, người thân cho ta xem.....”

“Ta làm gì phải thân cho người xem? Hơn nữa hiện tại ta lại không có ai để thân.”

Ngọc Đăng Long đứng lên, yêu cầu của Cảnh Băng Tuyền quả thực là vô cùng kỳ quái, huống chi nơi này lại không có nữ nhân, hắn tìm ai thân cho Cảnh Băng Tuyền xem bây giờ.

“Người hôn ta a.”

“Mới không cần, thân với nam nhân, ghê tởm lắm.”

Cho dù Cảnh Băng Tuyền bộ dạng rất đẹp, rất bắt mắt, nhưng hắn cũng không muốn hôn một người nam nhân, tưởng tượng thôi cũng thấy rợn cả tóc gáy rồi.

“Hừ, vậy thì những gì vừa rồi người nói đều là gạt ta. Người căn bản không có nữ nhân, người cũng không thân qua người khác.”

Ngọc Đăng Long cực kỳ tức giận, hắn hét lớn một tiếng —

“Thân thì thân, người không được cười nhạo ta nữa.”

Hắn bắt lấy bả vai Cảnh Băng Tuyền, dùng sức kéo Cảnh Băng Tuyền về phía hắn để mà thân. Thế nhưng còn không có chính thức chạm đến môi Cảnh Băng Tuyền, trán hai người đã đánh vào nhau nghe « bốp » một cái, tiếng va chạm phát ra rõ to, hắn ôm lấy cái trán, nước mắt đều chảy dài ra.

“Oa, đau quá, trong sách nói đều là giả cả, như thế nào có thể áp miệng mình vào miệng của đối phương được chứ, nhất định sẽ bị sút đầu mẻ trán chứ chẳng chơi a.”

Cảnh Băng Tuyền cũng xoa lấy cái trán, nghe được Ngọc Đăng Long liên tục oán giận, cái đau trên trán trong phút chốc đều tiêu tán. Hắn cười đến chảy ra nước mắt.”Ngu ngốc, có sách nào lại dạy người phương pháp thân nhau như thế này chứ?”

Ngọc Đăng Long lập tức biết mình lúc này lỡ lời đã bị Cảnh Băng Tuyền lật tẩy. Hắn không cam lòng, cắn môi nói.”Hảo, ta thừa nhận, ai bảo ta không có duyên với nữ nhân, ta xác thực là chưa từng thân qua người khác, như vậy người hài lòng chưa?”

Cảnh Băng Tuyền lại lộ nụ cười tươi như hoa.

Ngọc Đăng Long đẩy mình cơn tức động thủ đánh nhẹ vào bụng hắn một quyền, “Người đang cười ta đúng hay không?”

“Có muốn thân thử một lần không?”

Cảnh Băng Tuyền có tập võ mà, cho nên thật dễ dàng đỡ lấy một quyền ấy của Ngọc Đăng Long, còn mở miệng chuyện trò vui vẻ.

“Vô nghĩa!”

“Ta dạy cho người.”

“Ta không cần người dạy.....”

Ai đều có thể dạy hắn, nhưng Cảnh Băng Tuyên thì không được.

Cảnh Băng Tuyên buông lỏng hai tay, “Không cần thì thôi, ta cũng không ép buộc người, mắc công lại thêm phiền toái!”

Hắn nói như vậy, làm cho đôi tai Ngọc Đăng Long lập tức vểnh lên, tò mò vô cùng.

Cảnh Băng Tuyên rất có duyên với nữ nhân, nhất định đã sớm có kinh nghiệm. Hắn nhìn không được muốn biết chi tiết, cũng muốn biết những gì trong sách nói rất cuộc đúng hay không.

“Thân nhau cảm giác thật sự tốt lắm sao?”

“Còn phải xem là thân với ai a. Bất quá ta còn chưa thân qua với người trong lòng ta thích, cho nên cũng không biết cảm giác đó thật sự là như thế nào.”

Ngọc Đăng Long chưa bao giờ nghe Cảnh Băng Tuyên nhắc đến người yêu trong lòng hắn. Nhưng người có thể làm cho Cảnh Băng Tuyên cao ngạo, tự phụ này thích, xác định vững chắc là một tuyệt sắc đại mỹ nữ.

“Người có muốn hôn thử một lần xem sao không?”

“Với người ác?” Ngọc Đăng Long không cam lòng cũng như không muốn hỏi.

Cảnh Băng Tuyên sắc mặt xù xuống, nhún nhún vai, nói: “Không muốn thì thôi vậy.”

Ngọc Đăng Long có chút động tâm. Nhưng mà có lẽ vì lần đầu tiên phải cùng nam nhân hôn môi, hay là do hắn từ trước đến nay chán ghét Cảnh Băng Tuyên, cho nên mới không khỏi làm hắn do dự đến như vậy.

Sau một lúc lâu —

7. Chương 3-2

Sau một lúc lâu —

“Người không được nói ra nga.”

Ngọc Đăng Long từ chối nửa ngày, đến tận cùng vẫn là lòng hiếu kỳ chiến thắng hết thảy. Hắn cũng chỉ là một nam tử bình thường, nhưng điều không bình thường là đến tuổi này còn chưa từng một lần được đụng

tới ngón tay của nữ nhân. Thông thường, các nam tử trong nhà giàu có, mười bốn, mười lăm tuổi đã có thị thiếp, hần thân hình cao lớn, thành thực cũng sớm, nếu không phải diện mạo thật sự quá mức uy vũ dọa người, cũng sẽ không như bây giờ, chưa từng có nữ nhân nào yêu hần.

“Người cứ ngại đông ngại tây, rốt cuộc là có muốn hay không?”

Cảnh Băng Tuyền trong giọng nói giống như không kiên nhẫn, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập tình quang cộng thêm sự hưng phấn đang cố kìm nén, tựa như đã chờ đợi giờ khắc này từ rất lâu, rất lâu rồi.

Ngọc Đăng Long một chút cũng không phát hiện ra, rốt cuộc giống như quyết tâm nhận lấy lời cầu hôn, gật đầu cái rụp.

Hai người lại ngồi trở lại trên giường.

Cảnh Băng Tuyền nói: “Nhắm mắt lại.”

“Nhất định phải nhắm lại sao?”

“Tuỳ người vậy.”

Cảnh Băng Tuyền bỗng nhiên mạnh mẽ ôm lấy hai vai Ngọc Đăng Long, làm cho hần một trận không được tự nhiên. Nhưng Ngọc Đăng Long sao chịu được khuôn mặt tuấn mỹ đang nhích lại gần, da thịt trên mặt trong sáng, mịn màng. Nếu không phải hần và Cảnh Băng Tuyền cùng nhau lớn lên, biết cá tính Cảnh Băng Tuyền rất đổi nham hiểm, hần chỉ sợ đã cho rằng Cảnh Băng Tuyền là tiên nhân từ trên trời hạ phàm xuống.

Không thể phủ nhận, sắc đẹp của Cảnh Băng Tuyền đối hần tạo thành ảnh hưởng, làm cho hần một trận hô hấp dồn dập. Môi Cảnh Băng Tuyền đã chạm vào môi hần, rất nhẹ nhàng, cảm giác cũng có, nhưng không mãnh liệt như trong sách viết. Đúng là khoa trương mà...

“Hé miệng.....”

“A? Người nói.....”

Cảnh Băng Tuyền không để cho hần hỏi xong, đầu lưỡi linh hoạt lập tức tham nhập vào trong miệng hần, làm cho hần chấn động, hôn môi có cần như vậy không?

Ngọc Đăng Long đang muốn rút lui, nhưng đôi tay Cảnh Băng Tuyền đã mạnh mẽ giữ chặt lấy hần, liếm qua đôi hàm răng rồi nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi hần.

Ngọc Đăng Long quả thật sắp té xỉu. Đôi môi hai người cứ miết lấy nhau, hơn nữa đầu lưỡi mềm nhẵn của Cảnh Băng Tuyền không ngừng quăn lấy lưỡi của hắn, giống như phải nhất nhất liếm lộng qua mới cam tâm.

Thân thể Ngọc Đăng Long bắt đầu run lên, một luồng nhiệt khí từ đan điền dâng lên, một phần nhỏ lan dần đến trước ngực, còn toàn bộ phần lớn còn lại bắt đầu tập trung xuống bộ vị, làm cho hạ thân hắn tê dại một cách kỳ quái.

Cái loại thoải mái này rất khó mô tả bằng lời, làm cho Ngọc Đăng Long nhin không được rên rỉ. Sau khi Cảnh Băng Tuyền nghe được hắn rên rỉ, thế là hôn càng thêm dùng sức, cơ hồ muốn ép chặt lấy hắn, làm hắn gần như thở không nổi. Cảnh Băng Tuyền vẫn còn liếm mãi bờ môi của hắn, tựa như môi hắn là một món ngon trân quý làm Cảnh Băng Tuyền luyến tiếc rời ra.

Trong sách đúng là chỉ nói căn bản, quá mức giản lược a, loại cảm giác thư sướng tuyệt đỉnh này, dùng viết, dùng lời, nói như thế nào cũng không sao làm sáng tỏ, rõ ràng được.

Hắn toàn thân mềm nhũn, lơ mơ mở hai mắt, chỉ thấy Cảnh Băng Tuyền đang rất bình tĩnh xem xét hắn, nhưng cái ánh mắt kia lại giống như của người đã bị bỏ đói lâu ngày, như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống luôn vậy.

“Loại cảm giác này đúng là rất tuyệt.....” Ngọc Đăng Long toàn thân vô lực thì thảo nói, hiện tại hắn nhìn Cảnh Băng Tuyền còn có cảm giác chán ghét chăng? Hiển nhiên cũng không chán ghét lắm.

Có thể do hắn nói như vậy nghe thực buồn cười, cũng có thể là bởi vì hắn quá đói thành thực mà làm cho Cảnh Băng Tuyền nở nụ cười, sờ sờ vào hai má hắn, thanh âm bỗng nhiên trở nên thập phần ôn nhu. Hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Cảnh Băng Tuyền dùng thanh âm ôn nhu đến như vậy nói chuyện với hắn.

“Đăng Long, ta cũng hiểu được rất tuyệt, tiếp theo.....”

“Tiếp theo ta nhất định phải tìm một nữ nhân chân chính đến thử xem.”

Lời nói của Ngọc Đăng Long làm cho sắc mặt Cảnh Băng Tuyền đại biến, mà hắn còn hồn nhiên không biết, cầm lấy tay Cảnh Băng Tuyền, xúc động nói lời cảm tạ.

“Băng Tuyền, trước kia ta đều nghĩ người rất xấu, nhưng hiện tại ta không nghĩ như vậy nữa. Nếu lúc này người không dạy ta, ta còn cứ nghĩ mỗi cùng mỗi một chỗ có cái gì tốt đâu chứ, nhưng hoá ra hai môi giao nhau lại sinh ra cảm giác tuyệt đến như vậy. Ta quyết định phải nhanh chóng cưới một người vợ, mỗi ngày sẽ cùng nàng hôn nhẹ.”

Sắc mặt Cảnh Băng Tuyền đã muốn trở nên khó coi đến cực độ.

Đột nhiên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa, thì ra là Cảnh tổng quản đưa cơm cùng đồ ăn đến.”Thiếu gia, thức ăn cho ngài đã mang đến đây rồi.”

Đồ ăn đã được đưa đến, Cảnh Băng Tuyền cũng không phải trúng tà thật, tất cả đều giải quyết một cách viên mãn, càng vui mừng hơn chính là, hôm nay hắn còn biết hôn môi thật sự là quá tuyệt.

Ngọc Đăng Long đứng lên, “Ta về nhà trước đây, ta sẽ nói với cha là ta muốn thành thân. Dù sao người mà người thích nhất định là tuyệt sắc mỹ nữ, mà cái loại tuyệt sắc mỹ nữ ấy sẽ không nhận lời cầu thân của ta, cho nên người yên tâm, ta sẽ không tranh đoạt mỹ nữ với người đâu. Ta đi trước đây, người ăn cơm một mình đi!”

Tự mình nói một thôi một hồi xong, Ngọc Đăng Long liền quay đầu bước đi.

Cảnh tổng quản đem đồ ăn tiến vào, cùng Ngọc Đăng Long chào hỏi: “Ngọc thiếu gia, người chưa gì đã muốn đi rồi sao?”

“Ân, dù sao thiếu gia nhà người cũng không có việc gì.”

“Vâng, ta tiễn người.”

Cảnh tổng quản xem hắn như là thần phật cứu thế tiễn hắn ra tận cửa, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt hắc sát của Cảnh Băng Tuyền, tức giận đến độ một cước đá ngã lăn cái ghế.

“Này ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.....”

Cảnh Băng Tuyền vỗ rầm rầm xuống cái bàn, nếu không phải cái bàn chất liệu gỗ là loại tốt, đã sớm nứt ra, nhưng tất cả đồ ăn thức uống trên bàn đều văng xuống đất.

Hắn tức giận đến căng cả bụng, còn lòng dạ nào mà ăn nữa chứ.

Ta đối Ngọc Đăng Long dụng tâm đến như vậy, chỉ có Ngọc Đăng Long ngu ngốc mới có thể không hiểu tâm tư của ta.

Ta có đồ tốt, liền vội vàng sai người đem đến tặng cho hắn một phần, Ngọc Đăng Long chẳng những không cảm kích, mà còn nói là ta khoe khoang; ta muốn bảo hộ Ngọc Đăng Long, mới chịu cực chịu khổ học tập võ nghệ, hắn lại cho rằng ta học võ là để bắt nạt hắn.

Liền ngay cả khi ta muốn mỗi ngày được ở cùng một chỗ với Ngọc Đăng Long, hắn cũng cho rằng là do ta cố ý ép buộc hắn, muốn hắn trở thành nô lệ, có đôi khi ta cảm thấy Ngọc Đăng Long quá mức ngây ngốc, làm cho ta rất muốn đem hắn đánh tỉnh.

Vì cái gì hắn không nhận ra là ta cực kỳ yêu thích hắn?

Xem ra ta chỉ phải xuất thêm quỹ kế, bắt buộc Ngọc Đăng Long phải ở bên cạnh ta suốt đời. Rõ ràng ta cũng biết dùng mưu ma chước quỷ không phải là cách tối ưu, Ngọc Đăng Long lại đối với ta đầy bụng bức tức, nhưng biết làm sao hơn, bởi vì ta.....ta thật sự quá thương hắn, quá thích hắn.

Cho dù Ngọc Đăng Long luôn miệng nói chán ghét ta, ta cũng vui vẻ chịu đựng. Có đôi khi nghĩ lại, đáng lý ra ta mới là người phải chịu thiệt thòi. Cảnh Băng Tuyền ta bộ dạng phong lưu tuấn mỹ, muốn nữ nhân như thế nào mà không có, vậy mà lại bị Ngọc Đăng Long làm cho mê thần loạn trí, yêu thương hắn đến không thể tự kiềm chế. Còn tên ngu ngốc ấy lại đem tất cả tâm ý của ta tự biên tự diễn thành trăm ngàn chuyện xấu, hiểu lầm ngày một thêm chồng chất, cho tới bây giờ thì đưa quan hệ hai người đi đến chỗ quá đổi nửa vời.

“Người muốn cưới vợ, ta có thể nào để cho người toại nguyện chứ.....”

Cảnh Băng Tuyền lần này vỗ cái bàn, cái bàn rung lên một cái rồi ngã gục. Nhớ tới cảnh hắn cùng Ngọc Đăng Long ngu ngốc kia vừa mới hôn môi xong, thế mà tên ngu ngốc tử đó đã nghĩ chạy đi tìm nữ nhân khác thành thân, hắn như thế nào có thể dễ dàng tha thứ loại sự tình này.

Huống chi Ngọc Đăng Long đang rất quyết tâm và hưng phấn, nếu như thật sự thành thân, cưới một nữ tử mà hắn cho rằng không tồi làm vợ, với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ cả đời đối nữ nhân kia hết lòng săn sóc.

Ngọc Đăng Long là một người tốt, hắn trong lòng hiểu rất rõ điều ấy. Nếu không phải Ngọc Đăng Long có khuôn mặt cùng bộ dạng quá mức dọa người, làm cho nữ tử không dám tiếp cận, thì bằng tính cách ấy của hắn, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân yêu hắn.

“Đáng giận, ta tuyệt sẽ không để người vừa lòng đẹp ý, chẳng những vậy còn muốn cho người trở về cầu ta dạy cho người việc nam nữ.”

Trong lòng Cảnh Băng Tuyền đã nảy ra ác kế.

Ta nguyên bản cũng đâu phải là hạng người lương thiện gì, hơn nữa từ trước đến nay luôn quỹ kế đa đoan. Lúc còn rất nhỏ đã gặp gỡ với Ngọc Đăng Long, cho nên nếu muốn đem Ngọc Đăng Long đơn thuần ngay thẳng nắm trong lòng bàn tay cũng không phải việc khó.

Nếu không phải rõ ràng thương hắn, tưởng nhớ hắn, làm gì phải ủy khuất chính mình như vậy. Ta nếu như chỉ là muốn thân thể Ngọc Đăng Long, thì có thiếu gì cơ hội cũng như thủ pháp để ra tay chứ, nhưng mà ta khinh thường cách làm như vậy.

Ta muốn Ngọc Đăng Long cũng phải thương ta, sâu đậm giống như ta thương hắn bấy lâu nay. Ta muốn hắn phải cam tâm tình nguyện giao thân hiến xác cho ta. Tóm lại ta chính là muốn hai người tương thân tương ái, cho dù hiện tại thoát nhìn là tuyệt đối không có khả năng, nhưng ta nhất định sẽ không buông

tha cho hắn.

“Đáng giận.....”

Tình yêu như thế phiền lòng, Ngọc Đăng Long lại cực kỳ ngu ngốc, làm cho Cảnh Băng Tuyền vừa tức vừa giận, nhưng ai bảo hắn yêu thương tên ngốc nghếch nhất trên đời ấy đến như vậy làm chi...

8. Chương 4-1

Ngọc lão gia thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống đất, đó là bởi vì đứa con bỗng nhiên từ Cảnh gia chạy về, liền kích động đến bái kiến bọn họ, sau đó lập tức đưa ra thỉnh cầu của hắn.

“Cha, ta muốn thành thân.”

“Người muốn thành thân?”

Ngọc Đăng Long cá tính ngay thẳng, trong đầu nghĩ cái gì liền mở miệng nói ngay cái ấy. Nhưng đây lại là một chuyện vô cùng lớn cho nên làm cho Ngọc lão gia một phen chấn động.

“Này..... Người đã có người trong mộng rồi sao?”

Ngọc Đăng Long lắc đầu, “Không có, nhưng mà cha à, chúng ta có thể mời một bà mối giúp ta tìm một cô nương nhu thuận đáng yêu, ta nhất định sẽ hảo hảo yêu thương nàng.”

Ngọc lão gia lập tức nhíu mày lại, Ngọc Đăng Long không có gì không tốt, cá tính ngay thẳng, chân chất trung thực lại có điểm anh khí, chỉ khổ một nỗi khuôn mặt cùng bộ dạng hung ác, nói chuyện cũng hung hăng, mỗi lần đi ra bên ngoài luôn làm người khác hiểu lầm, cứ nghĩ hắn là bọn lưu manh du côn linh tinh nào đó.

“Kỳ thật người tuổi cũng lớn, đích xác cũng nên bàn đến việc hôn nhân, nhưng mà..... Sao người không tìm cho mình một cô nương hợp ý trước?”

Ngọc lão gia không giống những người khác có thành kiến hay phân biệt giai cấp, không trọng câu “môn đăng hộ đối” lắm, chỉ vì hắn cùng với phu nhân mình lúc trước cũng là thân phận cách xa, nhưng hai người lại một mực yêu nhau. Cho nên cả đời hắn cũng không còn mong ước nào hơn là cũng hy vọng đứa con chính mình có thể tìm được người mình thích.

Ngọc Đăng Long nản lòng thở dài, lời này của cha thật đúng là đâm trúng tâm hắn rồi.

Hắn bộ dạng không đẹp như Cảnh Băng Tuyền, lại thường đi cùng với Cảnh Băng Tuyền, cho nên cô nương nào khi nhìn thấy hai người bọn họ, làm gì có ai mà thèm để mắt tới hắn đâu chứ.

“Cha, diện mạo của ta, người không phải là không biết, cho dù ta thích người ta, người ta cũng nhất định không thích ta a.”

Ngọc lão gia gật gật gù nói: “Đằng Long, không phải ta chê người cái gì, người cá tính, tâm địa cái gì cũng tốt, chỉ có diện mạo không dễ nhìn, nếu chỉ vì muốn kết hôn với cô nương nào đó mà xông vào nhà người ta, nàng sợ người thì phải làm sao bây giờ? Hôn nhân là đại sự cả đời, đến lúc đó người không phải càng thêm phiền lòng? Cha vẫn là khuyên người trước hết tìm một cô nương tâm đầu ý hợp, sau đó mới tính đến chuyện đàm việc hôn nhân!”

Lời nói của cha đúng là rất có đạo lý, Ngọc Đằng Long thất vọng gật đầu, xem ra chuyện này đành phải tạm thời thư thả một thời gian rồi.

Không thể tưởng được qua ngày hôm sau, Cảnh Băng Tuyền đi vào Ngọc gia, đại khái nói với Ngọc lão gia nghe được ai đó đồn đãi chuyện Ngọc Đằng Long muốn cưới vợ. Sau đó hắn đi đến phòng Ngọc Đằng Long, không thêm gõ cửa liền trực tiếp tiến vào.

“Đằng Long.....”

“Người tới làm gì?”

Ngọc Đằng Long cả ngày tâm tình không tốt lắm. Ngày hôm qua cùng phụ thân đàm chuyện cưới vợ, nhưng lời nói của phụ thân làm cho tâm tình của hắn có điểm muộn phiền.

Hắn biết nếu cứ tiếp tục dây dưa với Cảnh Băng Tuyền, cả đời cũng đừng mong có nữ nhân nào coi trọng hắn, vậy là hắn cả đời cũng không thể thành thân được.

“Kỳ thật người đâu cần thiết phải kết hôn lấy vợ mới có thể hôn nhẹ chứ?”

Lời nói của Cảnh Băng Tuyền làm cho Ngọc Đằng Long không khỏi tức giận, trừng hắn liếc mắt một cái.”Ta phải cùng người mà ta thích hôn môi, chứ không muốn cùng bất cứ người nào khác làm cái loại sự tình này. Ta hy vọng ta có thể tìm được một người vợ tốt, cùng thương yêu nhau cả đời giống như cha mẹ của ta vậy.”

“Nhưng mà người lại không thích một cô nương nào cả.”

Ngọc Đằng Long đuối lý, không một lời chống đỡ. Hắn đích xác là không có thích cô nương nào. Không phải hắn đặt tiêu chuẩn quá cao, mà là bởi vì mỗi ngày nhìn thấy Cảnh Băng Tuyền xinh đẹp như hoa như ngọc bậc nhất thiên hạ đã quen mắt, cho nên những nhan sắc phấn son phàm tục căn bản không hợp với mắt hắn nữa. Nhưng có người nào đó so với Cảnh Băng Tuyền đẹp hơn hắn đều chưa gặp qua, xem ra kiếp này hắn độc thân chắc chắn đã được định rồi.

Cứ nghĩ đến hết thấy mọi nguyên nhân đều là do “tội ác” của Cảnh Băng Tuyền gây ra, Ngọc Đằng Long liền tức giận ném cái gối đầu về phía hắn, mắng.”Đều là lỗi của người, hỗn đản, tại người bộ dạng xinh đẹp

như vậy, làm ta nhìn người thành thói quen, cô nương khác ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện, ta cũng chẳng thể nào động tâm được, đều tại bộ dạng rất đẹp của người.”

Cảnh Băng Tuyền tiếp nhận cái gối đầu của hắn, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.”Ta vốn nghĩ muốn giới thiệu cho người một vị mỹ nữ, người lại đối ta vô tình như thế...ai... quên đi.”

“Người giới thiệu cho ta chắc cũng chẳng phải người tốt đẹp gì đâu, ta mới không tin.”

Ngọc Đăng Long tự nhủ sẽ không ngốc nghếch mà tin lời hắn nữa, bằng không lại mắc mưu của hắn thôi

Không thể tưởng được Cảnh Băng Tuyền lại gạt đầu đồng tình với hắn.

“Cô nương này đích xác là hoàn cảnh không tốt đẹp lắm, nàng bị người ta bán vào thanh lâu, mặc dù đến nay vẫn còn thanh bạch, nhưng tú bà đang muốn ngã giá bán nàng đêm đầu tiên tiếp khách. Cô nương này thân thể đáng thương, nàng nguyên bản là thư hương thế gia, cha mẹ chết sớm, thúc phụ muốn nhúng chàm nàng, thím hận nàng, bởi vậy đem nàng bán vào thanh lâu, nàng vô lực kháng cự vận mệnh. Ngày ấy nàng ở trên lầu đánh đàn, ta nghe tiếng đàn rất đổi ai oán, vừa nhìn thấy mặt nàng, đã ngỡ như tiên nữ giáng trần. Đáng tiếc là hồng nhan bạc phận, không có nam nhân nào yêu thương nàng thật lòng.”

Cảnh Băng Tuyền còn chưa nói xong, Ngọc Đăng Long nước mắt đã lưng tròng.

Hắn từ trước đến nay mềm lòng, giờ lại nghe một câu chuyện bi thương đến như vậy, hơn nữa ngữ điệu của Cảnh Băng Tuyền khi kể lại thập phần tiếc hận xót xa, hắn nhịn không được lau lệ.

“Cô nương ấy thật sự quá đáng thương.” Ngọc Đăng Long đồng tình than thở cho vị cô nương chưa gặp mặt kia. Nói xong, hắn nhịn không được lại quăng tiếp cái chăn bông về hướng Cảnh Băng Tuyền, “Cô nương kia đáng thương đến như vậy, tên nam nhân phong lưu, ngày thương luôn “thương hương tiếc ngọc” như người vì sao không giúp nàng chuộc thân?”

Cảnh Băng Tuyền liên tục lắc đầu, “Kia tú bà rất xấu, căn bản sẽ không dễ dàng đồng ý. Nếu người gặp qua vị cô nương kia, sẽ biết được vì sao tú bà sống chết cũng không cho nam nhân tùy tiện chuộc thân cho nàng. Tú bà là muốn lợi dụng nàng để mà phát tài trước đã.”

“Hừ, tóm lại chắc chắn là do người chưa tận tâm hết sức, ta sẽ đi giúp nàng chuộc thân.”

Ngọc Đăng Long thấy việc nghĩa hăng hái làm, lập tức đứng dậy, muốn Cảnh Băng Tuyền nhanh chóng dẫn hắn đi gặp vị cô nương kia. Đây vốn là hợp ý Cảnh Băng Tuyền, cho nên Cảnh Băng Tuyền lập tức đồng ý, dẫn hắn đi ngay.

Bọn họ hướng phố kỹ viện trong kinh thành đi đến, nơi này Ngọc Đăng Long chưa từng đặt chân tới, nên bị trêu chọc, bốn cột cảm thấy cực kỳ phiền phức, chẳng biết vất vả né tránh bao lâu, mới đi đến một chỗ kỹ viện.

Hiện tại là ban ngày, kỹ viện chưa mở cửa, bọn họ theo cửa chính tiến vào, một vị tú bà khá mập mạp nhưng rất đỗi nhanh nhẹn vừa thấy Cảnh Băng Tuyền, tựa như thấy thần tài, vội vàng mặt mày hớn hở chạy ra tiếp đón.

“Cảnh thiếu gia, ngài đã tới, lần này lại đến gặp Thủy Trùng cô nương có phải hay không?”

“Dẫn theo vị bằng hữu đến xem nàng, trước hết chiêu đãi vị Ngọc thiếu gia này đi.”

“Vâng, vâng, Ngọc thiếu gia xin mời đi bên này.”

Tú bà quả nhiên là kiến thức rộng rãi, cho dù gặp Ngọc Đăng Long sắc mặt hung ác lưu manh, vẫn như cũ mặt không đổi sắc tươi cười tiếp đón rất mực ân cần, đưa bọn họ vào bên trong một tiểu phòng phía sau hậu viện, lập tức dâng trà.

“Một lát nữa Thủy Trùng cô nương sẽ tới, hai vị thiếu gia xin đợi.”

Ngọc Đăng Long thần tình không kiên nhẫn, nơi này mùi phấn hoa thập phần khó ngửi cứ xông vào mũi, hướng hồ hấn lại không gần nữ sắc, không giống Cảnh Băng Tuyền đã đối với những nơi như thế này quen thuộc, cho nên hấn một chút tự nhiên cũng không có.

May mà nơi này bàn ghế tương đối sạch sẽ, làm cho hấn không chê bẩn mà miễn cưỡng ngồi chờ, bằng không hấn đã sớm đi ra ngoài rồi.

Đợi nửa ngày, cũng không thấy cô nương Thủy Trùng nào đó tiến vào, Ngọc Đăng Long sắp sửa phát tác sự sốt ruột trong lòng.

Cảnh Băng Tuyền thấy vậy thấp giọng nói: “Ta đi xem thử, nói không chừng là do Thủy Trùng cô nương nghĩ tú bà muốn ép nàng tiếp khách cho nên nàng mới không muốn đi ra.”

Hấn nói như vậy, mới làm cho Ngọc Đăng Long bình tĩnh lại tiếp tục ngồi chờ.

Cảnh Băng Tuyền đi ra ngoài một hồi lâu, đại sảnh một mảnh im lặng, cũng không ai tiến vào. Đến khi Ngọc Đăng Long uống gần hết cả bình trà vẫn không thấy người nào, hấn mất kiên nhẫn đứng lên, trong đầu thâm nghĩ đến lần này lại là do Cảnh Băng Tuyền bày trò lừa hấn.

Mới vừa định đi ra ngoài tìm Cảnh Băng Tuyền tính sổ, bức rèm bên trong bỗng vang lên thanh âm nhẹ nhàng giòn giòn, kia đại châu tiểu châu lạc ngọc xao động, làm cho Ngọc Đăng Long ngoái đầu nhìn lại... vừa nhìn thấy, hấn cả người đều ngây dại.

9. Chương 4-2

Trước mắt hắn là một tuyệt sắc mỹ nữ chưa bao giờ được gặp qua, đôi mắt man mác sầu, trong tay ôm tỳ bà, thướt tha tiêu sái đến, dáng người uyển chuyển, khuôn mặt xinh đẹp, quả thực là tiên nữ hạ phàm.

Ngọc Đăng Long từng nghĩ tới, nếu Cảnh Băng Tuyền là một nữ tử thì hắn đã là thê tử của hắn từ lâu rồi. Nhưng bộ dạng Cảnh Băng Tuyền khi biến thành nữ tử ra sao, kỳ thật từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ ra.

Nhưng hiện tại hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu Cảnh Băng Tuyền là nữ tử, chắc chắn cũng sẽ có bộ dáng như thế này, tuyệt mỹ đến độ làm cho tất cả nam nhân si mê, sẵn sàng quỳ dưới chân mà dâng hiến mọi thứ.

“Tiểu nữ là Thủy Trường, bá kiến Ngọc thiếu gia.”

Thấy nàng yếu điệu nghiêng người bái chào, Ngọc Đăng Long vội vàng nhảy dựng lên, lúng túng lên tiếng.

“Không cần, mời an vị...ngồi đi.....”

Tim hắn đập thành thạch thiếu điều muốn nhảy vọt ra ngoài.

Tuyệt thế mỹ nữ người gặp người say mê này, mặc dù thấy hắn diện mạo hung ác chẳng những không có xoay người bỏ chạy, lại càng không thét chói tai liên tục, chỉ bấy nhiêu thôi đã làm cho hắn cảm kích thiếu chút nữa chảy nước mắt luôn rồi.

“Ngọc thiếu gia, Thủy Trường lần đầu gặp khách, nếu có chỗ nào thất lễ, mong thiếu gia thứ lỗi cho.”

“Người khách khí.....”

Ngọc Đăng Long đã muốn hoàn toàn choáng váng.

Thủy Trường nhẹ nhàng nâng tỳ bà, ngón tay lướt trên phím đàn, tấu lên một khúc nhạc.

Ngọc Đăng Long đối âm nhạc từ trước đến nay không có chút am hiểu cho nên cũng chẳng biết đường mà thưởng thức, nhưng chỉ cần có một tuyệt sắc mỹ nữ ngồi ở bên người, đàn cho hắn nghe, hắn cũng đã si ngốc mờ mịt.

“Ngọc thiếu gia, ta kính ngài chén rượu.....”

Ngọc Đăng Long không thường uống rượu lắm, chỉ mới uống có vài chén, hắn đã mơ mơ màng màng như người trong mộng, trên đời này vẫn còn một cô nương xinh đẹp như vậy chịu kề cận hắn, hơn nữa cũng

không sợ diện mạo hung ác của hắn.

Mới uống vài chén rượu, Thủy Trường cô nương đã quỳ gối trước mặt hắn khóc lóc kể lể thân thể chính mình, hy vọng hắn có thể giải cứu nàng, làm cho nàng miễn trừ đại họa.

“Ngọc thiếu gia, ta đã nghe Cảnh thiếu gia nói qua, hắn nói ngài từ trước đến nay thích làm vui lòng người khác, là người tốt nhất trên đời này, ta vận mệnh cơ khổ, thật sự không muốn ở kỹ viện thất thân, làm nhục thanh danh cha mẹ, thỉnh Ngọc thiếu gia cứu ta, Thủy Trường nguyện ý cả đời làm thiếp, hầu hạ Ngọc thiếu gia.”

“Làm thiếp?”

Ngọc Đăng Long chấn động toàn thân, tình cảnh cùng Cảnh Băng Tuyền hôn môi lập tức nổi lên trong óc. Nếu có thể cùng cô nương xinh đẹp lại tâm đầu ý hợp như thế này hôn môi, đúng là một việc tuyệt vời nhất trong cõi nhân sinh.

“Ngọc thiếu gia, có phải ngài ghét bỏ ta vì xuất thân kỹ viện không?”

“Không, không, ta như thế nào có thể ghét bỏ người, ngược lại, ta nhất định sẽ chuộc thân cho người ra khỏi đây, ta thề.”

“Nhưng mà ma ma lại rất kiên quyết, nàng muốn đem thân thể của ta bán đi, ta sợ cả đời này không thể hầu hạ Ngọc thiếu gia, chỉ có thể trầm luân ở chốn phong trần.”

Lời nói của nàng thật quá đổi bi thương, làm cho tâm can Ngọc Đăng Long một trận đau lòng. Hắn rút cuộc tin tưởng cái gọi là “nhất kiến chung tình”, vừa gặp đã yêu, giống như cha hắn chỉ một lần nhìn thấy nương đã gắn bó với nhau trọn đời.

“Ta sẽ chuộc người ra ngoài, ta cam đoan, người không cần thương tâm, mau đứng lên đi.”

Ngọc Đăng Long đem nàng nâng dậy, Thủy Trường hai mắt đầm lệ lưng tròn, gương mặt mỹ miều xinh đẹp làm cho Ngọc Đăng Long tim đập dồn dập. Đầu nàng lại đang chôn ở trong lòng ngực hắn, nước mắt thấm ướt cả vạt áo trước ngực hắn, làm cho hắn một trận thương tiếc.

“Đừng khóc, ta sẽ nghĩ biện pháp, đừng khóc.....”

Hắn ngây ngốc an ủi, vươn tay vỗ vỗ đầu vai nàng, rồi lại không dám quá mức thất lễ. Nhưng cuộc gặp gỡ này thật giống như một giấc mộng đẹp, làm cho Ngọc Đăng Long đem hết cả tâm tư tình cảm giao ra, hận không thể lập tức đem nàng cưới về làm vợ.

Qua một lúc lâu, một bóng người tiêu sái bước vào, thấy hắn đang ngây ngốc ngồi ngẩn ra. Cảnh Băng

Tuyền thay hấn đóng cửa lại, Ngọc Đăng Long vẻ mặt vẫn đang đại ra.

Ngọc Đăng Long vẫn còn nhớ rõ bóng người mảnh mai kia rúc vào trong lòng ngực mình, nàng lưu nước mắt vào y nội của hấn. Nếu có thể lấy một người hoa mỹ như vậy làm thê tử, đúng là kiếp này có chết cũng không hề tiếc nuối.

Chỉ tiếc tú bà quả nhiên giống như Cảnh Băng Tuyền cùng Thủy Trùng cô nương đã nói, đối với việc chuộc thân của Thủy Trùng cô nương thập phần cường ngạnh, vừa nghe nói đến việc này đã lập tức thay đổi sắc mặt, thu hồi ngay khuôn mặt tươi cười tùm tùm, liền đem bọn họ đuổi ra ngoài, còn nói với bọn họ nếu muốn gặp Thủy Trùng cô nương, chờ mua được đêm đầu tiên của nàng rồi mới nói sau.

“Đáng giận, Thủy Trùng cô nương nếu cứ tiếp tục ở dưới tay của tú bà này, chẳng phải là sẽ nhận hết thống khổ sao?”

“Chúng ta ngày mai lại đến xem nàng.” Cảnh Băng Tuyền trấn an nói.

Ngày thứ hai, Ngọc Đăng Long lại khẩn cấp chạy tới kỹ viện, Thủy Trùng cô nương vẫn như cũ ở tại phòng nhỏ chờ hấn, chỉ có hai người ở cùng với nhau. Thủy Trùng cô nương vừa tốt vừa xinh đẹp, làm cho hấn không dám có một chút thái độ khinh nhờn.

Những ngày kế tiếp, Ngọc Đăng Long đều chạy đến đây vài lần, đối Thủy Trùng cô nương cũng càng ngày càng nặng tình. Trong đầu hấn lúc này chỉ toàn là hình ảnh của Thủy Trùng cô nương, ngoại trừ nàng ra, rốt cuộc không dung nạp được thêm người nào nữa.

“Ngọc thiếu gia, nếu muốn ta thất thân với những người đó, ta đây tình nguyện..... Tình nguyện.....”

Nói chưa tròn câu, nước mắt nàng lại tuôn ra đầm đìa.”Ta tình nguyện thất thân cho người trước.”

Gần đây không biết tú bà đang chuẩn bị làm gì mà Thủy Trùng cô nương mỗi lần thấy hấn đều rưng rưng khóc lóc kể lể, làm cho hấn đau lòng đến cháy cả ruột gan.

Giờ lại nghe nàng nói như vậy, Ngọc Đăng Long trong đầu “oanh” một tiếng nổ. Chưa từng có nữ nhân nào nói với hấn những lời như thế. Thủy Trùng cô nương không biết có phải do quá tuyệt vọng hay không lại trở nên vô cùng can đảm, ngồi ở bên cạnh hấn, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, chẳng phải là muốn hấn hôn nàng sao?

Ngọc Đăng Long nhất thời chân tay luống cuống. Hấn đúng là đã từng hôn qua rồi, nhưng mà người đó lại là Cảnh Băng Tuyền, hơn nữa kinh nghiệm mới chỉ có một lần, vạn nhất..... Vạn nhất hấn biểu hiện kém cỏi thì phải làm sao bây giờ?

Đầu óc hấn hỗn loạn, trong lòng bàn tay mồ hôi chảy đầm đìa. Hấn đứng lên, rút lui vài bước, nói nói mấy câu, nhưng ngay cả hấn cũng không biết chính mình nói cái gì, đại để là hấn có chuyện quan trọng, phải

chạy về nhà trước đây.

Kỳ thật là bởi vì hắn không có kinh nghiệm gì trong chuyện nam nữ, hắn sợ chính mình nếu thất bại, Thủy Trừng cô nương nhất định sẽ có ấn tượng xấu về hắn, nói không chừng sẽ không muốn cho hắn chuộc thân cho nàng nữa.

Hắn ra khỏi phòng nhỏ, một mạch chạy thẳng về nhà. Tưởng tượng cái cảnh chính mình chạy trốn chết, hắn muốn đánh mình một trận nên thân, nhưng nghĩ lại vạn nhất lúc ấy mình thật sự đồng ý thân với nàng, lại biểu hiện kém cỏi, chẳng phải là càng không xong.

Nghĩ tới nghĩ lui, như thế nào cũng không ra biện pháp, nhưng loại sự tình này có thể hỏi người nào chứ?

Hỏi cha mẹ? Giống như quá mức lớn mật.

Hỏi nô bộc? Cảm giác rất kỳ quái.

Vậy là chỉ còn một người duy nhất có thể hỏi, đó chính là “địch nhân” từ nhỏ mà hắn ghét nhất: **Cảnh Băng Tuyền**.

Hắn phóng đến Cảnh gia, Cảnh Băng Tuyền đang ngồi ở hoa viên ngắm hoa, vừa thấy hắn, còn trừng mắt nhìn hắn liếc một cái.”Sao lại thế này? Người không phải luôn luôn bảo ta không được làm phiền người, như thế nào hôm nay lại rảnh rỗi đến nơi này tìm ta vậy?”

Bởi vì có chuyện muốn nhờ vả Cảnh Băng Tuyền, cho nên Ngọc Đăng Long có chút ngượng ngùng, hắn trước kia đối Cảnh Băng Tuyền thái độ địch xác cũng không tốt lắm. Hắn ngồi ở bên cạnh Cảnh Băng Tuyền, yên lặng một lúc lâu cũng chưa nói chuyện.

“Người muốn làm gì? Tại sao lại không nói lời nào?” Cảnh Băng Tuyền cố ý hỏi hắn, rõ ràng biết được vì sao hắn lại đến đây, nhưng vẫn giả ngu làm ra vẻ bực bội.

Ngọc Đăng Long ngẩng mặt với hai gò má đã phồng hồng, có điểm thẹn thùng, có điểm nhăn nhó.”Băng Tuyền, ta có việc quan trọng muốn thỉnh giáo người, không biết người có thời gian không?”

“Không có rảnh.”

Trước kia Cảnh Băng Tuyền nói chuyện không có tuyệt tình như vậy, ngược lại người hay làm điều đó chính là hắn, động một chút sẽ dưng dưng nổi giận đòi tuyệt giao, nhưng hiện nay đúng là Cảnh Băng Tuyền đối hắn lạnh lùng quá. Hắn nghĩ người trong chốc lát, có điểm tổn thương, nói thật ra trong lòng đúng là cảm thấy có chút khó chịu.

“Người không rảnh thì thôi vậy.....”

Hắn xoay người muốn đi, Cảnh Băng Tuyền ngược lại đứng lên gọi hắn.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta muốn nhờ người..... Nhờ người dạy ta một chuyện.” Ngọc Đăng Long mặt lại đỏ lên.

Cảnh Băng Tuyền nói: “Có nữ nhân, liền quên ngay bằng hữu, người chẳng biết đã bao lâu rồi không có tới tìm ta, hiện tại chạy tới tìm ta, nhất định là vì chuyện của nữ nhân kia.”

Ngọc Đăng Long cố lấy dũng khí nói: “Người có thể lại dạy ta hôn môi không?”

Cảnh Băng Tuyền khóe miệng run lên, nhưng nhẩn nhẩn không cười, còn giả vờ làm ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Không cần, ta mới không cần hôn nam nhân, ghê tởm lắm.”

Câu Cảnh Băng Tuyền vừa nói cũng chính là câu mà lúc trước Ngọc Đăng Long đã nói, hại Ngọc Đăng Long xấu hổ muốn kiếm chỗ mà độn thổ, hắn nhẩn nhẩn không được lại muốn bộc phát cơn tức trong lòng.

“Người nếu còn xem ta là bằng hữu thì dạy cho ta đi, ta thật sự không muốn mất mặt với Thủy Trường cô nương.”

“Chỉ dạy hôn môi, không cần dạy những việc khác sao?”

“Dạy..... Dạy việc khác?”

Ngọc Đăng Long thật sự không hiểu ý tứ của Cảnh Băng Tuyền, lại thấy Cảnh Băng Tuyền đang ngấm toàn thân hắn từ thấp đến cao, hắn thật muốn chửi ầm lên, nhưng hiện tại hắn căn bản là không dám sinh khí.

“Ngu ngốc, người cho là nam nữ trong lúc đó chỉ có hôn môi thôi sao? Còn những chuyện “kia” nữa thì sao? Người không muốn học luôn à?”

“Người nguyện ý dạy hết cho ta sao?”

Ngọc Đăng Long vui mừng cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Cảnh Băng Tuyền bình thường cũng không nói chuyện tốt như vậy, hiện tại lại nguyện ý dạy hết thấy những kinh nghiệm về chuyện nam nữ cho hắn. Lần đầu tiên hắn biết Cảnh Băng Tuyền nguyên lai cũng là một bằng hữu nghĩa khí đến vậy, quả thực là huynh đệ tốt mà.

“Vừa thấy tên ngu ngốc người đến tìm là biết người cái gì cũng không hiểu, ra ngoài thế nào cũng bị nữ nhân cười nhạo, chẳng phải là đã làm mất mặt Cảnh Băng Tuyền ta rồi sao, nói Cảnh Băng Tuyền ta có một bằng hữu ngay cả cái nữ nhân muốn cũng không biết đường mà làm.”

“Băng Tuyền, ta biết là người đối ta tốt nhất mà.” Ngọc Đăng Long nhìn không được tiến lên ôm lấy Cảnh Băng Tuyền, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Cảnh Băng Tuyền thiếu chút nữa đã bật cười ha hả, tên ngu ngốc này đúng là không có phát hiện ra quỷ kế của hắn, bất quá trên cơ bản hắn thấy Ngọc Đăng Long cứ mãi là một ngốc tử như vậy cũng tốt.

“Chúng ta vào trong phòng thôi, như vậy không ai làm phiền, ta sẽ từ từ dạy cho người một cách thành thực.”

Ngọc Đăng Long nghe hắn nói như vậy, cảm động đến nước mắt sắp rơi ra. Hắn trước kia vẫn cảm thấy Cảnh Băng Tuyền rất xấu, thì ra đều là do mình thành kiến, nguyên lai Cảnh Băng Tuyền là một người tốt như thế.

Hắn chẳng những nguyện ý bỏ ra thời gian để mà dạy hắn loại chuyện ấy, lại còn muốn dạy hắn làm thành thực, không ngại mệt nhọc, Ngọc Đăng Long cảm động không thôi.

“Ân, cảm ơn Băng Tuyền.”

Cảnh Băng Tuyền lộ ra một nụ cười âm hiểm, nhưng trong đó còn bao hàm một tia yêu thương không nói thành lời, nghĩ đến chuyện sắp diễn ra với một nam nhân tinh khiết, chưa từng trải đời như Ngọc Đăng Long mà trong lòng rộn ràng hưng phấn

10. Chương 5-1

Tới phòng, Ngọc Đăng Long là người đầu tiên bước vào.

Rõ ràng cái phòng này đã rất quen thuộc — lấy ánh sáng, bố trí đều giống như đúc với phòng ở nhà hắn. Lúc trước cũng không biết Cảnh Băng Tuyền phát cuồng gì đó, đột nhiên lại muốn trang trí cái phòng này giống y chang như phòng của hắn, hắn cảm thấy Cảnh Băng Tuyền làm như vậy thật nhàm chán. Nhưng mà hiện tại đang trong tình cảnh ngưỡng ngưỡng này, nhìn thấy cái phòng y hệt phòng mình, bỗng nhiên làm cho Ngọc Đăng Long có điểm nhấn nhớ.

Cảnh Băng Tuyền đi theo phía sau hắn cũng đã vào đến, nhẹ nhàng đóng cửa lại, kéo cánh tay hắn về phía trước, cho đến khi cả hai người đều đứng ở bên cạnh cái giường lớn.

“Ta lần sau lại đến học đi.”

Có điểm lùi bước, Ngọc Đăng Long bỗng nhiên cảm thấy quá đối thẹn thùng sao ấy.

Cảm giác giống như phi thường kỳ quái. Dù sao học loại chuyện như thế này mà lại học cùng với thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không khỏi có một chút quái dị.

Huống chi lúc trước là do hai người bỗng nhiên xúc cảm dâng trào, cho nên hấn mới để cho Cảnh Băng Tuyền hôn môi hấn. Nhưng hôm nay lại khác, là do hấn đơn phương muốn biết nên mới chạy tới thỉnh giáo, cái loại xấu hổ này, vừa ngượng ngùng vừa có cảm giác không được tự nhiên, làm cho Ngọc Đăng Long chưa lâm trận đã muốn thoái lui, thậm chí đáy lòng còn chậm rãi toát ra một loại tình cảm khác thường nói không nên lời.

Ngay khi hấn đang muốn chạy trốn, Cảnh Băng Tuyền đã dè lại cánh tay hấn, kiên quyết và mạnh mẽ đem hấn tới bên giường, buộc hấn ngồi xuống, trừng mắt nhìn hấn liếc một cái, hiển nhiên cái liếc mắt này là đã nhìn ra hành động muốn chạy trốn của hấn.

“Nói muốn là người, nói không cần cũng là người, người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ta..... Ta.....”

Ít khi nào đối mặt với Cảnh Băng Tuyền mà Ngọc Đăng Long lại cứng họng, lắp bắp như thế này. Bình thường đều là hấn hung hăng quát nạt Cảnh Băng Tuyền, có bao giờ mà tới phiên Cảnh Băng Tuyền hung hăng với hấn đâu.

“Ngu ngốc!”

Cảnh Băng Tuyền nói một câu ngu ngốc nhưng lại giống như đang mắng yêu vậy. Thế nhưng Ngọc Đăng Long nghe được trong lòng lại tràn đầy khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, hấn thường bị Cảnh Băng Tuyền mắng hấn là ngu ngốc.

Mỗi lần nghe câu ngu ngốc này, không cần biết là lý do gì cũng làm cho hấn bốc hỏa. Hấn biết Cảnh Băng Tuyền đích thật so với hấn thông minh tuần mỹ, nhưng mà có tất yếu luôn mắng hấn ngu ngốc không?

Hấn biết bản thân mình không thông minh, nhưng mà ngu ngốc thì cũng phải có chừng mực nào đó chứ. Cảnh Băng Tuyền cứ suốt ngày dùng câu này để mắng hấn, có đôi khi thật sự làm hấn sinh ra một loại cảm giác chính mình là tên ngốc tử duy nhất trên đời vậy.

Không, không đúng! Mình căn bản không phải ngu ngốc, Cảnh Băng Tuyền mới là ngu ngốc, thiếu chút nữa lại tin lời hấn nói nhăng nói cuội rồi.

Ngọc Đăng Long lại bắt đầu trái tính trái nết, rất muốn đánh cho Cảnh Băng Tuyền một trận nên thân, hấn không chút nghĩ ngợi dùng lực đánh tới một quyền.

Cảnh Băng Tuyền né tránh sau đó thuận thế kéo hấn vào trong lòng ngực mình, tiếp theo dùng đôi môi đỏ mọng hoàn mỹ cúi xuống.

Vừa thấy đôi môi đỏ mọng đó sắp thân đến hấn, Ngọc Đăng Long bỗng nhiên có điểm kích động, lo sợ không yên kêu lên: “Chờ..... Chờ một chút, để cho ta nghĩ một chút đã.....”

Còn chưa có kêu xong, đã bị Cảnh Băng Tuyền khoá miệng bằng môi hần, tiếng kêu chẳng những phát không được, ngay cả tay chân khản trương múa may loạn xạ đều bị Cảnh Băng Tuyền chế trụ.

Chính mình bởi vì bối rối kêu to mà miệng mở lớn ra, nên khi bị hôn, đầu lưỡi bá đạo của Cảnh Băng Tuyền đã nhanh chóng tham nhập vấp trong miệng hần.

Cảnh Băng Tuyền không giống lần trước lửa nhỏ chậm thử, từ từ làm cho đầu lưỡi hần có cùng cảm giác. Lần này, lập tức liền công chiếm hần, đầu lưỡi cuồng bạo sục sạo trong khoang miệng, hoàn toàn không cho hần có một chút không gian trống trải.

Cảnh Băng Tuyền không ngừng mút lấy, tựa như đang hút mật ngọt, từng đợt cảm giác rung động theo những nơi đầu lưỡi tiếp xúc không ngừng truyền đến, hơn nữa cảm giác kia thật sự là tuyệt diệu, làm cho Ngọc Đăng Long một trận vui sướng.....

Cảnh Băng Tuyền không ngừng hút, còn ở chung quanh khuấy động, khiến cho Ngọc Đăng Long thiếu chút nữa không còn khí mà thở.

Ngọc Đăng Long mặt đỏ hơn cà chua chín, đầu vầng mắt hoa, cho dù bị hôn xong rồi, cũng hoàn toàn không khí lực tựa vào trên vai Cảnh Băng Tuyền thở dốc, toàn thân như nhũn ra.

Hần biết Cảnh Băng Tuyền đang cười.

Trước kia cái nụ cười này của Cảnh Băng Tuyền có thể làm cho Ngọc Đăng Long tức giận đến muốn đánh hần, đá hần, đập cho hần một cước thật mạnh. Nhưng mà hiện tại Ngọc Đăng Long toàn thân như vô lực nằm úp sấp vào người Cảnh Băng Tuyền, thật gần mà nhìn nụ cười đẹp đến mê người ấy.

Miệng hần cười thật sự là đẹp không câu nào có thể hình dung, cho dù là Phan An tái thế, hần cũng không thể xinh đẹp tuấn lãng như Cảnh Băng Tuyền.

Cảnh Băng Tuyền xinh đẹp không chỉ là bề ngoài, thật chất ở Cảnh Băng Tuyền còn toát ra một loại hơi thở đầy ma lực không nói nên lời. Người đẹp như vậy trên đời này đương nhiên là có, nhưng chính là không ai có được cái loại hơi thở này giống như hần, làm cho ánh mắt người ta cứ luôn dõi theo và không sao rời khỏi được.

“Làm sao vậy? Ta bộ dạng đẹp nên ngươi luyện tiếc rời mắt sao?”

Lời nói vô sỉ của Cảnh Băng Tuyền làm cho sắc mặt Ngọc Đăng Long đỏ bừng. Hần vừa rồi cũng đâu có muốn nhìn Cảnh Băng Tuyền nhưng chẳng biết tại đôi mắt có vấn đề hay sao ấy mà cứ dán chặt vào khuôn mặt đó không thôi.

“Ai thèm nhìn ngươi.”

Thế nhưng toàn thân hắn vẫn còn rũ ra nằm tựa vào trên vai Cảnh Băng Tuyền, cho dù phản bác, cũng hoàn toàn không có uy lực, mà tay Cảnh Băng Tuyền đang đặt ở sau lưng hắn sờ tới sờ lui, mò mẫm đến nỗi làm cho khí huyết hắn dâng lên, máu mũi đều muốn phun ra.

“Đừng sờ soạng nữa, nơi đó ngứa ngứa lắm.....”

Bàn tay Cảnh Băng Tuyền rốt cuộc cũng chịu dời đi, lần này là lướt qua sợi tóc, rồi tới vành tai, bỗng nhiên cúi đầu liếm một chút lỗ tai của hắn.

Cái cảm giác lạnh lạnh làm cho Ngọc Đăng Long sợ tới mức đẩy hắn ra, không để ý chính mình toàn thân vô lực.

“Người..... Người làm gì?”

Nơi vừa bị liếm qua cảm giác vô cùng kì quái, làm cho Ngọc Đăng Long lập tức lấy tay bảo vệ lỗ tai.

Cảnh Băng Tuyền lơ đãng nói: “Người không phải muốn học hôn môi sao?”

“Hôn môi liền hôn môi, người làm gì phải liếm tai của ta, nó có ăn được đâu.”

Cho dù Cảnh Băng Tuyền muốn ăn lỗ tai của hắn, hắn cũng sẽ không đồng ý, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Cảnh Băng Tuyền liếm một cái, biểu tình trên mặt rõ ràng là muốn nói “sẽ không cho người ăn”.

Cảnh Băng Tuyền đảo cặp mắt trắng dã, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Ngọc Đăng Long mà chịu không nổi.”Người cho là hôn môi cũng chỉ là hôn vào môi thôi sao? Còn có thể thân ở những nơi khác nữa!”

Thái độ của Cảnh Băng Tuyền mặc dù làm cho Ngọc Đăng Long muốn phát hỏa, nhưng lời nói của Cảnh Băng Tuyền lại làm hắn dấy lên hứng thú, vừa rồi lỗ tai bị liếm kỳ thật cũng không có gì khó chịu, chỉ là cảm giác tò mò đến kì quái, giống như làm cho toàn thân mềm nhũn ra.

“Còn có thể hôn ở những nơi khác sao?”

“Đương nhiên.”

Cảnh Băng Tuyền nói nghe có vẻ thần kỳ quá, làm cho Ngọc Đăng Long tò mò không thôi, hận một nỗi là tại sao tên kia không nói một cách rõ ràng cho dễ hiểu hơn được chút.

“Ta phải thực hành dạy thì người mới biết được, chứ dùng miệng nói cũng không diễn tả được cái loại cảm giác này đâu.” Cảnh Băng Tuyền làm bộ làm tịch nói.

“Còn..... Còn phải bị thân nữa a.....”

Bị Cảnh Băng Tuyền thân cảm giác đúng là khá tốt, nhưng mà nếu chính mình về sau muốn thân Thủy Trừng cô nương, thì không thể vẫn đảm đương vai trò bị thân được.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chẳng phải là biến hẳn thành một cô nương rồi sao?

Giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, Cảnh Băng Tuyền thân nhiên nói: “Người bị thân, mới biết được bị thân ở đâu mới mang lại cảm giác thoải mái nhất, này chẳng phải sẽ biết Thủy Trừng cô nương sẽ thích được hôn nơi nào sao?”

Nhắc tới tên của người trong lòng, làm cho Ngọc Đăng Long lại một phen đỏ mặt, hắn không muốn ở trước mặt Cảnh Băng Tuyền nói nhiều đến chuyện tu nhân rèn khí này, vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, người liền toàn bộ dạy ta đi.”

“Vậy thì lại gần đây nào, người cách xa như thế làm sao mà thân được a?”

Cảnh Băng Tuyền nói có lý, Ngọc Đăng Long nhích gần về phía hắn

11. Chương 5-2

Cảnh Băng Tuyền nói có lý, Ngọc Đăng Long nhích gần về phía hắn.

Lúc này đây thủ pháp thân nhau hảo chậm...hảo chậm, chậm đến mức trên đầu Ngọc Đăng Long chảy đầy mồ hôi, toàn thân nóng lên, giống như đã chạy một đoạn đường dài mười dặm, sắp không thở nổi.

Cảnh Băng Tuyền vuốt ve phía sau lưng hắn, khí lực cũng ngày càng mạnh lên rất nhiều, sau đó làm càn một lúc lâu.

Thân thể hai người gần như dính chặt vào nhau, đến nỗi có cảm giác như không còn chỗ nào thông gió, nhiệt khí trên người Cảnh Băng Tuyền cách một lớp quần áo mỏng truyền đến, hơn nữa thân mình Ngọc Đăng Long vốn rất dễ dàng nóng lên, càng làm cho hắn nhiệt đến chịu không nổi.

“Đừng dựa vào gần như vậy được không?”

“Không được.”

“Đừng thân lâu như vậy được không?”

“Không được.”

“Đừng sờ lưng của ta nữa được không?”

“Không được.”

Mặc kệ hấn hỏi vấn đề gì, Cảnh Băng Tuyền vẫn chỉ trả lời mỗi một câu duy nhất là không được.

Nếu là bình thường Ngọc Đăng Long đã sớm sinh khí, nhưng là bởi vì có việc cầu cạnh Cảnh Băng Tuyền, cho nên lần này hấn thật sự rất ngoan ngoãn nghe lời, ai bảo Cảnh Băng Tuyền là người dạy hấn, cũng xem như là phu tử, bốn chữ “tôn sư trọng đạo”, ít nhất hấn vẫn hiểu được.

Hơn nữa sau khi hấn bị Cảnh Băng Tuyền hôn, toàn thân mềm nhũn, cho dù muốn phản kháng, muốn mắng chửi người, thậm chí muốn đánh người, tay chân cũng chẳng còn chút khí lực nào, chỉ có thể nằm rạp trong lòng ngực Cảnh Băng Tuyền, mặc hấn “dạy” lâu đến một canh giờ.

“Ngô..... Ân.....”

Ngọc Đăng Long thở dốc ra tiếng, luyện tập hôn môi đã được vài ngày, hấn đã dần dần học được hôn môi không cần bế khí, có đôi khi còn phát ra từ miệng những thanh âm thật kỳ quái, Cảnh Băng Tuyền nói với hấn những chuyện ấy hết thấy đều rất bình thường.

Nhưng mà loại thanh âm kỳ quái này, chính mình nghe được đều cảm thấy xấu hổ đến tột đỉnh, chỉ có Cảnh Băng Tuyền sau khi nghe xong, hai mắt giống như một ngọn lửa nhìn như muốn thiêu đốt hấn.

“Chúng ta còn phải..... Còn phải luyện cái này bao lâu nữa a? Có thể tiến hành phương pháp thân kề tiếp hay không?”

Hấn mỗi sáng sớm đều chạy đến Cảnh gia luyện tập hôn môi, mặc dù có tiến bộ, nhưng mà cứ luyện tới luyện lui, cũng chỉ mỗi cái chuyện môi kề môi hôn nhau mà thôi.

Mà Cảnh Băng Tuyền rõ ràng đã nói qua, còn có loại thân pháp khác, hấn như thế nào lại không chịu dạy bước tiếp theo?

“Muốn ta dạy bước tiếp theo sao?”

Ngọc Đăng Long đương nhiên dùng sức gật đầu.

Cảnh Băng Tuyền gật gật đầu, “Đơn giản, vậy thì người chủ động hôn lại ta đi.”

“Đi?”

Ngọc Đăng Long thiếu chút nữa ngã xuống giường, vì sao bắt mình phải luyện cái này? Bị Cảnh Băng Tuyền thân chỉ là do bất đắc dĩ, nhưng bây giờ chính mình thân Cảnh Băng Tuyền, đây lại là một chuyện hoàn toàn khác.

“Người không chủ động hôn ta, sau này làm sao thân Thủy Trùng cô nương?”

Ngọc Đăng Long khuôn mặt đỏ bừng, chính là tưởng tượng đến về sau đích xác phải chủ động thân Thủy Trùng cô nương, lời nói của Cảnh Băng Tuyền cũng có chút đạo lý, nhưng muốn hắn chủ động thân Cảnh Băng Tuyền, thật sự là.....

“Nhất định phải như thế sao?” Hắn nhăn nhó khổ sở, cảm giác rất kỳ quái.

Cảnh Băng Tuyền trả lời hắn một cách chắc nịch.”Nhất định.”

Đã cùng Cảnh Băng Tuyền hôn môi nhiều lần rồi, cho nên Ngọc Đăng Long cũng không phải không biết phải hôn môi như thế nào, nhưng mà bàn tay hắn vươn ra muốn ôm lấy Cảnh Băng Tuyền, lại cảm thấy tay chân để ở chỗ nào cũng không đúng.

“Mau một chút.” Cảnh Băng Tuyền lên tiếng thúc giục.

Ngọc Đăng Long muốn trừng mắt với Cảnh Băng Tuyền, nhưng hắn cũng đang thật sự rất kích động, nên chẳng rảnh đâu mà làm việc đó. Hắn kéo mặt Cảnh Băng Tuyền đến gần, lần này không giống như lần đầu tiên hấp tấp mà đụng vào cái trán Cảnh Băng Tuyền.

Ngọc Đăng Long hôn nhẹ lên đôi môi hồng nhạt của Cảnh Băng Tuyền, thoáng ngượng ngùng rồi từ từ đưa lưỡi tham nhập vào trong miệng hắn. Trong khoang miệng Cảnh Băng Tuyền thật nóng, đầu lưỡi Ngọc Đăng Long vừa tham nhập, đầu lưỡi Cảnh Băng Tuyền cũng chuyển động cùng hắn dụ dỗ hôn.

Mỗi lần hôn môi như vậy, không chỉ làm cho mồ hôi hắn xuất ra, mà còn làm cho cả phần eo của hắn tê dại vô lực, điều kỳ quái hơn chính là hạ thân của hắn không tự giác liền dựng thẳng lên, nóng nóng đau đau lại cứng cứng nữa.

Cảnh Băng Tuyền dựa vào cànгат sát, hai thân thể gần gũi đến mức giống như là đã đem hắn ấn xuống giường, hắn cảm giác được vật ở giữa hai chân đã cương cứng đến cực đại rồi nên rất muốn tránh thoát, nhưng đã bị đùi của Cảnh Băng Tuyền ma sát đến chỗ mẫn cảm.

Cảm giác khi bị ma sát vừa đau lại thích thích, làm cho hắn ngẩng đầu lên, thoáng chốc khoái cảm kịch liệt kia làm cho hắn không thể tiếp tục hôn môi, chỉ có thể thở dốc phát ra tiếng kêu mê muội.

“A.....”

Hắn vội vàng dùng tay che lấy hạ thân chính mình, lại cố vẽ giấu đầu hở đuôi.

“Làm sao vậy?” Cảnh Băng Tuyền biết rõ nhưng vẫn vờ ngạc nhiên hỏi.

Ngọc Đăng Long mặt đỏ như gấc.”Không có việc gì, chờ..... Chờ một chút thì tốt rồi.”

“Để cho ta nhìn xem người bị làm sao vậy?”

Cảnh Băng Tuyền định kéo tay hắn ra để cẩn thận xem xét, Ngọc Đăng Long làm sao có thể để cho Cảnh Băng Tuyền nhìn thấy chứ. Hắn đời này ngoại trừ lúc nhỏ được bà mẹ đổi tã mới bị người xem qua nơi đó, sau khi lớn lên chưa bao giờ để cho người khác nhìn đến, huống chi là bị một nam nhân xem, lại là Cảnh Băng Tuyền, thanh mai trúc mã từ nhỏ của hắn.

“Ta nói không cần mà.....”

Hắn lắc lắc thân mình, bàn tay to của Cảnh Băng Tuyền rõ ràng đã đặt tại đỉnh của vật đang nhô cao bên trong tiết khó kia.

Cái miệng của Ngọc Đăng Long không tự chủ dính lên, bàn tay Cảnh Băng Tuyền nóng như lửa, đặt tại nơi bộ vị làm cho hắn một trận run run.

“Oa, bộ vị này của người đúng là phân lượng không nhỏ a.”

Cảnh Băng Tuyền bắt đầu lên tiếng phê bình, Ngọc Đăng Long nhấc tay định đánh, Cảnh Băng Tuyền lại đổi hân híp mắt cười, cái nụ cười kia dẫn theo điểm tà ác.

Hắn còn chưa kịp đánh cho Cảnh Băng Tuyền một trận vì cái nụ cười đó, không ngờ bàn tay Cảnh Băng Tuyền bỗng nhiên bắt lấy bộ vị hắn, còn không ngừng dồn dập làm động tác cao thấp, làm cho hắn nhẹn không được kêu lên sợ hãi.

“Ngừng..... Dừng tay..... A..... A.....”

Đầu óc choáng váng, phần eo hoàn toàn không nghe theo sự sai khiến của hắn mà tự động lên xuống, sau một trận co rút, dục vọng phóng ra, làm cho quần hắn ướt đầm, Ngọc Đăng Long thẹn quá hoá giận, mắng.

“Người làm gì? Người..... Ai chuẩn người bính nơi đó của ta?”

Bởi vì thật sự quá mức xấu hổ, làm cho hai mắt Ngọc Đăng Long chứa đầy lệ, ngay cả trên tay Cảnh Băng Tuyền vẫn còn ẩm ướt, hắn thẹn đến hai gò má cơ hồ muốn nóng cháy, tức giận đến rơi nước mắt.

Chỉ là luyện tập hôn môi, Cảnh Băng Tuyền như thế nào có thể bính bộ vị của hần?

Cảnh Băng Tuyền còn làm ra vẻ mặt như không có gì, “Chỉ cần là nam nhân, nơi đó chắc chắn sẽ cương lên, ta sờ một chút cũng có sao đâu, người giận cái gì?”

“Người..... Người vô sỉ, ta mới không giống loại nam nhân như ngươi, tùy tiện với người nào đều được. Ta không thích người khác bính ta nơi đó, ta phải về nhà, sau này không bao giờ tìm người học mấy loại thân pháp vớ vẩn này nữa.”

Ngọc Đăng Long xuất ra khăn mặt, liềm mạng sát sát chỗ ẩm ướt trên quần chính mình, hần một bên chà lau, một bên khóc lóc.

Cảnh Băng Tuyền tuấn mỹ phong lưu là chuyện của Cảnh Băng Tuyền, thích người khác sờ nơi đó của hần, kia cũng là chuyện của hần, nhưng Ngọc Đăng Long ta không phải là hần, ta không thích như vậy.

“Đăng Long.....”

“Người không cần bảo ta, ta chán ghét ngươi, chán ghét, chán ghét.....”

Cảnh Băng Tuyền cũng bỗng nhiên nóng giận, lên tiếng mắng: “Chán ghét thì đi đi, ta có cầu ngươi tới thỉnh giáo ta sao? Động một chút là đòi tuyệt giao với ta, đối với một nữ nhân quen biết không đến một tháng liền khăng khăng một mực như vậy, có người bồi ngươi hơn mười năm, ngươi một chút cũng không thêm để ý là sao?”

“Thủy Trùng cô nương với ngươi không giống nhau, nàng là một nữ nhân tốt, nàng mới không giống ngươi, ngươi đều đối ta rất xấu.”

“Ta làm sao đối với ngươi xấu, ta không phải đều đối với ngươi ngoan ngoãn phục tùng, ta có cái gì ngươi cũng đều có một phần, ngươi thích cái gì ta liền trăm phương nghìn kế bảo người đi tìm và mang đến cho ngươi.”

Ngọc Đăng Long cho tới bây giờ chưa từng bị Cảnh Băng Tuyền mắng một cách hung hăng như vậy, hần đầu tiên là ngẩn ngơ, tiện đà là tức giận đến toàn thân phát run, nước mắt rơi lã chã không sao ngăn lại được.

“Người chỉ là muốn khoe khoang thôi. Ta biết đáy lòng ngươi luôn xem thường ta, không muốn kết giao bằng hữu với ta, là bởi vì song thân chúng ta ép buộc ngươi mới xem ta là bạn. Người là thiếu gia, ta cũng là thiếu gia, vậy mà ngươi đối ta lúc nào cũng vênh mặt hất hàm sai khiến. Người thì tài ba xuất chúng, xinh đẹp kiều mị, văn võ song toàn; còn ta chính là Quỷ Vương tái thế, đầu óc ngu dốt, cái gì so với ngươi đều kém xa.....”

Ngọc Đăng Long lau nước mắt, tiếp tục nói: “Người không muốn kết giao bằng hữu với ta, không muốn dạy

ta loại sự tình này, người đều có thể nói thẳng ra, làm gì phải mắng ta như vậy? Ta tới tìm người là lỗi của ta, về sau ta sẽ không tới tìm người là được, người không cần tìm lý do mắng ta.”

Cảnh Băng Tuyền giận dữ hét: “Ta lại không nói như vậy.”

“Người không cần phải nói, người làm vậy ta khắc biết, về sau ta không tới tìm người nữa.”

Cũng không quản trên quần hũy còn ẩm ướt chưa có lau khô, trên mặt cũng đều là nước mắt, Ngọc Đăng Long liền nổi giận dùng dùng chạy ra khỏi phòng, Cảnh Băng Tuyền muốn đuổi theo, nhưng rồi lại dừng bước.

Hắn một quyền đánh vào trên người chính mình, tự mắng: “Người..... Người đây là đang làm cái gì? Quả thật là tự làm tự chịu, hắn thích Thủy Trường, cũng thích người có cái gì khác biệt đâu, người vì cái gì mắng hắn như vậy?”

Càng nghĩ càng phiền lòng, Cảnh Băng Tuyền lại là hung hăng đánh một quyền vào trên đầu chính mình.

Hắn chính là ghen tị, ghen tị Ngọc Đăng Long lại đối với Thủy Trường thâm tình như vậy, lại còn đến cầu hắn dạy hôn môi, mặc hắn hôn như thế nào, Ngọc Đăng Long cũng không một lời cự tuyệt.

Nếu không phải vì Thủy Trường cô nương, Ngọc Đăng Long tuyệt đối sẽ không mặc ta vừa kéo vừa ôm, nói không chừng ta mà tới gần một chút, hắn đã muốn đẩy ta ra, làm sao có thể giống như nhiều ngày qua ngoan ngoãn ở trong lòng ngực ta, mặc ta hôn như thế chứ.

Rõ ràng là kế hoạch của chính mình, hết thấy đang tiến hành một cách hoàn mỹ, nhưng ta chính là không nghĩ tới, khi mục đích chưa đạt thành lại thất bại khi nổi lên lòng ghen tị với Thủy Trường.

12. Chương 6-1

Ngọc Đăng Long về đến nhà, quần cũng vẫn còn ẩm ướt, hắn vội vội vàng vàng cởi ra thay cái mới, nhưng mà chuyện vừa rồi làm cho hắn thập phần khó chịu, buồn rầu vùi vào chăn bông, chuyện gì cũng không muốn làm.

Nhớ lại những lời Cảnh Băng Tuyền mắng lúc nãy, hắn lập tức xốc chăn lên, nhin không được giờ nắm tay múa may loạn xạ trên không trung, “Cảnh Băng Tuyền thối tha, cho dù người không dạy ta, không có nghĩa ta cái gì cũng không biết.”

Mắng vài câu, lại cảm thấy vẫn còn ầm ức không thôi, lập tức lại vùi vào trong chăn, cũng không biết muốn làm gì.

Đến gặp Thủy Trường cô nương! Ý niệm này mạnh toát ra trong đầu.

Đã nhiều ngày vì học hôn môi, chính mình đã hồi lâu không thấy Thủy Trùng cô nương, hướng chi ngày hôm đó hẳn vì hoang mang rối loạn mà vội vã rời đi, không biết Thủy Trùng cô nương có hiểu lầm hay không.

Tưởng tượng đến đây hẳn liền bật nhanh ngồi dậy, rời nhà đi đến kỹ viện.

Lần này không giống những lần trước phải chờ đợi thật lâu, Thủy Trùng rất nhanh liền xuất hiện, Ngọc Đăng Long tâm tình rất xấu, Thủy Trùng mời rượu, hẳn liền một bát lớn, một bát lớn uống cạn hết.

Uống liên tiếp không biết mấy chén, tóm lại, hẳn đã muốn ói ra, mới huơ huơ tay nói chính mình uống không được nữa.

“Ngọc thiếu gia.....”

Thủy Trùng dìu hẳn đến trên giường, đỡ hẳn ngồi dựa vào người nàng, nhiệt độ cơ thể hai người tản ra, hơn nữa trên người nàng truyền đến mùi son phấn, làm cho Ngọc Đăng Long “say” càng thêm nghiêm trọng.

Hắn hít đôi mắt lơ lơ vì say nhìn Thủy Trùng, đột nhiên giật mình, hẳn cảm thấy Thủy Trùng có điểm quá giống với Cảnh Băng Tuyên, tuy rằng một người là nam, một người là nữ, nhưng mà bộ dạng bọn họ đúng là quá đối giống nhau.

“Thủy Trùng, người nhìn gần thật là giống..... Giống như Băng Tuyên.....”

Hắn bắt đầu nhừa nhựa, cũng không biết chính mình đang nói cái gì, Thủy Trùng đang nép vào vòm ngực hẳn ngẩng đầu lên. Hẳn còn giải thích quan hệ giữa mình với Cảnh Băng Tuyên, xem ra hẳn thật sự say, đã quên Thủy Trùng chính là do Cảnh Băng Tuyên giới thiệu cho hẳn.

“Cảnh Băng Tuyên là thanh mai trúc mã của ta, bản tính rất xấu, thường thường sai bảo ta, luôn tự cho là cao hơn ta một bậc, kỳ thật ta đâu có thua gì hẳn.”

Nói đến một nửa, Ngọc Đăng Long bỗng nhiên đảo ánh mắt, bắt lấy đôi vai Thủy Trùng đẩy nàng cách ra một cánh tay, xuất thần nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng. Nhìn nàng, khiến cho hẳn nhớ tới một người đáng ghét, mà cái người đáng ghét kia bộ dạng vô cùng tuấn mỹ, làm cho lần đầu tiên hẳn vừa nhìn thấy thì ba hồn bảy vía đã bay mất hơn phân nửa.

“Nhưng mà Cảnh Băng Tuyên bộ dạng xinh đẹp lắm, ta từ trước đến nay cũng chưa thấy qua người nào so với hẳn đẹp hơn. Nếu hẳn là nữ, ta cho dù bá thiên bá địa cũng muốn đem hẳn lấy về nhà.” Hẳn mơ màng nói ra tâm sự của mình.”Kỳ thật nếu hẳn thật là nữ nhân, hẳn đã sớm là thê tử của ta rồi.”

Hắn say rượu nên thân mình dần dần sụp xuống, Thủy Trùng nhanh tay ôm lấy hẳn, Ngọc Đăng Long cũng bỗng nhiên siết chặt lấy nàng, lên tiếng hét lớn: “Hôm nay Cảnh Băng Tuyên đối ta rất xấu, hẳn dựa vào cái gì đối ta xấu xa như vậy?”

Tựa như tìm được một người tri âm tri kỉ nguyện ý nghe hắn nói hết những uất ức trong lòng, Ngọc Đăng Long hươ nắm tay, càng nói càng lớn tiếng, nhưng trong tiếng rống giận dữ đó, khó tránh có chút mất mát.

“Hắn ý vào chính mình đẹp, cho nên đối với ta rất xấu, luôn xem thường ta.....”

Lại buông ra nàng rồi múa may loạn xạ, mắt say lơ đãng mông lung, nhưng hắn lại bắt đầu nói về Cảnh Băng Tuyền một cách hăng say.

“ Nhưng mà Cảnh Băng Tuyền không chỉ có bộ dạng đẹp, mà hắn cũng rất đỗi thông minh, chuyện gì chỉ cần nghĩ một chút liền thông, người có chú ý tới không? Hắn nói chuyện thanh âm cũng rất êm tai, sẽ làm người ta toàn thân tê dại cứ muốn nghe hắn nói mãi, hơn nữa mỗi lần hắn cười rộ lại càng phi thường tuấn mĩ, hắn mỗi lần đối ta tươi cười, ta liền cảm thấy được toàn thân mềm nhũn.”

Thuỷ Trìùng nắm tay hắn dùng sức kéo một cái, Ngọc Đăng Long lại bị nàng ôm vào lòng, bởi vì say, cho nên hắn hoàn toàn không nghĩ tới một thiếu nữ không thể có lực đạo mạnh mẽ như vậy.

Hắn tiếp tục kể lể chuyện của mình, vừa rồi mới khen Cảnh Băng Tuyền ra sao, hiện tại lại bắt đầu nói đến Cảnh Băng Tuyền xấu xa như thế nào, lời hắn nói không còn rõ ràng, lại kích động hươ nắm tay.

“Hắn cũng rất xấu, ngang nhiên mắng ta như vậy, ta lần này nhất định sẽ không tha thứ cho hắn nữa đâu, cho dù hắn có nói cái gì đi nữa. Hắn như thế nào có thể sờ nơi đó của ta, hại ta lập tức hạo kích động, còn làm ướt cả tay hắn, hạo mất mặt, vô cùng xấu hổ, hắn như thế nào có thể làm như vậy?” Hắn mới vừa mắng xong, lại tiếp tục ngẩn người, giống như đang nghĩ đến lúc cùng Cảnh Băng Tuyền hôn môi, cái loại khoái cảm lan toả toàn thân đó, quả thật vô cùng ngọt ngào.

“Chính là cùng hắn hôn môi cảm giác hạo lớn, ta chính mình về nhà, cùng giường ngủ luyện như thế nào, cũng hoàn toàn không có cái loại cảm giác này, chỉ có lúc cùng Cảnh Băng Tuyền một chỗ mới có thể.....”

Thuỷ Trìùng ngạc nhiên nhìn Ngọc Đăng Long vì say rượu mà nói ra những lời thực tâm, hai tay Ngọc Đăng Long bởi vì quá say mà múa may lung tung, dần dần buông lỏng xuống giường, chậm rãi nhắm mắt say ngủ.

Thuỷ Trìùng nhẹ nhàng nở nụ cười, ở trên môi Ngọc Đăng Long hôn nhẹ một cái.

“Đăng Long, đừng tức giận, ngày mai ta sẽ đến bồi tội với ngươi.”

Ngọc Đăng Long từ từ mở mắt. Hắn say một đêm, lúc tỉnh lại Thuỷ Trìùng đã rời đi, hắn nện bước tập tễnh về nhà. Bởi vì đêm qua uống rượu nhiều lắm, đầu đau vô cùng, về đến nhà còn bị phụ thân giáo huấn cho một chập, quở trách hắn vì sao đêm qua không về nhà.

Hắn thật sự là bởi vì đầu rất đau, căn bản không còn khí lực cãi lại, đợi cho phụ thân mắng xong, hắn đã sắp ôm đầu khóc thét.

Thật vất vả mới có thể trở về phòng nghỉ ngơi, không bao lâu lại có người không biết điều tiến vào phòng hắn, hắn tưởng người hầu, không kiên nhẫn kêu lên: “Ta cái gì cũng không cần, đi mau, để cho ta hảo hảo ngủ một giấc.”

“Ta nghe nói người say rượu thật sự nghiêm trọng, nên đặc biệt đích thân mang trà giải rượu đến đây, nếu người không cần, ta liền mang về.”

“Trà giải rượu?”

Hắn đau đầu muốn chết, chỉ cần có thể giải được loại đau đớn khổ sở này, hiện tại mặc kệ là đồ vật gì, hắn đều nguyện ý uống. Hắn vội vàng ở trên giường nghiêng người, lại vì đau đầu mà thiếu chút nữa liền thở không nổi.

“Chậm một chút, thân thể đừng nhúc nhích nhanh như vậy, để tránh đầu lại đau hơn.”

Cảnh Băng Tuyền nói xong, thật nhanh rót trà ra chén, bước đến bên cạnh hắn, một tay ôm nâng hắn dậy, động tác thập phần ôn nhu, làm cho đầu Ngọc Đăng Long tuyệt đối không cần một sự di động nào để tránh gây ra đau đớn.

“Đến, chậm rãi uống.....”

Nước trà mang theo một vị thuốc đông y, quán nhập trong miệng Ngọc Đăng Long, Ngọc Đăng Long khó chịu nhăn mày nhíu mắt, hắn từ nhỏ ghét nhất chính là phải uống thuốc.

“Ngoan, chậm rãi uống đi, sau khi uống xong sẽ hết đau đầu ngay.”

Cảnh Băng Tuyền cũng biết hắn chán ghét vị thuốc đông y, bởi vậy càng ôn nhu với hắn.

“Hừ..... Thật khó uống.”

Ngọc Đăng Long liếc Cảnh Băng Tuyền một cái, khoé miệng co rúm, một bộ dáng xót thương cầu xin, hoàn toàn đã quên ngày hôm qua chính miệng hắn đã tuyên bố từ nay về sau sẽ tuyệt giao với Cảnh Băng Tuyền.

“Ngoan, ta uy người uống.”

Cảnh Băng Tuyền ngửa đầu uống một hớp lớn cả chén được trà, tới gần bên môi Ngọc Đăng Long, nhẹ nhàng đưa trà thuốc quán tiến vào miệng hắn, đầu lưỡi không ngừng quần lấy lưỡi của Ngọc Đăng Long.

Ngọc Đăng Long sớm đã bị hôn thành thói quen, cho nên ngay cả khi bị Cảnh Băng Tuyền thành linh hôn môi, cũng làm cho hắn vụng mồm không có chống đỡ, hắn chậm rãi nuốt xuống hai chén thuốc, cũng bị hôn hai lần, Cảnh Băng Tuyền lúc này mới buông hắn ra.

“Đầu ta vẫn đau quá.....”

Bởi vì đầu thật sự quá mức đau đớn, ngay cả vừa mới uống xong trà giải rượu, đau đầu mặc dù đã hơi có hoà hoãn, nhưng vẫn là đau đến chịu không nổi, Ngọc Đăng Long bắt đầu đổ lỗi cho Cảnh Băng Tuyền.

Đúng, hết thấy đều là lỗi của hắn.

Nếu không phải tại hắn, chính mình ngày hôm qua tại sao phải mượn rượu giải sầu, đó là bởi vì Cảnh Băng Tuyền đã chọc hắn rất không cao hứng, mới làm cho hắn buồn rầu, giận dữ mà uống rượu đến say mềm, cho nên buổi sáng hôm nay đầu mới có thể đau đến lợi hại như vậy.

“Đều là lỗi của người, đều là tại người bức ta uống bao nhiêu là rượu. Nếu không phải tại người, ta làm sao có thể uống một lúc nhiều rượu như vậy cũng chưa cảm giác, người cũng biết ta ghét nhất là rượu, căn bản bình thường cũng không uống.”

Càng nghĩ càng giận, nếu không phải chỉ cần di động cái gối đầu thì cái đầu lại đau, chỉ sợ hắn đã sớm đem gối đầu quăng về phía Cảnh Băng Tuyền cho hả giận.

“Đều là do người, hại ta sáng nay lại bị cha ta giáo huấn, sớm biết như thế này ta không nên kết giao loại bằng hữu như người, có một bằng hữu như người, chưa từng gặp được chuyện tốt.....”

Cảnh Băng Tuyền trấn an hắn: “Hảo, hảo, hết thấy đều là lỗi của ta, người đừng tức giận với ta nữa, ta còn có một phương pháp giải rượu rất tốt, người có muốn thử không?”

“Chỉ cần có thể giải được cái chứng đau đầu này, cái gì cũng tốt, mau một chút, đầu ta đau muốn chết luôn rồi.”

Ngọc Đăng Long nổi giận lên, nắm tay đánh vào ngực Cảnh Băng Tuyền. Cảnh Băng Tuyền tùy ý hắn đánh, đợi cho Ngọc Đăng Long đánh đã tay, Cảnh Băng Tuyền mới lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói phương pháp giải rượu.

“Nghe nói loại phương pháp giải rượu này rất hữu dụng, người muốn thử một chút xem sao không? Chính là.....”

Ngọc Đăng Long vừa nghe xong, nắm tay hắn dần dần thụt xuống dưới, còn ánh mắt thì trừng lớn, khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng lên.

13. Chương 6-2

Hắn nghe xong chẳng những mặt đỏ, mà còn cãi lại làm lưỡi khô miệng cứng, làm gì có loại phương thức giải rượu nào kỳ quái như thế, cái gì kêu nam nữ cùng một chỗ làm cái loại sự kia liền giải được rượu.

“Là do người tự mình nói bậy đúng không, chứ làm gì có loại phương pháp giải rượu này?”

“Tin hay không tùy người, nghe nói loại phương pháp này tối hữu hiệu.”

“Nói hươu nói vượn, làm sao có thể, dựa vào cái gì làm cái loại sự kia, mà có thể giải được đau đầu.....?”

“Ta cũng không biết, rất nhiều người từng trải qua kinh nghiệm đều nói như vậy.”

“Ta..... Ta không tin.....”

“Vậy người đau đầu ba ngày, nằm ở trên giường ba ngày mới hết, cố mà chịu đi.”

“Cái gì? Loại này đau phải đến ba ngày ư?”

Ngọc Đăng Long nghe qua mà kinh hãi, phải đau như vậy tới ba ngày, hắn làm sao có thể chịu được, nhưng hắn đi đâu mà tìm một người cùng hắn làm cái loại sự này?

Tỳ nữ trong nhà nhìn đến gương mặt hung ác của hắn đã sớm sợ tới mức hai chân như nhũn ra, căn bản là không có khả năng tiếp cận hắn, nhưng nếu bắt hắn đi ra ngoài tùy tiện tìm, hắn cũng không phải cái loại người này.

“Đăng Long, ta có thể giúp người.”

Thấy khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp của Cảnh Băng Tuyền tới gần, Ngọc Đăng Long bỗng nhiên thẹn thùng đỏ mặt, “Mới không cần, ai muốn với người làm cái loại sự này.”

“Đăng Long, ta lần trước huých người, người không phải tức giận đến khóc sao? Điều là ta không đúng, lần này hãy để cho ta bồi thường người, hai nam nhân làm cái loại sự này lại không có gì. Người lần trước nhất định là bởi vì lần đầu tiên, cho nên mới tức giận như vậy, kỳ thật lúc ta thân với người, thân thể cũng có phản ứng, cho nên việc ấy căn bản chỉ là bình thường thôi.”

Không thể tưởng được thì ra Cảnh Băng Tuyền cũng giống như mình, bị hôn môi sau một lúc cũng sẽ có phản ứng. Vậy mà Ngọc Đăng Long cứ nghĩ chỉ có một mình mình mới bị như vậy, cho nên mới đối với việc bị Cảnh Băng Tuyền chạm đến mà sinh ra phản cảm.

“Thật..... Thật vậy chẳng?”

Ngọc Đăng Long có điểm hoài nghi lời nói của hắn, có khi nào hắn lại nói dối nữa không?

“Muốn sờ sờ của ta xem sao không? Vừa rồi mới hôn môi với người xong, cái kia của ta liền ngạnh.”

Tầm mắt Ngọc Đăng Long nhìn không được dời xuống, phía dưới bộ vị của Cảnh Băng Tuyền đã bị áo che lại, nhìn không ra có điểm gì khác thường. Cảnh Băng Tuyền bất lấy tay Ngọc Đăng Long, bỗng nhiên đặt vào hạ thân chính mình. Ngọc Đăng Long hoảng sợ, lập tức hắn phát giác hạ thân của Cảnh Băng Tuyền đích thật là đã ngạnh trướng lên.

“Người..... Người thật sự.....”

Ngọc Đăng Long cả kinh nói không ra lời, Cảnh Băng Tuyền thành thật gật đầu.

“Đăng Long, mặc kệ người khác nói chúng ta khác xa nhau một trời một vực thế nào, kỳ thật ta với người đều rất giống nhau, ta là nam nhân, người cũng là nam nhân, người có phản ứng, ta cũng sẽ có.”

Cảnh Băng Tuyền khẳng định hai người đều giống nhau, làm cho Ngọc Đăng Long từ trước đến nay luôn có mặc cảm thua kém Cảnh Băng Tuyền, rốt cuộc bây giờ mới cảm thấy có chút công tâm, không có phản cảm nhiều đối với Cảnh Băng Tuyền nữa.

Ngọc Đăng Long tò mò tăng thêm lực đạo bàn tay, bộ vị của Cảnh Băng Tuyền lập tức có phản ứng, ở trong tay hắn càng thêm trướng đại cứng rắn.

“Ngô..... Hô.....”

Hắn dùng một chút lực chạm đến dưới, Cảnh Băng Tuyền cắn chặt răng, hai gò má bắt đầu đỏ bừng, trên khuôn mặt tuần mỹ bởi vì đang cố kìm chế, đường cong trở nên lợi hại, Ngọc Đăng Long trong lòng cảm thấy là lạ, lập tức thu hồi tay lại.

Không thể tưởng được Cảnh Băng Tuyền để lại tay hắn, dùng thanh âm đang cố kìm nén tới cực điểm nói: “Đăng Long, thật thoải mái, làm thêm một chút nữa được không?”

Ngọc Đăng Long chưa bao giờ tưởng tượng qua Cảnh Băng Tuyền cả đời này lại có lúc cầu cạnh hắn thế này, hơn nữa trên khuôn mặt tuần mỹ của Cảnh Băng Tuyền tràn đầy dục vọng, khiến cho Ngọc Đăng Long nhìn không được đỏ mặt tía tai.

Nhưng mà vừa rồi cái xúc cảm trong tay quả thật là ảm áp, làm cho trong lòng Ngọc Đăng Long run rẩy. Có lẽ lúc trước Cảnh Băng Tuyền sờ bộ vị kia của hắn, chắc cũng có cái cảm giác không thể ngăn chặn giống như hắn bây giờ.

Hắn run rẩy lại đưa tay đụng chạm bộ vị kia của Cảnh Băng Tuyền, cho dù cách một lớp vải, nơi đó vẫn nóng rực cơ hồ làm cho tay hắn muốn bỏng rát, mà Cảnh Băng Tuyền còn phát ra tiếng rên rỉ hưởng thụ đầy dâm mỹ. Tay hắn mỗi một lần lên xuống vuốt ve, đều làm cho toàn thân Cảnh Băng Tuyền đầy kích động.

“Đằng Long.....”

Để mặc hắn vuốt ve, gương mặt tràn ngập tình dục của Cảnh Băng Tuyền chậm rãi tới gần, sau đó kịch liệt hôn hắn, hắn cũng học được vươn đầu lưỡi, cùng lưỡi Cảnh Băng Tuyền quấn lấy nhau, thân thể thoáng chốc nóng lên.

“A..... Băng..... Băng Tuyền.....”

Ngọc Đằng Long bị Cảnh Băng Tuyền hôn đến quên cả việc tiếp tục đụng chạm bộ vị của Cảnh Băng Tuyền, mà ngón tay lạnh lẽo của Cảnh Băng Tuyền đang cởi bỏ vạt áo hắn, lần mò đi vào khe vuốt ve hồng nhũ hắn, một cỗ cảm giác quái dị làm cho hạ thân Ngọc Đằng Long thoáng chốc bạt thẳng.

Khi hắn phát hiện chính mình bị Cảnh Băng Tuyền hôn cùng vuốt ve đến biến thành thất thần, thân mình đã muốn nằm rũ ra ở trên giường từng ngệm từng ngệm hít thở, Cảnh Băng Tuyền cúi đầu hôn lên cổ hắn, tiện đà khe liếm đầu nhũ tiêm của hắn.

“Không..... Không cần, rất quái lạ..... Băng Tuyền.....”

Loại cảm giác này..... vừa thoải mái lại vừa vô cùng kỳ quái.

Cảnh Băng Tuyền hơi thở ồ ồ an ủi hắn: “Sẽ không sao đâu, Đằng Long, sẽ rất thoải mái, tin tưởng ta, tuyệt không kỳ quái.”

Nhũ tiêm mới bị khe liếm xong, Cảnh Băng Tuyền lại còn khe khàng cắn một cái.

Ngọc Đằng Long thở hắt vì kinh ngạc, một cảm giác vừa đau vừa kích thích làm cho hắn không tự giác nhắc miệng lên. Cảnh Băng Tuyền tựa như biết được giờ phút này hắn muốn chính là cái gì, tay phải đã chui vào trong quần hắn, cầm lấy bộ vị đã nóng rực lên của hắn, làm cho hắn rốt cuộc nhịn không được lớn tiếng rên rỉ.

“Ngô..... A..... A.... a.....”

Y phục hắn không biết từ khi nào đã bị Cảnh Băng Tuyền thoát ra hết, toàn thân trần trụi, tựa như một đứa trẻ mới sinh, mà Cảnh Băng Tuyền cũng đã cởi hết quần áo, đưa hai chân hắn vịn bụng ra, sau đó bắt đầu dờn mặt xuống.

Biết hắn đang muốn làm cái gì, Ngọc Đăng Long từ thoải mái chuyển sang hoảng hốt, kêu lên sợ hãi: “Người làm cái gì? Buông tay, cầu người buông tay.....”

Cảnh Băng Tuyền đem mặt chôn ở giữa hai chân hắn, Ngọc Đăng Long đá chân muốn rời đi, lại bị Cảnh Băng Tuyền như đã đoán biết trước bắt lấy hai chân hắn mở ra.

“Tin tưởng ta, Đăng Long, việc này sẽ làm người rất thoải mái, ta muốn cho người cảm nhận được.....”

Vừa mới nói xong, môi Cảnh Băng Tuyền liền tiếp xúc lấy bộ vị hắn, rõ ràng đây là một màn khó coi đến như vậy, nhưng khi Cảnh Băng Tuyền liếm duyên lại làm cho toàn thân hắn phát run, một dòng khí nóng từ nơi bộ vị bị Cảnh Băng Tuyền liếm hôn dâng lên, hướng về phía trước như chực phun trào.

Hắn bắt được chần bồng, khoái cảm quá mức kịch liệt, làm cho Ngọc Đăng Long anh anh bật khóc. Hắn không nghĩ tới trên đời này lại có chuyện như vậy, cũng không nghĩ tới trên đời này lại có khoái cảm mãnh liệt đến như vậy.

Cảnh Băng Tuyền không chỉ liếm hôn bộ vị đang căng cứng của hắn, còn đem nó tham nhập vào trong miệng, giống như muốn làm cho hắn cảm nhận được kích thích lớn hơn nữa.

Ngọc Đăng Long toàn thân vô lực tùy ý Cảnh Băng Tuyền ở trên người hắn vừa liếm vừa hôn, hoàn toàn không phát hiện Cảnh Băng Tuyền hưng phấn lấy từ trong đồng ý phục vừa cởi ra một cái hộp nhỏ, rồi quẹt lấy một lượng lớn du cao trong đó, ngón tay dờ xuống, bắt đầu ở chỗ tư mật của hắn vẽ loạn.

Khi Cảnh Băng Tuyền vói ngón tay vào mật địa hắn, bởi vì nhờ có lượng du cao khá nhiều, cho nên hắn vẫn chưa có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy một chút áp lực giống như là bài tiết, làm cho hắn có điểm không thoải mái.

“Băng Tuyền, người..... Người đang làm cái gì?”

“Ta muốn cho người càng thoải mái.....”

Cảnh Băng Tuyền vừa mới nói xong, Ngọc Đăng Long chỉ cảm thấy miệng khẩu một trận run rẩy, tay Cảnh Băng Tuyền đã muốn xâm nhập vào bên trong hắn một chút, ngón tay không ngừng trườn sát, làm cho hắn đầu váng mắt hoa nói không ra lời.

“Chính là nơi này, Đăng Long, rất thoải mái đúng hay không?”

“Ngô..... Không..... Không cần, Băng Tuyền, cảm giác..... Cảm giác quái lạ.....”

“Sẽ không kỳ quái, là rất thoải mái đúng hay không?”

“Không..... Đừng có ngừng.....”

Cảnh Băng Tuyền muốn đùa dai nên hơi dừng lại một chút, toàn thân Ngọc Đăng Long lập tức run rẩy vạy vẹo không ngừng.

Cái khoái cảm kỳ lạ vừa rồi, đã muốn làm cho Ngọc Đăng Long mù mị đi, hắn nắm chặt cánh tay Cảnh Băng Tuyền, móng tay cơ hồ bầu sâu vào da thịt Cảnh Băng Tuyền, hoàn toàn không biết chính mình vừa rồi khẩn cầu cái gì.

Cảnh Băng Tuyền thấy hắn vẻ mặt trầm mê, trên mặt còn có vài giọt lệ không biết là do thống khổ hay là do khoái hoạt mà rơi ra. Cảnh Băng Tuyền rút cuộc không thể nhẫn nại nâng lên hai chân Ngọc Đăng Long, vẻ mặt đầy âu yếm, thông thả sáp nhập.

Ta đã vì ngày hôm nay mà chuẩn bị từ rất lâu rồi, hộp du cao này là một phương tiện trợ giúp cho “việc lớn”, là mua được từ tay Hành gia nổi danh.

Ta tuyệt đối muốn cho Ngọc Đăng Long muốn ngừng mà không được, ta phải để cho lần đầu tiên của Ngọc Đăng Long hưởng thụ cảm giác vui sướng đến vô thượng. Ta muốn hai người phải hợp nhất cả về thể xác lẫn tinh thần, để thời khắc này phải hoàn mỹ đến cực điểm.

Ngọc Đăng Long phát run, có lẽ là vừa rồi Cảnh Băng Tuyền môn trớn lâu lắm, cho nên hắn cũng không có cảm giác quá mức đau đớn, ngược lại khi Cảnh Băng Tuyền tiến vào, cái loại cảm giác cực nóng này làm cho mật địa hắn vừa khoan khoái vừa nhiệt, hắn thầm nghĩ tại sao Cảnh Băng Tuyền không ma sát nhanh một chút.

“Ngô a..... Oa a..... A a..... Mau..... Mau một chút.....”

Ngọc Đăng Long rút cuộc không thể nhẫn nại rên rỉ ra tiếng, Cảnh Băng Tuyền nếu ở trong thân thể hắn chịu ma sát nhanh lên, thì hắn đâu phải khóc lóc mà khẩn cầu mau một chút.

Động tác của Cảnh Băng Tuyền bắt đầu tăng lên từng chút một, dần dần, từng đợt khoái cảm liền làm cho Ngọc Đăng Long cơ hồ không thể thừa nhận khóc ra tiếng.

Cảnh Băng Tuyền bắt lấy hai chân Ngọc Đăng Long, dùng sức nâng lên, đặt tại trên vai chính mình.

Rõ ràng là một tư thế vô cùng mất tự nhiên, hơn nữa toàn thân cao thấp của hắn, nhất là nơi tư mật nhất kia, bởi vì từ góc độ này mà bị Cảnh Băng Tuyền nhìn thấu cả, làm cho Ngọc Đăng Long cảm thấy càng thẹn thùng, khoái cảm cũng từng trợn nảy lên.

“Thấy được không? Đăng Long, thân thể của người đang nhận lấy ta, thấy được không?”

Lời nói của Cảnh Băng Tuyền mang theo hưng phấn cùng vui sướng không cách nào hình dung được, còn có một loại dục vọng cường ngạnh độc chiếm mạnh mẽ hơn. Giờ khắc này, phút giây này, tất cả những gì đang diễn ra vào thời điểm này, hẳn đã mộng tưởng từ rất lâu, rất lâu rồi.

Ngọc Đăng Long không dám nhìn, lời nói của Cảnh Băng Tuyền làm cho hắn thật sự không muốn chính mình nhìn thấy.

Nam tính kiên cường của Cảnh Băng Tuyền đã nằm trọn trong cơ thể hắn, giống như muốn khám phá hết thấy bên trong. Rõ ràng mỗi lần Cảnh Băng Tuyền di động đều mang đến đau đớn rất đối thống khổ, nhưng cũng đồng thời giúp trừ bỏ đi cái cảm giác khô nóng, khát khao đến tột cùng bên trong thân thể.

Về phương diện khác, bàn tay to của Cảnh Băng Tuyền đang cầm lấy phân thân hắn, không ngừng xoa nắn, giống như đang nâng niu một vật quý.

“Ngô..... A a..... A.....”

Cái miệng hắn nâng lên, cảm giác đau đớn khổ sở rất nhanh liền biến thành khoái cảm khó nói bằng lời, trải rộng ra khắp tứ chi và chảy dài trong từng mạch máu.

Cảnh Băng Tuyền gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng sau nhiều lần trều sáp, tiến thẳng đến nơi sâu nhất bên trong Ngọc Đăng Long, làm cho toàn thân hắn khoái hoạt đến run rẩy, rốt cuộc không thể chịu đựng được xuất ra dục vọng, phóng lên thân thể trần trụi của hai người.

14. Chương 7

“Vù... vù..... Hô.....”

Ngọc Đăng Long cảm thấy lồng ngực giống như bị thiếu không khí trầm trọng nên phải dùng sức hô hấp, Cảnh Băng Tuyền vẫn còn đang nằm sấp trên người hắn, lập tức trở mình sang một bên, sợ đè nặng hắn.

Vừa lật sang bên cạnh, Cảnh Băng Tuyền liền đưa hắn ôm vào trong lòng ngực, ở trên mặt hắn in lại vô số dấu hôn.

Ngọc Đăng Long dù có đơn thuần ngu ngốc như thế nào, cũng hiểu được hai nam nhân cả người trần như nhộng làm cái loại sự vừa rồi, hiện tại lại cùng nằm ở trên giường, là một chuyện quái dị đến cỡ nào.

“Người..... Người vừa rồi đối với ta làm cái gì?”

Ngọc Đăng Long nhìn thấy giữa hai chân mình vẫn còn thấp dính, bỗng nhiên hai mắt đầm đìa lệ.

Không nghĩ cũng biết, vừa rồi Cảnh Băng Tuyền nói làm như vậy có thể giải rượu, chỉ sợ hắn sớm đã dùng

phương thức này thực hiện qua vô số lần.

Chính mình cứ như vậy bị Cảnh Băng Tuyền chiếm mất.

Hắn đem mình trở thành cái loại cô nương tùy tiện, giở trò, sau đó liền.....

Liền làm cái loại sự này!

“Đằng Long, vừa rồi thật thoải mái đúng không? Người rất thích đúng không?”

Lời nói của Cảnh Băng Tuyền làm cho Ngọc Đằng Long xấu hổ đến hai gò má đỏ bừng, vừa rồi hắn đích xác từ đầu tới đuôi cũng chưa cự tuyệt, không nghĩ cũng biết quả thật là cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Nhưng mà..... Nhưng mà hắn từ trước đến nay đều ngu ngốc hơn so với Cảnh Băng Tuyền, cho nên Cảnh Băng Tuyền cũng luôn lấy việc trêu đùa hắn làm vui, lần này chỉ sợ lại là một trò đùa quái ác khác của Cảnh Băng Tuyền mà thôi.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, mau đi ra!”

Nghĩ đến hết thấy những việc vừa rồi chỉ là do Cảnh Băng Tuyền ác ý vui đùa, làm cho Ngọc Đằng Long đang muốn khóc, tâm tình bỗng nhiên trở nên thập phần mãnh liệt, Cảnh Băng Tuyền cũng không phải thật sự thích hắn, chỉ là..... Chỉ là vui đùa giúp hắn giải rượu, giờ thì hắn đã tỉnh rượu rồi nhưng tim lại đau quá.

Từ nhỏ đến lớn, ta thường nghe thấy người bên ngoài nói, đó là Cảnh Băng Tuyền này tuần tú toàn tài, vì cái gì lại chịu kết giao với loại người diện mạo xấu xí như quỷ vương như ta làm bằng hữu?

Tuy rằng hai người đều là đại thiếu gia, nhưng mà ta thật ngốc nghếch so với Cảnh Băng Tuyền, chuyện gì cũng thua kém Cảnh Băng Tuyền mấy bậc.

Điều tối trọng yếu hơn chính là, Cảnh Băng Tuyền vẫn xem ta như một nô bộc tha hồ sai bảo.

Mỗi lần muốn cùng Cảnh Băng Tuyền tuyệt giao, ngày hôm sau lại biến thành hai người hoà hảo cùng một chỗ.

Rõ ràng là ác duyên, nhưng trong lòng Ngọc Đằng Long cũng hiểu được, kỳ thật có thể cùng Cảnh Băng Tuyền kết giao bằng hữu, chính mình có bao nhiêu may mắn.

“Làm sao vậy? Đằng Long?”

Cảnh Băng Tuyền hỏi, lại làm cho tâm tình Ngọc Đăng Long tệ hơn, được thể, cơn tức giận trong lòng bùng nổ, lập tức lên án: “Ai..... Ai chuẩn người bính ta?”

Cảnh Băng Tuyền bị hấn chỉ trích, sắc mặt trầm hạ.

“Nếu người không tình nguyện thì làm sao người khác có thể bính người?”

Lời của Cảnh Băng Tuyền quả thật khó nghe, Ngọc Đăng Long càng thêm nóng giận.”Đúng, dù ta có tình nguyện để người khác bính ta, cũng không muốn người bính ta, cả đời này ta ghét nhất chính là..... bị người bính.”

Cảnh Băng Tuyền sắc mặt cứng đờ.

Trong nháy mắt, hấn giống như muốn mở miệng nhưng lại không nói ra được cái gì, đã thấy Ngọc Đăng Long hai mắt hàm đầy lệ, giống như ngay sau đó sẽ gào khóc lên, bởi vậy câu nói kế tiếp cũng không sao thoát ra cửa miệng.

Ngọc Đăng Long từ trước đến nay rất cứng rắn, cũng rất có anh khí, rất ít khi khóc sụt sùi trước mặt người khác, ta chưa bao giờ gặp qua sắc mặt sắp lên tiếng khóc lớn của hấn như thế này, không khỏi lồng ngực ta một trận co rút đau đớn.

Chính mình thương hấn, yêu hấn còn không hết, như thế nào lại có thể làm cho hấn lộ ra loại biểu hiện bi thống đến vậy, huống chi còn là ở lần ân ái đầu tiên của hai người?

“Đăng Long, thật xin lỗi, bởi vì người thật sự rất đáng yêu, cho nên ta mới chịu không nổi.....”

“Đáng yêu”, hai chữ này làm cho nước mắt Ngọc Đăng Long không tự giác trào ra.

Có người nói hấn bộ dạng dọa người, khủng bố, giống lưu manh, dễ nghe một chút thì, nói hấn bộ dạng có anh khí, uy vũ, thật khí phái.

“Đáng yêu”, hai chữ này vừa nghe đã biết là lời nói dối.

Ngọc Đăng Long lại thấy trong ngực cực kỳ khó chịu, cho rằng Cảnh Băng Tuyền nhất định trước kia thường cùng người khác làm loại sự tình này, sau đó sẽ khen người đó đáng yêu.

Nhưng mà hai chữ này dùng để khen mình thì quả thực là chẳng ra cái gì cả, có thể thấy được Cảnh Băng Tuyền căn bản là đang rất hưng trí, cho nên hai người vừa rồi mới có thể xảy ra loại quan hệ này.

“Tránh ra, ta phải tuyệt giao với người, đời này không bao giờ muốn để ý tới người nữa!”

“Đằng Long.....”

“Không được gọi tên ta, ngươi là tay ăn chơi phong lưu, phóng dăng, ta chán ghét ngươi..... Chán ghét..... Chán ghét.....” Cự nhiên lại đối xử với ta như những người khác, dùng câu hay khen ngợi người khác đem nói với ta, Cảnh Băng Tuyền ngươi thật đáng giận.

Cơn tức trong lòng Cảnh Băng Tuyền chậm rãi bùng lên. Ta luôn luôn thương yêu hấn, vậy mà Ngọc Đằng Long lại có thể nói chán ghét ta, còn muốn đoạn tuyệt không gặp lại.

Cảnh Băng Tuyền đâu phải là người không có lòng tự trọng, cho nên lập tức liền nổi giận. So với Ngọc Đằng Long, ta còn có lòng tự tôn hơn, Ngọc Đằng Long như thế nào có thể khi dễ ta.

“Ta là tay ăn chơi phong lưu phóng dăng, vậy ngươi là cái gì? Là ngươi chính mình giờ mong cho ta bính, cũng chính ngươi nói đừng có ngừng, hiện tại đã xong rồi, lại làm ra vẻ mặt đàng hoàng như con gái bị thất trinh..... Hết thấy đều là do ngươi muốn, lần sau nếu ngươi còn muốn nữa, ta cũng không rảnh mà phụng bồi.”

Ngọc Đằng Long xấu hổ muốn chết, nhẹn không được khóc lên.

Cự nhiên lại bị Cảnh Băng Tuyền đối với hấn nói ra những lời khó nghe như vậy, còn đem trò hề của chính mình nói huych toẹt ra, thậm chí còn nói sẽ không bao giờ phụng bồi hấn nữa.

Thì ra Cảnh Băng Tuyền trong lúc nhất thời hưng phấn mới tìm ta ngoạn nhạc, vui đùa ác ý với ta, đương nhiên cũng sẽ không có lần tiếp theo.

Không nghĩ cũng biết, ai mà không cần mỹ nữ như hoa như ngọc bên cạnh, làm sao có thể ở cùng với loại người vừa xấu, bộ dạng hung ác lại là một nam nhân như ta?

Nhưng những câu của Cảnh Băng Tuyền quả thật làm bị thương lòng tự trọng của ta, cũng làm cho đáy lòng còn sót lại một tia hy vọng cuối cùng hết thấy đều tan biến.

Nói thực ra, từ lúc còn nhỏ vừa nhìn thấy Cảnh Băng Tuyền, ta liền đối với hấn nhất kiến chung tình.

Tuy rằng ta luôn cãi nhau rồi nói phải cùng Cảnh Băng Tuyền tuyệt giao, nhưng vừa nói tuyệt giao ngày hôm trước, ngày hôm sau liền chờ mong Cảnh Băng Tuyền sẽ chạy đến tìm ta nối lại tình xưa.

Vì muốn thử xem chính mình có phải là người đối với Cảnh Băng Tuyền rất trọng yếu hay không, nên ta luôn muốn gây sự rồi nói tuyệt giao, sau đó lại kỳ vọng Cảnh Băng Tuyền chạy đuổi theo phía sau, hai người lại có thể vui vẻ cùng một chỗ.

Không thể tưởng được sau khi hai người đã xảy ra loại sự tình này, Cảnh Băng Tuyền lại có thể thốt ra

những lời khó nghe như vậy đối với ta.

Ngọc Đăng Long bi thương khóc rống lên.

Nhìn lại chính mình cả người trần trụi nằm ở trên giường, giữa hai chân còn lưu lại dấu vết ẩm ướt của Cảnh Băng Tuyền, hắn khuất nhục cầm lấy khăn mặt, tùy tiện chà lau, sau đó vội vàng mặc quần áo vào.

Cảnh Băng Tuyền cũng chuyển qua thân mình.

Nguyên bản là định sau khi ân ái xong sẽ đối Ngọc Đăng Long thổ lộ tình yêu thầm kín từ bao nhiêu năm nay, nhưng mà hành vi của Ngọc Đăng Long lại làm cho hắn cương mặt, hắn chậm rãi mặc y phục vào, không nói được lời nào.

Ta tự nhận là mình thông minh, có năng lực lại tuần tú đa tài, hơn nữa trong nhà giàu có, những người muốn kết giao với ta phần lớn là vì muốn cầu cạnh ta, chung quanh đều có người nịnh hót ta, cho nên từ trước đến nay ta luôn tự cao tự đại.

Nếu không phải từ nhỏ có thói quen đối Ngọc Đăng Long cẩn thận từng hành động, trưng bộ mặt tươi cười giả tạo, thì tính tình thiếu gia của ta so với Ngọc Đăng Long còn lớn hơn vài lần.

Hiện tại Ngọc Đăng Long lại còn trở tính trở nết, làm cho tim ta như đông lạnh lại. Tính tình thiếu gia trong ta đã trở dậy thì sẽ không thể văn hời, mặc xong quần áo, ta không nghĩ sẽ để ý tới hắn.

“Ta đi đây, tuyệt giao thì tuyệt giao, không gặp nhau nữa.”

Ngọc Đăng Long nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Tuyệt giao từ trước đến nay đều là do hắn nói, không thể tưởng được hôm nay lại là Cảnh Băng Tuyền đối với hắn chủ động nói ra, sau đó Cảnh Băng Tuyền mở cửa phòng đi ra ngoài, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, giống như chuyện vừa rồi căn bản là chưa từng xảy ra.

Ngọc Đăng Long ghé vào đầu giường khóc lớn lên.

Cảnh Băng Tuyền vừa rồi cùng hắn làm loại sự kia, giờ lại lập tức tuyệt giao với hắn, bước đi không hề ngoái đầu nhìn lại, rồi lại nghĩ đến việc sau này không thể nhìn thấy Cảnh Băng Tuyền nữa, làm cho tâm can Ngọc Đăng Long đều tan nát.

Ham thích hưởng thụ thứ mới mẻ, lại chạy nhanh rời đi, đa số mọi nam nhân đều là như thế vui đùa, người kia ở trong lòng nam nhân cũng không chiếm vị trí gì, giống như là tùy ý ném qua một loại thức ăn tươi ngon nào đó, loại thưởng thức như thế này Ngọc Đăng Long vẫn biết được.

Ngọc Đăng Long lần này khóc thật sự thương tâm, cứ nghĩ đến quan hệ giữa hắn và Cảnh Băng Tuyền nếu đúng thật là như vậy, đơn giản một câu là có thể chặt đứt, làm cho nước mắt hắn rút cuộc đành không được.

Ngọc Đăng Long bi thương khóc một ngày, không biết tìm ai thổ lộ.

Loại sự tình này căn bản là không có khả năng tâm sự với phụ mẫu được.

Hắn chợt nhớ tới người có thể được xem như tri âm tri kỷ, Thủy Trùng cô nương. Thủy Trùng cô nương tâm tính thiện lương, thấu tình đạt lý, nhất định có thể hiểu cho nỗi bi thương thống khổ của hắn.

Hắn đi vào nơi ở của Thủy Trùng cô nương, ngọn đèn dầu u ám, hắn đẩy ra cửa, bên trong tú bà vừa nhìn thấy hắn, không giống như thường ngày khi gặp trưng ra khuôn mặt tươi cười, còn nhăn mày nhíu mặt đầy khó chịu.

“Tới chỗ này để làm chi?”

“Ta muốn gặp Thủy Trùng cô nương.....”

“Sách, không có Thủy Trùng cô nương nào hết.”

Ngọc Đăng Long nội tâm hoảng hốt, nhớ tới thân thể Thủy Trùng cô nương lặn đạn, không phải là thật sự bị bán đi rồi chứ?

“Người bán nàng rồi sao? Ta có tiền có thể chuộc nàng, ta muốn nhận nàng làm muội muội.....”

Tú bà vẻ mặt nhìn hắn như một kẻ điên.

“Làm muội muội? Ngọc thiếu gia, ta không biết người cùng Cảnh thiếu gia đang chơi trò gì, tóm lại đã thu ngân lượng của người ta, ta liền cùng các người diễn trò. Nhưng mà vừa rồi Cảnh thiếu gia đến đây thanh toán hết thấy ngân lượng, còn nói với ta nếu thấy người đến thì đuổi người trở về. Các người không chơi nữa, người còn đến đây làm gì?”

Ngọc Đăng Long nghe không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Ý của người là Cảnh Băng Tuyền đã chuộc nàng rồi sao?”

Hắn dấy dưa không ngớt, làm cho tú bà bực mình, nàng một tay chống nạnh liền mắng.

“Nàng cái rắm gì, căn bản là không có người nào tên là Thủy Trùng cô nương hết, là Cảnh thiếu gia nói

muốn chơi một trò chơi, rồi tìm người tới, chính mình hoá trang thành nữ nhân, đó là Thủy Trường cô nương. Hấn muốn thử một chút xem người có nhận ra hấn hay không. Tuy rằng ta không hiểu bọn thiếu gia các người suy nghĩ cái gì, bất quá chỉ cần có ngân lượng, cái gì cũng có thể thương lượng, nhưng mà hiện tại không có ngân lượng nữa, cái gì cũng không bàn tới.”

Ngọc Đăng Long há to miệng, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy trời đất như quay cuồng.

“Người đi đi. Buổi tối ta còn phải buôn bán nữa.”

Tú bà mạnh mẽ đem cửa đóng lại, Ngọc Đăng Long si ngốc ngơ ngác đứng ở cửa, thật không ngờ Cảnh Băng Tuyền lại có thể bày ra một trò đùa hạ lưu đến như vậy.

Cảnh Băng Tuyền cùng lúc hoá thân thành Thủy Trường cô nương thân thể đáng thương, đánh vào lòng hay thương người của hấn, sau đó lấy thân phận thật của chính mình, nói muốn dạy hấn hôn môi.

Hấn bị lừa biến thành trò hề, lại bị Cảnh Băng Tuyền ác liệt vui đùa, trong lòng vô cùng uất ức, làm cho hai chân hấn cơ hồ mềm nhũn ra, đứng không nổi, vì thế ngồi xồm xuống đất, nước mắt tuôn ra không sao dừng lại được.

Ta ở trong lòng Cảnh Băng Tuyền, vĩnh viễn chỉ là một thứ để hấn tiêu khiển mà thôi.

Ngọc Đăng Long sau khi về nhà liền lâm bệnh nặng.

Cảnh Băng Tuyền cũng bởi vì dối, suốt một tháng cũng chưa đến xem hấn.

Mà Ngọc Đăng Long lần này bị bệnh cũng không nhẹ, sau một tháng nằm liệt trên giường, mới có thể thoáng nói chuyện.

Suốt một tháng này, Ngọc gia thấp hương bái Phật. Bát quái phong thủy tất cả đều thử qua, Ngọc Đăng Long cứ bệnh không dậy nổi, khuôn mặt nguyên bản hung hãn, cũng bởi vì bệnh nặng mà gây yếu vô thần.

“Cha, nương, thật xin lỗi.....”

Bởi vì đau bệnh, cho dù muốn nói, Ngọc Đăng Long cũng chỉ có thể phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe, sau đó lập tức ngừng lại.

Phụ phụ Ngọc lão gia nước mắt lưng tròng, rõ ràng biết người mà hấn chờ chính là Cảnh Băng Tuyền, nhưng mà Cảnh Băng Tuyền giống như đã hạ quyết tâm có chết cũng không đến Ngọc gia.

Mặc cho bọn họ ngàn cầu vạn khẩn, Cảnh Băng Tuyền vẫn mặt lạnh như tiền, chỉ không tuyệt tình đối với

bọn họ nói câu “Ngọc Đăng Long chết sống liên quan gì đến ta?” mà thôi.

“Bằng tuyền bị cha mẹ hấn phái ra bên ngoài lo công việc, đi cũng đã lâu, cho nên không ở nhà, bằng không hấn hay tin người bệnh nặng như vậy, đã sớm lại đây nhìn người rồi.”

Ngọc phu nhân nói dối, nhưng bởi vì vẻ mặt nàng tỏ ra rất bối rối, nên Ngọc Đăng Long lập tức biết ngay, nhưng hấn không nói ra, để tránh lẫn nhau đều khó chịu.

“Ân.”

Ngọc Đăng Long không nói thêm nữa.

Ta bệnh đến độ sắp chết, Cảnh Bằng Tuyền một chút cũng chẳng bận tâm, điều này cho thấy trong lòng Cảnh Bằng Tuyền căn bản là không có ta, làm cho trong lòng ta trống rỗng.

Nhưng mà phảng phất sâu trong nội tâm của ta cũng đã biết trước sự thật này, tuy rằng lòng có điểm đau, nhưng mà ta chưa từng nghĩ đến lại tan nát cõi lòng như vậy.

Ta đích xác vạn dạng đều khó có thể xứng đôi với Cảnh Bằng Tuyền. Cho dù chúng ta có là một nam một nữ, đại khái cũng không có biện pháp kết thành thân gia, Cảnh Bằng Tuyền sẽ không coi trọng ta.

“Ta..... Ta muốn xuất gia.”

Hấn hiện tại đích xác mất hết can đảm, vì thế nổi lên loại ý niệm này trong đầu.

Ngọc phu nhân kêu lên thăm thiết: “Người nói cái gì?”

Hấn nhấn giọng nói lại một lần nữa: “Ta muốn xuất gia.”

Ngọc lão gia nếu là bình thường khi nghe hấn nói những lời này, nhất định đem hấn giáo huấn một chút.

Nhưng hiện tại nhìn hấn bệnh đến nỗi ngay cả nói đều nói không được, cũng chỉ có thể nhịn xuống chua xót trong lòng, lưỡng trước là sau một thời gian hấn bị bệnh, bỗng nhiên đối nhân thế chán ghét.

“Người cho dù muốn xuất gia, cũng phải dưỡng hảo thân mình.”

“Ta không muốn ở nhà nữa, ta muốn đến ở một ngôi chùa hay miếu nào đó trên núi, nơi đó cảnh sắc thật khá.....”

Nói nói mấy câu, Ngọc Đăng Long bởi vì không thoải mái, liền ngừng lại, nhưng là trong ánh mắt của hắn, có thể thấy hiện rõ một tia hi vọng.

Phụ phụ Ngọc lão gia cũng không biết làm gì hơn, vì đứa con ở nhà bệnh tình không thấy khởi sắc, cho dù đã thỉnh bao nhiêu danh y cũng trị liệu không được, cho nên hiện giờ đành phải thuận theo ý nguyện của Ngọc Đăng Long đưa hắn lên chùa. Sai hai người hầu theo hầu hạ hắn, còn cúng chút ngân lượng cho nhà chùa, thỉnh vị trụ trì ở đó giờ cao đánh khê cho hắn ở nhờ.

Trụ trì từ bi điểm đầu, đêm đó liền đem Ngọc Đăng Long an trí ở sương phòng trong chùa.

Nơi hắn trụ từ cửa sổ nhìn ra ngoài chính là một mảnh sân trải đầy phong diệp đỏ như lửa, thoát nhìn cảnh sắc hợp lòng người. Chỉ mới ở trong chùa vài ngày, Ngọc Đăng Long khí sắc tốt hơn rất nhiều, nhị vị Ngọc lão gia lúc này mới an tâm.

Nhưng chuyện Ngọc thiếu gia bị bệnh hồi lâu, ở nhờ chùa, cùng phật hữu duyên bắt đầu được đồn đãi rầm rộ lên.

Có người nói hắn diện mạo uy vũ, chính là bảo hộ thần chuyển thế, xem ra là muốn kế thừa chức vị trụ trì trong chùa ấy.

Cũng có người tường thuật sinh động như thật là từ khi Ngọc Đăng Long ngủ ở sương phòng liền có đại long, đại hổ xuất hiện trấn thủ chùa, lời nói thập phần chân thật.

Những lời này ở kinh thành ồn ào huyền ảo truyền càng lúc càng lợi hại, giống như việc Ngọc Đăng Long xuất gia vốn chỉ là chuyện bình thường.

15. Chương 8-1

“Cảnh thiếu gia.....”

Một thân thể mỹ nữ kiều diễm khoát lên trên cánh tay Cảnh Băng Tuyền.

Cảnh Băng Tuyền bề ngoài vẫn nhược, cộng thêm khuôn mặt tuần tú phi phạm làm cho người ta có cái nhìn sai lệch, chứ thân thể hắn bởi vì tập võ nhiều năm, sau khi cởi quần áo ra, so với thanh niên nam tử bình thường còn muốn cường tráng rắn chắc hơn gấp nhiều lần.

Y phục hắn bán khai ở trên người, lộ ra da thịt loà lổ.

Nửa tháng nay, hắn ở kỹ viện bao hạ nữ tử xinh đẹp nhất nơi đây, đêm cũng không về nhà.

Hắn thật sự bị chuyện nhị vị Ngọc lão gia đến khẩn cầu đi thăm Ngọc Đăng Long mà khiến cho phiền lòng

không thôi, chịu không nổi liền chạy tới kỹ viện ở, chuyện gì cũng không quản.

Ta cùng với Ngọc Đăng Long đồng thời lớn lên, Ngọc Đăng Long quanh năm suốt tháng một lần nhiễm phong hàn còn không có, thân thể thật sự rất cường tráng, nói cái gì hần bệnh sắp chết, mới nghe qua ta đã biết là nói dối rồi.

Ta muốn Ngọc Đăng Long phải đến nhà ta, hướng ta bồi tội, hần không đến, ta cũng sẽ không lui tới thường xuyên nữa, xem thử ai mới là người giỏi chịu đựng hơn.

Tóm lại, Ngọc Đăng Long không đến tìm ta, thì cứ như thế mà tuyệt tình vậy.

Không chỉ là nhị vị Ngọc lão gia mà thôi, ngay cả song thân của ta cũng bắt đầu nhắc đi nhắc lại bên tai ta, nói ta không nên bạc tình bạc nghĩa, đối Ngọc Đăng Long chẳng quan tâm như thế.

Làm cho ta tức giận càng không muốn về nhà.

Lần này là do Ngọc Đăng Long đắc tội ta trước, bằng không từ nhỏ ta chẳng phải luôn trăm phương nghìn kế làm cho Ngọc Đăng Long vui vẻ đấy sao.

Hần hết lần này đến lần khác hiểu lầm ý tốt của ta, đem ta trở thành thứ không đáng một đồng, động một chút là lại trở tính trở nết, tuyệt giao, những lời này cứ ba ngày là có tới hai ngày liền đưa ra một lần.

Cho dù ta có bồi cẩn thận như thế nào, nhưng cũng phải có một giới hạn nào đó, Cảnh Băng Tuyền ta đâu phải là một người không có giá trị như vậy. Ta chỉ hận một nỗi là vì sao lại có thể coi trọng một nam nhân giống như Ngọc Đăng Long đến dường ấy.

Nói dung mạo, Ngọc Đăng Long bộ dạng không tính là đẹp, nói tính tình, hần đúng là cũng có điểm anh khí, nhưng cũng không giống nữ nhân bình thường có thể mang lại cho ta niềm vui sướng đích thực.

Tóm lại, Cảnh Băng Tuyền ta nếu muốn một nữ nhân, thì mọi thứ đều so với Ngọc Đăng Long tốt hơn gấp trăm lần, ta không hiểu chính mình vì sao đối Ngọc Đăng Long luôn khăng khăng một mực như vậy, thậm chí còn dùng mọi cách lấy lòng, kia căn bản không phải là cá tính của ta.

Ta đến ở kỹ viện, còn tung ra một số tiền lớn bao hạ một kỹ nữ, chính là hy vọng việc này lan truyền càng xa càng tốt, tốt nhất làm cho Ngọc Đăng Long biết được, để xem hần còn dám làm bộ làm tịch nữa hay không!

Nhưng mà, mấy ngày này, ta hàng đêm vui ca hưởng lạc, trong lòng cũng bắt đầu dâng lên nỗi phiền muộn, vì cái gì Ngọc Đăng Long còn chưa tới tìm ta? Là chuyện ta bao hạ kỹ nữ truyền đi còn chưa đủ rầm rộ sao?

“Cảnh thiếu gia, uống trà.....”

Hắn tiếp nhận nước trà, nữ tử kia nét mặt tươi cười như hoa, ngón tay nhẹ nhàng ở trên vai hắn khẽ vuốt ve, hiểu được biểu hiện của nàng là muốn kích thích tình dục trong hắn.

Cảnh Băng Tuyền lắc lắc bả vai, không lưu tình chút nào hất tay của nàng ra khỏi người hắn.

Có lẽ loại ôn nhu dịu ngọt thể này đối với nam tử bình thường mà nói là thiên đường hạnh phúc, nhưng mà đối với hắn mà nói, hắn ở lại càng lâu càng thấy phiền chán, nếu không phải vì giận Ngọc Đăng Long, hắn đã sớm về nhà.

“Ta phải đi ra ngoài.”

Không nói muốn đi đâu, cũng không nói vì cái gì mà đi, Cảnh Băng Tuyền chính là một đại thiếu gia cá tính như vậy, ngay cả cha mẹ hắn cũng không có cách đối với hắn, nếu không phải thích Ngọc Đăng Long, hắn như thế nào có thể để mình bị ủy khuất đến như vậy.

Đi vào trong kinh thành, từ lâu chính là nơi mà mọi tin tức đều được cập nhật hàng ngày hàng giờ, hắn chọn một điểm tốt nhất để ngồi, hắn biết những người bên cạnh sẽ có lời ra tiếng vào, rất nhanh sẽ cho hắn biết hiện tại ở kinh thành chuyện đang được chú ý nhất là gì.

Hắn lặng lẽ ngồi, rất nhanh đã đến giữa trưa, xung quanh đều ngồi đầy người, khi hắn nghe người thứ nhất nói đến tin tức, đã muốn làm cho hai tay hắn nắm chặt.

“Ngọc thiếu gia còn ở tại chùa, nghe nói trụ trì đã muốn đồng ý cho hắn quy y, còn nói tương lai muốn đem chức vị trụ trì truyền lại cho hắn!”

Nghe xong tin tức của người này, lập tức không khí sôi động hẳn lên, “Người đó là tin tức cũ rồi, Ngọc thiếu gia đã xuất gia rồi, ngay cả cao tăng đắc đạo đều hướng hắn thỉnh giáo.”

“Như thế nào có thể, hắn cho dù muốn xuất gia, bệnh còn không có hảo, làm sao quy y a?”

Cảnh Băng Tuyền chuyển hướng về phía cái bàn đang nói chuyện, trên mặt làm như chẳng biết gì. “Các người nói ai muốn xuất gia?”

“Chính là Ngọc thiếu gia, ở tại kinh thành phía đông, Ngọc Đăng Long thiếu gia, nghe nói hắn là kim cương la hán hạ phàm, muốn độ nhân cứu thế, càng muốn trọng chấn phật uy.”

Cảnh Băng Tuyền rốt cuộc nghe không lọt tai nữa, như thế nào mới một tháng mà thôi, bên ngoài lại truyền thổi lời đồn đãi cổ quái như vậy. Ngọc Đăng Long muốn xuất gia ư? Hắn lập tức chụp bàn đứng lên.

“Tiểu nhị, tính tiền.”

Hắn ở trên đường hỏi rõ ngôi chùa mà Ngọc Đăng Long đang ở nhờ, đi một mạch đến nơi ấy. Hắn thật không ngờ Ngọc Đăng Long lại vì giận hắn mà chạy tới chùa miếu trụ, còn nói muốn xuất gia, rõ ràng là không đem hắn để ở trong mắt mà.

Hắn đi dọc theo triền núi, vào chùa, khi muốn vào sau sương phòng, còn phải hỏi qua vài người mới biết được đi như thế nào.

Cửa hậu viện lụi bại, vài cái bệ thờ hư hỏng quăng ở một góc, tuy rằng nơi này có thể nhìn thấy phong hồng ở phía xa xa, nhưng mà đơn sơ vô cùng, muốn hắn đến trụ, hắn còn ngại bẩn nữa là!

Hắn không tin Ngọc Đăng Long sẽ tới loại địa phương này trụ, lại càng không tin tưởng Ngọc Đăng Long sẽ xuất hiện ở trong này, nhất định lời đồn lúc nãy chỉ là chuyện phiếm phổ phưởng, Ngọc Đăng Long không có khả năng tới trụ nơi này, trong nhà Ngọc Đăng Long có lắm tiền nhiều của như vậy, nơi mà bọn tôi ở, đều so với nơi này tốt hơn thập bội.

Tuy rằng Ngọc Đăng Long cá tính hiền hoà, nhưng mà không có khả năng hiền hoà đến nỗi phải chấp nhận loại tình trạng này.

Khi hắn xoay người định rời đi, xa xa có người được một người khác bộ dáng như kẻ hầu ôm đi ra, đặt ngồi vào trên ghế, đối diện cảnh đẹp phong hồng, sơn thủy. Cho dù nhìn thấy từ xa, Cảnh Băng Tuyền chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra người ngồi ở ghế kia thân hình gầy ốm, căn bản là một tên bệnh sắp chết.

Hắn vừa mới cất bước, bỗng nhiên nghe được thanh âm của người hầu kia truyền đến —

“Long thiếu gia, ngồi nơi này được không?”

“Hảo.”

Người trả lời hơi thở, giọng điệu cứ như tơ nhện, nhưng lại làm cho Cảnh Băng Tuyền không tự chủ được quay đầu lại. Rõ ràng biết được Ngọc Đăng Long sẽ không hấp hối như vậy, từ trước đến nay thanh âm của Ngọc Đăng Long lớn đến nỗi có thể làm điếc cả tai hắn, nhưng bất giác hắn vẫn dời ánh mắt nhìn về phía người kia.

Thanh âm ấy thật sự rất giống Ngọc Đăng Long, mà người hầu còn xưng hô với người ấy là Long thiếu gia, càng làm cho Cảnh Băng Tuyền cảm thấy được quái dị, hắn đi về phía trước vài bước.

Người hầu bên cạnh ly khai khỏi Ngọc Đăng Long, đi lo chút chuyện riêng của bản thân, buổi chiều tuy rằng khí hậu hợp lòng người, nhưng gió thổi hiu hiu làm cho Ngọc Đăng Long liên phi thường muốn ngủ, vì thế hắn khép mắt lại.

Cảnh Băng Tuyền đi đến trước mặt hắn, khiếp sợ nhìn Ngọc Đăng Long gầy ốm trơ xương, tựa như đã bệnh nặng hồi lâu, thân mình dường như không tốt, khuôn mặt một thời trợn mắt hung mi giờ trở nên hốc hác cực điểm.

“Đăng..... Đăng Long.....” Cảnh Băng Tuyền chấn kinh đến nỗi thanh âm thiếu chút nữa nghẹn nơi cổ họng.

Ngọc Đăng Long nhẹ nhàng mở ra hai mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Cảnh Băng Tuyền.

Hắn không nói thêm gì, dù sao hiện tại nói cái gì cũng vô dụng.

“Người tại sao lại biến thành bộ dáng gầy yếu thế này?” Cảnh Băng Tuyền thường ngày giỏi về hoa ngôn xảo ngữ, nhưng giờ phút này lại chỉ có thể ngac nhiên nói ra những lời này.

Ngọc Đăng Long thản nhiên nói: “Người về nhà rồi à? Nghe nói người ra ngoài lo công việc gì đó phải không?”

Cảnh Băng Tuyền nói không ra lời, hắn đi lo công việc đương nhiên là không có, còn ở tại kỹ viện phong hoa tuyết nguyệt, có thể là cha mẹ Ngọc Đăng Long muốn giấu diếm nên mới nói như vậy.

Hắn ngơ ngác đứng ở tại chỗ, Ngọc Đăng Long cũng ngồi yên tại chỗ, gió bắt đầu nổi lên, người hầu vừa nãy đã trở lại.

“Long thiếu gia, gió lớn, chúng ta vào phòng đi!”

“Ân.”

Ngọc Đăng Long tựa như không có khí lực, giống trẻ mới sinh được người hầu ôm lấy, đưa hắn vào phòng.

Cảnh Băng Tuyền chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, hắn cho dù thế nào cũng không nghĩ tới, Ngọc gia nói Ngọc Đăng Long bệnh nặng là chuyện có thật.

Ta sớm nên nghĩ đến, Ngọc Đăng Long từ trước đến nay luôn chân thật, ngay thẳng, sẽ không giống như ta giả bệnh, giả trúng tà, mà hắn bị bệnh cả tháng trời, ta lại vô tâm, cự tuyệt đến thăm hắn.

Ngọc Đăng Long trong lòng sẽ nghĩ như thế nào? Bọn ta thân thiết như hình với bóng, thế mà ta cứ một mực tránh không gặp mặt, ngay cả người bình thường cũng sẽ mắc ta là một tên máu lạnh vô tình vô nghĩa, không muốn nhìn thấy ta nữa.

Gió lạnh thổi tới, Cảnh Băng Tuyền mới biết được chính mình đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn nhất trong

cuộc đời. Hắn ra một thân mồ hôi lạnh, bình thường quý kẻ đa đoan, nhưng giờ phút này, hắn ngay cả một tiểu kẻ cũng nghĩ không ra.

Cảnh Băng Tuyền lập tức rời khỏi kỹ viện, mỗi ngày lên núi làm bạn với Ngọc Đăng Long. Ngọc Đăng Long chỉ lặng lẽ, không nói thêm gì, hiển nhiên so với trước kia yên lặng, cũng so với trước kia đối hắn khách khí, khách khí đến nỗi Cảnh Băng Tuyền muốn nổi điên lên.

“Đăng Long, ta hôm nay học được một trò mới mẽ biểu diễn cho người xem.”

Nói rồi hắn bắt đầu diễn trò, vì sợ Ngọc Đăng Long buồn, hắn hiện tại cực lực lấy lòng Ngọc Đăng Long.

Ngọc Đăng Long giống như đang nhìn, lại giống như không nhìn gật đầu.”Cám ơn Băng Tuyền.”

Mặc kệ hắn làm cái gì, Ngọc Đăng Long đều đáp lại hắn chỉ có một câu khách khí “Cám ơn Băng Tuyền”.

Ngọc Đăng Long ra vào đều phải có người ôm, Cảnh Băng Tuyền xung phong nhận việc ôm hắn đi mỗi ngày.

Ngọc Đăng Long liền thân nhiên nói: “Người là thân phận thiếu gia, không thích hợp làm việc này.”

Càng tiếp cận, càng là mỗi ngày đến, Cảnh Băng Tuyền lại càng tuyệt vọng, bởi vì Ngọc Đăng Long đối hắn thập phần lãnh đạm khách khí, không bao giờ giận hắn, lải nhải bên tai hắn, hét thật to mắng hắn giống như trước đây nữa.

16. Chương 8-2

Càng tiếp cận, càng là mỗi ngày đến, Cảnh Băng Tuyền lại càng tuyệt vọng, bởi vì Ngọc Đăng Long đối hắn thập phần lãnh đạm khách khí, không bao giờ giận hắn, lải nhải bên tai hắn, hét thật to mắng hắn giống như trước đây nữa.

Vài lần hắn muốn bộc phát tức trong lòng, nhưng khi thấy Ngọc Đăng Long tròn mắt nhìn hắn, Cảnh Băng Tuyền thấy Ngọc Đăng Long bệnh nặng, đầy ngập khí giận đành phải nén hết vào trong người.

“Thật xin lỗi, Đăng Long, ta thật sự không biết người bị bệnh, ta thật sự không biết.....”

Cảnh Băng Tuyền giải thích lý do vì sao cả tháng trời không đến thăm hắn, Ngọc Đăng Long mặt không chút thay đổi gật đầu.

“Không quan hệ, ta biết người bề bộn nhiều việc.”

“Đằng Long.....”

“Đã khuya rồi, người xuống núi đi.”

Hắn còn muốn giải thích, Ngọc Đằng Long không muốn nghe nữa.

Cảnh Băng Tuyền thừa dịp bốn bề vắng lặng, ôm chặt lấy Ngọc Đằng Long. “Đằng Long, thật xin lỗi, ta không phải cố ý không đến thăm người, người tha thứ ta đi.”

Ngọc Đằng Long tựa đầu chuyển hướng khác, cũng không nói là có tha thứ hay không, nhưng mà Cảnh Băng Tuyền còn lạ gì tính của hắn, nếu hắn chưa nói, vậy là căn bản trong đầu Ngọc Đằng Long vẫn chưa tha thứ.

“Đằng Long.....”

“Người đừng tới phiền ta nữa.”

Cảnh Băng Tuyền mở to hai mắt nhìn, nghe Ngọc Đằng Long những lời này mà cả kinh.

Ngọc Đằng Long trên mặt tái nhợt bởi vì phần nộ mà có huyết sắc, “Người vẫn luôn gạt ta, xem thường ta, chúng ta như vậy mà có thể được coi là bằng hữu sao?”

Cảnh Băng Tuyền lại cất lực giải thích: “Ta chưa từng xem thường người, Đằng Long. Người như thế nào lại nghĩ như vậy? Ta cũng không có lừa gạt người a!”

Ngọc Đằng Long nói ra câu tiếp theo, làm cho Cảnh Băng Tuyền không lời nào để nói.

“Chuyện của Thủy Trìung cô nương không phải người gạt ta sao?”

“.....Đúng là... chuyện ấy là do ta đã lừa người, nhưng ta không cố tình gạt người, đó là bởi vì lúc ấy người nói muốn cưới vợ, ta nghe mà thập phần tức giận, cho nên mới dựng lên một Thủy Trìung cô nương.....”

Ngọc Đằng Long che lại đôi tai, “Ta không muốn nghe, người tránh ra.....”

Cảnh Băng Tuyền kéo hai tay đang che tai của hắn, “Ta yêu người, Đằng Long, ta thừa nhận là ta lừa người, nhưng nếu ta không làm như thế, người làm sao có thể ngoan ngoãn để cho ta hôn người, thân người, yêu người.”

Ngọc Đằng Long trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, “Ta sẽ không tin tưởng lời của người nói nữa, sẽ không

bao giờ tin nữa.”

Cảnh Băng Tuyền bắt lấy hai vai hắn ôm vào trong vòm ngực mình, cao giọng đầy bá đạo nói: “Người không được nói như vậy, Đằng Long, ta thích người, cho nên người nhất định cũng phải thích ta mới được.”

“Không cần, ta không cần thích người.”

Ngọc Đằng Long bắt đầu giãy giụa ở trong lòng ngực hắn một cách dữ dội, tựa như dùng hết toàn thân khí lực, cuối cùng còn hung hăng cắn một ngụm vào cơ ngực hắn.

Cảnh Băng Tuyền chết cũng không buông tay, cho dù bị Ngọc Đằng Long cắn đến chảy máu, vẫn gắt gao ôm chặt hắn vào trong ngực.

“A..... Đổ máu, người đổ máu?”

Ngọc Đằng Long kinh hoảng khi phát giác trong miệng mình đều là huyết vị, hơi nhích người ra nhìn xem, mới biết được hắn suýt chút nữa là cắn đứt luôn một miếng thịt của Cảnh Băng Tuyền rồi.

Cảnh Băng Tuyền vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của hắn, “Ta yêu người, người không được nói chán ghét ta, không tin ta.....”

“Người đổ máu, nhất định là rất đau?”

Ngọc Đằng Long lại một trận giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay Cảnh Băng Tuyền, “Ta đi lấy thuốc trị thương.”

Cảnh Băng Tuyền không buông tay, “Không đau, so với việc người không để ý tới ta cái đau còn kém hơn rất nhiều.....”

Ngọc Đằng Long giật mình, bởi vì trong đôi mắt xinh đẹp của Cảnh Băng Tuyền đang hàm chứa nước mắt.

“Nếu người tiếp tục không để ý tới ta, trái tim ta có thể càng đau hơn.”

Ngọc Đằng Long chưa bao giờ gặp qua Cảnh Băng Tuyền rơi lệ. Hắn mọi sự tài trí hơn người, lại thập phần thông minh, nhân sinh hài lòng như ý, chính mình là thanh mai trúc mã của hắn, biết hắn đáng vẻ bề thế bao nhiêu, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng rơi lệ trước mặt người khác.

“Ta yêu người, Đằng Long, ta thật sự không biết người bị bệnh, ta vẫn nghĩ người là vì giận ta nên mới giả bệnh, nếu biết người thật sự bị bệnh, người nghĩ rằng bằng quan hệ giữa ta và người, ta có thể nào không để ý tới người, tự ép bản thân ăn chơi đàng điếm sao?”

Lời nói của Cảnh Băng Tuyền thập phần chân thật, Ngọc Đăng Long nhớ tới chính mình vì ủy khuất mà sinh bệnh, cũng bất giác khóc oà lên. Hắn oán hận nên ở trên cánh tay Cảnh Băng Tuyền vỗ mấy chưởng, bao nhiêu thống khổ đã tồn trữ nhiều ngày được dịp phát tiết đi ra.

“Người đều gạt ta, gạt ta đem thể xác và tinh thần giao ra, lúc sau lại không để ý tới ta, ta cái gì đều không xứng với người, ngoại trừ tuyệt vọng ra, còn có thể làm gì?”

Cảnh Băng Tuyền trong lòng mừng rỡ, toàn thân phát run, không thể tưởng tượng có thể từ trong miệng Ngọc Đăng Long nghe được những lời có ý nghĩa tương tự như ba chữ “Ta yêu người”.

“Ta yêu người, Đăng Long, lòng của người là của ta, thân thể của người đương nhiên cũng là của ta, ta luôn nhớ đến chuyện ngày hôm đó giữa hai chúng ta, người ngày đó đáng yêu như vậy, đa tình.....”

Vừa nghe đến hai chữ “đáng yêu”, Ngọc Đăng Long lần thứ hai ủy khuất khóc lớn hơn.

“Người đều là gạt ta, ta là một đại nam nhân, bộ dạng hùng tráng uy vũ, nào có cái gì đáng yêu, người đều lấy mấy lời ngon ngọt lừa nữ nhân khác để gạt ta, đối ta đều chỉ là thuận miệng nói nói, ta không bao giờ tin tưởng người nữa.”

Cảnh Băng Tuyền tới bây giờ mới biết vì sao lúc trước khi khen Ngọc Đăng Long đáng yêu, Ngọc Đăng Long lập tức liền trở mặt, còn bảo hắn mau rút đi, hắn không khỏi bật cười.

“Người còn cười, người là đang cười ta sao?”

Thấy Cảnh Băng Tuyền nhìn mình nở nụ cười, Ngọc Đăng Long lại muốn khóc lớn. Cảnh Băng Tuyền đưa hắn ôm chặt vào trong ngực, đối với ủy khuất của hắn quả thật phải lắc đầu. Tại sao Ngọc Đăng Long không nhận ra mị lực của chính mình?

“Ngu ngốc, ta chưa bao giờ đối nữ nhân khác nói nàng đáng yêu, các nàng nào có cái gì đáng yêu. Ở trong mắt ta, người đáng yêu nhất trên đời này chính là người. Đăng Long, hành động của người đáng yêu đến nỗi làm cho ta cứ muốn ôm lấy người hôn mãi không thôi.”

“Người nói vậy, đừng gạt ta nữa, ta căn bản là không đáng yêu.....”

“Nào có, người đáng yêu muốn chết luôn, bằng không vì cái gì Cảnh Băng Tuyền ta lại yêu người, không thương những người khác? Người là đang nói ánh mắt ta quá kém, hay là đang mắng ta rất ngốc?”

“Mắt của người có tật xấu sao? Ta..... Ta nào có đáng yêu?”

Ngọc Đăng Long nhìn chính mình toàn thân cao thấp, không có một chỗ nào có thể được xưng là đáng yêu. Cảnh Băng Tuyền thấy tâm Ngọc Đăng Long đã có chút dao động, không giống mấy ngày trước đây đối

hắn lãnh đạm, hắn trộm ghé vào lỗ tai Ngọc Đăng Long nói nói mấy câu làm cho Ngọc Đăng Long đỏ mặt tía tai.

“Người toàn thân cao thấp chỗ nào cũng đáng yêu, không tin người hiện tại cởi quần áo, ta sẽ chỉ cho người xem!”

Ngọc Đăng Long xấu hổ đến cùng cực.

Sau phút ngưng ngừng, lúc này Ngọc Đăng Long mới phát giác cả thân thể mình đang nằm gọn trong vòng tay Cảnh Băng Tuyền, cho dù rất muốn dùng lực đẩy hắn ra nhưng hiện tại cơ thể rất đổi yếu ớt vì bệnh, căn bản là không có khí lực. Cảnh Băng Tuyền bế Ngọc Đăng Long đứng lên, gắt gao ôm lấy hắn.

“Không cần người ôm.....” Ngọc Đăng Long lại muốn giãy giụa.

Cảnh Băng Tuyền uy hiếp hắn: “Còn lộn xộn nữa là ngã chết người đó.”

Ngọc Đăng Long lập tức không dám động, tùy ý Cảnh Băng Tuyền ẵm hắn về giường, thay hắn sửa sang lại tóc, lau mặt, làm hết thấy những việc mà bình thường người hầu vẫn hay làm. Sau đó Cảnh Băng Tuyền còn nhìn hắn hấp háy mắt đầy gian tà.

“Hiện tại ta sẽ chỉ cho người biết chỗ nào trên cơ thể người là đáng yêu nhất.”

Ngọc Đăng Long lo lắng muốn kêu to.

Cảnh Băng Tuyền lại uy hiếp hắn: “Người kêu a, người mà kêu, chờ một chút người hầu mà tiến vào nhìn thấy, người sẽ không tắt làm người.”

“Người.....”

Ngọc Đăng Long giận đến thở vù vù, mà Cảnh Băng Tuyền còn mừng rỡ động thủ cởi quần áo hắn.

Ngọc Đăng Long gầy đến nỗi cơ hồ chỉ còn da bọc xương, làm cho Cảnh Băng Tuyền đau lòng đến cực điểm.

“Ta phải đem người dưỡng béo, mập mập lại mới được, người rất gầy.”

“Này không phải đều là..... Đều là người làm hại.”

Ngọc Đăng Long tùy tay cầm lấy cái gối đầu hướng trên mặt Cảnh Băng Tuyền mà đánh.

Cảnh Băng Tuyền thấy thế càng vui, Ngọc Đăng Long sức lực yếu ớt đánh như vậy giống như đang làm nũng. Hơn nữa bị Ngọc Đăng Long đánh, với hắn, lại là một chuyện tốt, ít nhất Ngọc Đăng Long không đối với hắn lạnh lùng, khách khí nữa.

“Thật xin lỗi, Đăng Long, tha thứ ta, đừng giận....đừng giận a.....”

Cảnh Băng Tuyền giống như đang trấn an tiểu bảo bảo, làm cho Ngọc Đăng Long mặc dù rất muốn sinh khí, nhưng thấy vẻ mặt hối hận của Cảnh Băng Tuyền, rốt cuộc cái gì cũng không nói ra được.

“Người này ngu ngốc, sắc quý, bại hoại.....”

Ngọc Đăng Long mắng hắn vài câu, Cảnh Băng Tuyền tựa như đang thưởng thức một khúc nhạc hay, càng nghe mắng, hắn lại càng vui vẻ.

Ngọc Đăng Long mắng đến cuối cùng, nhin không được nói: “Người bị điên rồi sao? Ta mắng người như thế, vậy mà người còn ngoác miệng ra cười?”

Cảnh Băng Tuyền ngọt ngào hôn lên má hắn, “Người mắng ta, ta mới biết được trong lòng người có ta a.”

Ngọc Đăng Long trên mặt đỏ bừng, cảm lấy cái gì bên cạnh có thể bắt được, hướng Cảnh Băng Tuyền mà ném, tất cả những gì không thoải mái lúc trước, tựa hồ đã tan thành mây khói.

17. Chương 9

Ngọc Đăng Long quyết định rời chùa về nhà, hắn mặc dù thân thể vẫn còn suy yếu, nhưng so với lúc mới được người ôm ẵm vào chùa đã tốt hơn rất nhiều, có thể tự đi một mình được. Phụ phụ Ngọc lão gia vui sướng biết bao nhiêu, sắm sửa chay lễ vào chùa thắp hương tạ ơn, sau đó làm một bàn hương án cảm tạ tổ tiên phù hộ.

Cảnh Băng Tuyền một đường cùng hắn về nhà, hộ tống Ngọc Đăng Long vào tận phòng ngủ, mặc dù thân thể hắn so với thời gian trước đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể vận động một cách quá độ.

Đoạn đường từ chùa về đến nhà tuy cũng không dài lắm, nhưng kỳ thật đã làm cho hắn mệt muốn chết rồi.

Nhưng bất luận Cảnh Băng Tuyền nói phải bồi hắn, dìu hắn, hoặc là muốn cho kiện phu đến khiêng hắn, Ngọc Đăng Long đều nhất mực từ chối, hắn quật cường không muốn dựa vào sức người khác đưa hắn về nhà.

Cảnh Băng Tuyền rõ ràng biết cái lý do kia chẳng có gì là kiêu ngạo, nhưng vì sợ việc đi bộ sẽ gây sức ép cho thân mình ốm yếu của Ngọc Đăng Long nên mới đề nghị như vậy. Thế nhưng Ngọc Đăng Long mặc dù trong người đang mang bệnh, mà cái ánh mắt kiên định kia vẫn như ngày nào không thể lay động, làm cho Cảnh Băng Tuyền không sao mở miệng nói không.

Cảnh Băng Tuyền đành phải làm bạn đường với hấn về nhà, ngay cả khi đau lòng muốn chết, nhưng vẫn không thể đánh mất ý niệm quật cường của Ngọc Đăng Long.

Ở đại sảnh, Ngọc Đăng Long còn tỏ ra hoàn toàn khoẻ mạnh ứng đối cùng song thân, làm cho Cảnh Băng Tuyền càng đau lòng cùng sốt ruột.

Cảnh Băng Tuyền biết Ngọc Đăng Long đang cố gắng gượng, không muốn cho cha mẹ biết thân thể của mình hãy còn suy yếu mà lo lắng, nhưng điều đó không có nghĩa là thân thể hấn chịu đựng được.

“Ta mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi.” Cảnh Băng Tuyền nói một câu như vậy, lại chuyển hướng Ngọc Đăng Long nói: “Ta muốn Đăng Long theo giúp ta ngủ, bằng không ta lại trúng tà thì biết làm sao bây giờ?”

Chuyện hấn lúc trước giả trúng tà đã gây ra không ít ồn ào huyền ảo, hấn vừa nói như vậy, lại giống như nổi tính trẻ con nũng nịu rồi lôi kéo Ngọc Đăng Long đi vào phòng ngủ. Phu phụ Ngọc lão gia chỉ có thể cười cười, bọn họ đã sớm biết hai người kia cảm tình phi thường tốt, mà đứa nhỏ Băng Tuyền này từ trước đến nay đều cứ thích dính chặt lấy đứa con nhà mình.

Vừa vào trong phòng, Ngọc Đăng Long hai chân bủn rủn muốn ngã quỵ, Cảnh Băng Tuyền vội vàng đỡ lấy hấn. Một bên ôn nhu dịu hấn, một bên lại nhịn không được lên tiếng cần nhần một phen.

Từ ngày Ngọc Đăng Long bị bệnh, hấn tựa như từ một đại thiếu gia cao cao tại thượng biến thành một người hầu, miệng lúc nào cũng ca cẩm; trong lòng ngoại trừ Ngọc Đăng Long ra, rốt cuộc không dung được những người khác.

“Người mệt mỏi thì cứ trở về phòng nghỉ ngơi thôi, làm gì phải ra vẻ như thế?”

“Cha mẹ thấy ta trở về liền vui vẻ như vậy, ta sao có thể không bồi bọn họ trò chuyện?” Ngọc Đăng Long không muốn cho cha mẹ biết thân thể của mình hãy còn suy yếu.

Cảnh Băng Tuyền khinh thường hừ một tiếng, “Muốn nói thì còn thiếu gì thời gian để mà nói, thân thể người suy kiệt đứng còn không muốn vững, còn ở đó nói nhiều như vậy làm gì?”

Ngọc Đăng Long cũng tự biết đuối lý, hơn nữa đúng thật là có điểm mệt mỏi, nên cũng không muốn lên tiếng nói nữa. Cảnh Băng Tuyền cũng bởi vì lo lắng mới niệm hấn vài câu, thấy hấn ra vẻ mệt mỏi, không đành lòng léo nhéo bên tai hấn nữa.

Cảnh Băng Tuyền trước đưa Ngọc Đăng Long an trí ở trên ghế, làm cho hấn ngã người ở trên bàn nghỉ ngơi.

Tiếp theo Cảnh Băng Tuyền bước nhanh về phía giường, vì hấn dọn dẹp, chuẩn bị tốt chăn bông, làm xong công việc mà một nô bộc bình thường hay làm, mới quay lại ghế dựa nâng hấn dậy.

“Lên giường ngủ đi.”

Cảnh Băng Tuyền thấy hần toàn thân vô lực, dựa sát vào người mình, thanh âm vô cùng ôn nhu.

Ngọc Đăng Long vô lực gật đầu, kỳ thật giờ phút này đôi mắt hần đã muốn không mở ra được. Cảnh Băng Tuyền dìu hần lên giường, vì hần cởi giày, rồi kéo chăn bông đắp lại cho hần thật cẩn thận.

Vừa đặt lưng nằm xuống giường, Ngọc Đăng Long lập tức rơi vào mộng đẹp. Cảnh Băng Tuyền cười khổ khẽ vuốt ve má hần.

“Ta cũng không biết đã tạo ra nghiệt gì, mà lại có thể cam tâm tình nguyện làm một nô bộc cho người.”

Nghĩ đi nghĩ lại hần cũng đường đường là một đại thiếu gia, thế nhưng lại vứt hết tự tôn, lòng kiêu hãnh vốn có để một mực theo đuổi người khác.

Cảnh Băng Tuyền ở bên giường chuyên chú nhìn vào khuôn mặt đang say ngủ của Ngọc Đăng Long, cái mặt giống như trẻ con khi ngủ đó, từ nhỏ đến lớn một chút cũng không thay đổi.

Rốt cuộc là vào thời điểm nào đã bắt đầu thích Ngọc Đăng Long? Và nguyên nhân là do đâu?

Cảnh Băng Tuyền nhìn hần, cái kỷ niệm chôn sâu trong trí nhớ bắt đầu ngọt ngào trôi lại, trong nháy mắt, sự việc diễn ra ngày đó tuôn tràn ra một cách dửng mãnh như suối.....

Đó là vào năm Cảnh Băng Tuyền được chín tuổi, hần bị mắc phải căn bệnh đậu mùa mà một tiểu hài tử nào cũng hay mắc phải, trên da thịt trắng nõn nổi lên những viên khỏa hồng sưng đỏ, vừa ngứa lại vừa đau.

Thân thể ta lúc đó cũng không khỏe mạnh lắm, lại bị cái loại bệnh này, cả ngày cứ nôn mửa, lại phát sốt, sau khi uống thuốc, cũng chỉ phun ra, một chút cũng không có hiệu quả trị liệu.

Ta từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, muốn gì được đó. Khi bị bệnh, lúc nào cũng kêu gào khóc lóc làm cho cha mẹ ta cuống cuống, lo lắng ngày đêm. Hơn nữa ta cảm thấy thân thể rất đối khổ sở, toàn thân đau ngứa, làm cho tính tình càng trở nên bực bội, đồ vật nào mà có thể bắt được là cứ ném, trong nhà không biết bao nhiêu thứ đáng giá đã bị ta quăng vỡ, cha mẹ ta cũng chỉ đau lòng cho ta, không để ý tới tài vật, bởi vậy một chút cũng không lên tiếng trách móc.

Ngọc Đăng Long còn chưa mắc qua loại bệnh này, theo lý thuyết, hần không nên tới xem Cảnh Băng Tuyền, nếu bị Cảnh Băng Tuyền lây bệnh, chỉ sợ bệnh cũng sẽ nghiêm trọng giống như vậy.

Nhưng Ngọc Đăng Long trước mặt thì vâng vâng dạ dạ nghe lời cha mẹ, thế mà vào nửa đêm, đã lén lút trốn khỏi nhà chạy đến nhà Cảnh Băng Tuyền, bay qua cái hàng rào nhỏ, rồi cuộc đã đi vào phòng của Cảnh Băng Tuyền.

Cảnh Băng Tuyền đã mấy buổi tối đều không ngủ được, toàn thân đau ngứa chịu không nổi, vì những mụn thủy đậu này nghe nói không thể gãi, bắt, cào, cào, bằng không sẽ lưu lại vết sẹo.

Ta từ nhỏ biết chính mình dung mạo tuấn mỹ, nên không thể lưu lại sẹo trên mặt được, nhưng bị ngứa toàn thân mà không thể gãi được đúng là cái cảm giác khó chịu cùng đau khổ đến tột cùng, thân thể ồm ồm đau, đối cái gì đều xem không vừa mắt.

“Băng Tuyền.....”

Trộm mở cửa, Ngọc Đăng Long vào phòng, Cảnh Băng Tuyền ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn hắn. Ta lúc ấy tuy còn nhỏ tuổi, cũng biết Ngọc Đăng Long bộ dạng cực xấu lại ngu xuẩn.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, ta đã « nắm cổ » được hắn, là có thể biết Ngọc Đăng Long có bao nhiêu ngu ngốc. Có một bằng hữu ngốc nghếch như vậy, Cảnh Băng Tuyền ta mà thêm kết giao ư, nếu không phải hắn là thiếu gia của Ngọc gia, chỉ sợ chính mình ngay cả xem đều lười nhìn hắn.

“Người làm gì nửa đêm tới nhà của ta?” Cảnh Băng Tuyền tức giận hỏi.

Ngày thường ta đối Ngọc Đăng Long nói chuyện đã không được mềm mỏng, hảo cảm gì cho lắm, lúc này thân thể lại đang ồm ồm đau, khẩu khí lại càng thêm tới cực điểm.

Ngọc Đăng Long tuy rằng cũng là chín tuổi, nhưng khuôn mặt uy tráng của hắn thật giống như đã muốn hơn mười tuổi, may mắn hắn thường hay toét miệng cười, tươi cười làm cho người ta biết được hắn còn rất khờ dại, là một đứa nhỏ rất dễ dàng tha thứ.

“Ta nghe nói người bị bệnh, cha nương ta cũng không chuẩn ta đến thăm người, cho nên ta mới trộm đi đến xem người.”

Giơ tay áo, lau lau mồ hôi đầm đìa vì vừa rồi tạt bột chạy đến mà không ngừng chảy xuống, trên mặt còn có chút tro bụi, cộng thêm khuôn mặt nguyên bản không được dễ nhìn, lại có vẻ càng thêm khó coi.

“Người tránh ra, ai muốn người tới xem, mau cút.....” Ta không nghĩ sẽ để ý tới Ngọc Đăng Long, ta vừa mắng vài tiếng, trên mặt lại một trận đau ngứa làm cho ta khóc thét ra tiếng.”Đau quá, thật ngứa ngáy khó chịu.....”

Ta một bên kêu khóc, một bên nước mắt liên tục chảy xuống.

Ngọc Đăng Long thấy thế, gấp đến độ chân tay luống cuống, cầm lấy khăn tay liền giúp ta lau lệ, ta bởi vì thân thể không khoẻ, nhất thời tức giận dâng lên đầy bụng.

Ta không phân tốt xấu, mà còn bắt đầu hướng Ngọc Đăng Long rống giận: “Người là đến xem ta hình dáng thế nào như thế nào đúng không? Cút đi, ta không muốn nhìn đến người, ai nhìn đến người cũng chán ghét hết.”

Bị hung hăng mắng như vậy, người bình thường thế nào cũng trở mặt, không thể tưởng được Ngọc Đăng Long chẳng những không nổi giận mà còn vỗ vỗ bờ vai của ta, an ủi.”Người nhất định rất khó chịu, Băng Tuyền, nhin một chút, nhin vài ngày sẽ hết bệnh thôi.”

Hắn không nói lời nào thì không có việc gì, vừa mới nói lại giống như lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho ta càng muốn mắng chửi người.

“Nhẫn. Ta trên mặt vừa đau vừa ngứa, cũng không thể gãi, người nói ta như thế nào có thể nhẫn? Ta lại không giống người bộ dạng vừa xuân vừa xấu, trên mặt cho dù có lưu nhiều sẹo cũng không sao. Cha mẹ không cho ta được gãi, nhưng mà mặt ta thật rất khó chịu, ta hảo muốn gãi, nhưng nếu mà bắt, cào, cào, về sau ta sẽ biến thành mặt rỗ, ai còn chịu lấy ta nữa!”

Ngọc Đăng Long nghe hắn nói như vậy, khuôn mặt thốt nhiên đỏ lên rồi nói.

“Vậy thì về sau người cứ đến tìm ta, ta sẽ lấy người a!”

Ta cương mặt, không biết nên giận hay nên cười.

Bọn ta đều là nam nhân, mà muốn lấy nhau ư?

Ta đâu có điên như vậy. Ngọc Đăng Long là một tên ngu ngốc mới có thể nói như vậy, nhưng ta đâu phải là kẻ ngốc, không có rãnh hơi đâu mà hòa theo cái ý tưởng ngốc nghếch ấy của Ngọc Đăng Long.

“Ngoan, kiên nhẫn một chút, ta sẽ ở trong này nói chuyện với người, ta hôm nay đọc được một quyển sách rất thú vị, ta kể lại nội dung cho người nghe.”

Ngọc Đăng Long chỉ mới kể đoạn đầu, Cảnh Băng Tuyền ta đã biết Ngọc Đăng Long nói đến câu chuyện như thế nào rồi. Ta thông minh tài trí so với Ngọc Đăng Long cao gấp trăm lần, Ngọc Đăng Long xem qua sách gì, ta đã sớm đọc qua tám trăm năm trước.

Hơn nữa Ngọc Đăng Long kể một cách lộn xộn, không phải thiếu phía trên một đoạn, thì cũng thiếu phía dưới một khúc, cả câu chuyện nghe mà chẳng đầu vào đâu.

Nhưng mà thấy Ngọc Đăng Long quá mức cố gắng như vậy, làm cho ta có một chút cảm động, vừa rồi tức

giận tựa hồ đều tiêu tán, dù sao Ngọc Đăng Long chỉ là muốn làm cho ta vui, lại rất đổi chân thành, khiến cho ta cảm động đến cực điểm.

“Quần áo của người tại sao lại bị rách?”

Ta rút cuộc mới chú ý tới quần áo trên người Ngọc Đăng Long, đã bị rách một góc, còn có một chút tơ máu chảy ra, chẳng qua vì da hắc đen đũi nên không chú ý sẽ không thấy.

Ngọc Đăng Long nhìn quần, ngượng ngùng nói: “Ta trên đường chạy từ nhà đến nhà người, có con chó thật lớn truy ta, ta không cẩn thận té ngã.”

Ta nhin không được bữu môi nói: “Ngu ngốc, ngay cả con chó cũng đánh không lại, ra ngoài người đừng nói ta là bằng hữu của người, đỡ phải làm mất mặt của ta.”

Ta mắng là mắng như thế, nhưng vẫn cảm động muốn rơi nước mắt, ta đem khăn rút ra một góc.”Lên đây cùng nhau ngủ đi, bằng không ngu ngốc thật dễ dàng bị cảm lạnh.”

Ngọc Đăng Long vui vẻ cởi giày leo lên giường, năm đó tuy rằng chỉ mới chín tuổi, nhưng chân tay Ngọc Đăng Long đã dài hơn so với Cảnh Băng Tuyền. Nằm bên cạnh Cảnh Băng Tuyền, Ngọc Đăng Long nhỏ giọng nói: “Băng Tuyền, nếu người lại thấy đau ngứa, người cứ gãi đi, mặc kệ người trở thành như thế nào, ta cũng sẽ lấy người.”

“Nếu ta gãi mà phá hủy mặt, biến thành một người quái dị, người cũng lấy ta sao?” Ta cắc có hỏi, lường trước Ngọc Đăng Long hẳn là không ngốc nghếch như vậy, nhưng không ngờ Ngọc Đăng Long so với tưởng tượng của ta còn ngu ngốc hơn rất nhiều.

Ngọc Đăng Long lần thứ hai đỏ mặt lên.

“Ở trong mắt ta, người bộ dạng như thế nào cũng xinh đẹp nhất, tuyệt không giống người quái dị.”

Lời hắn nói chính là thật tình chân ý, tuyệt không giả dối, ở trong mắt hắn, Cảnh Băng Tuyền so với mọi người càng thêm đáng yêu.

“Kia..... Đó là đương nhiên.”

Ta cho dù có kiêu ngạo như thế nào, nhưng khi nói ra câu kia, vẫn là có chút thẹn thùng, thế là ta cũng bắt tay ôm lấy thân thể Ngọc Đăng Long. Hai người liền cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của đối phương mà nhanh chóng ngủ say.

Buổi sáng ngày hôm sau, người hầu phát hiện Ngọc Đăng Long ngủ ở trên giường thiếu gia, lập tức bẩm báo Ngọc gia, Ngọc gia cũng liền lập tức đem Ngọc Đăng Long mang đi.

Cũng trong ngày hôm đó, khi ta nhìn thấy gương mặt mình trong gương liền lớn tiếng kêu thảm thiết, cả khuôn mặt nổi đầy mẩn đỏ, tuyệt không xinh đẹp đáng yêu. Xem ra ngày hôm qua Ngọc Đăng Long chắc cũng đã nhìn thấy hình dạng xấu xí này của ta, vậy mà tên ngốc tử kia còn cho rằng ta đáng yêu, thật không biết ánh mắt tên đó có vấn đề gì hay không.

Tuy rằng trong lòng ta đem Ngọc Đăng Long phê bình không đáng một đồng, nhưng Ngọc Đăng Long thật là tốt, làm cho trong lòng ta nổi lên một cảm giác ngọt ngào khó tả, sau đó lại dần dần lan toả, chảy tràn khắp cơ thể rồi phút chốc chiếm đầy cả con tim ta.

Lúc ta hoàn toàn khoẻ mạnh, cũng là lúc Ngọc Đăng Long bị bệnh do ta truyền nhiễm.

Ta học theo Ngọc Đăng Long nửa đêm trộm đi đến nhà hắc, lúc này mới phát hiện nửa đêm, trên ngã tư đường tĩnh lặng một cách đáng sợ, ven đường, bọn chó đại nhe răng gầm gừ giống như muốn cắn chết người, thật vô cùng khủng bố.

Mới đi một nửa, ta cũng đã đầy người mồ hôi lạnh, ta rút cuộc mới biết được đêm đó Ngọc Đăng Long có bao nhiêu dũng khí mà quyết tâm đến thăm ta.

Bắt đầu từ ngày đó, ta liền rèn luyện khí lực cho mình, hướng cha mẹ nói chính mình muốn tập võ cường thân, nhưng mục đích thật sự là muốn sau này bảo vệ Ngọc Đăng Long.

Đến một ngày kia ta đưa ra một quyết định trọng đại, Ngọc Đăng Long có thể nửa đêm không sợ gian nan tới gặp ta, hơn nữa bộ dạng ta nổi đầy đậu tử vô cùng đáng sợ, thế nhưng hắc còn có thể nói ta xinh đẹp đáng yêu, chỉ dựa vào câu nói ấy thôi —

—Ta cả đời này cũng không buông tha Ngọc Đăng Long cho bất cứ ai.

Có lẽ tiểu hài tử lúc ấy cũng không biết cái gì là tình yêu, nhưng trực giác đã nói cho ta biết, Ngọc Đăng Long là người mà cả đời này ta coi trọng và cần bảo hộ nhất, mà yêu cứ như vậy mà sinh ra.

“Ngô ân..... Băng..... Băng Tuyên.”

Xoa hai mắt, Ngọc Đăng Long tỉnh lại.

Hắn thấy Cảnh Băng Tuyên đứng ở bên giường, không khỏi nhấc lên chặn bông nói.

“Cùng nhau ngủ đi, đừng cảm lạnh.”

Cảnh Băng Tuyền leo lên giường, hiện tại, bộ dạng hắn so với Ngọc Đăng Long càng thêm cao lớn, hai tay hắn ôm gọn Ngọc Đăng Long vào lòng, đem mặt tựa vào trên cổ Ngọc Đăng Long, hấp thu hương vị toả ra từ cơ thể người yêu.

“Đăng Long, còn nhớ rõ chuyện khi ta chín tuổi bị bệnh thuỷ đậu, người nửa đêm tới thăm ta không?”

Ngọc Đăng Long mơ mơ màng màng, nhưng hắn vẫn là ừ một tiếng.

“Lúc đó người thật sự cho rằng ta trông rất xinh đẹp đáng yêu lắm sao?”

“Àn.....”

“Khi đó, lúc người bị chó cắn, trong lòng có sợ không?”

Ngọc Đăng Long trở mình, sửa lại tư thế ngủ trong ngực Cảnh Băng Tuyền, hồn nhiên không biết hắn buồn ngủ đến cực điểm mà thật tâm trả lời, làm cho tim Cảnh Băng Tuyền thiếu chút nữa nổ tung trong ngực.

“Nghĩ đến..... Người..... Sẽ không sợ.”

Hắn nói xong liền nặng nề ngủ.

Cảnh Băng Tuyền vui sướng dạt dào, cái nụ cười trên khoé miệng ngoác ra đến tận mang tai. Hắn đem người trong ngực siết càng chặt, ngọt ngào đặt lên môi người nọ mấy nụ hôn dài.

Xem ra cả đời này, ta yêu Ngọc Đăng Long là do thiên mệnh rồi.

Cảnh Băng Tuyền nhiều ngày không có về nhà, Cảnh gia luôn mãi thúc giục hắn về, nói có chuyện gấp, muốn hắn nhanh chóng trở về xử lý.

Cảnh Băng Tuyền lúc này không muốn rời Ngọc Đăng Long nửa bước, nhưng do bị thúc giục quá, hắn đành phải miễn cưỡng rời đi. Trước khi đi hắn đối Ngọc Đăng Long nói: “Không biết trong nhà có việc gấp gì, ta đi về trước một chuyến, người phải hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, ta rất nhanh sẽ lại đến nhìn người.”

Ngọc Đăng Long ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, kỳ thật tinh thần đã muốn khôi phục không ít, hơn nữa hắn lúc ấy là tâm bệnh, hiện tại khúc mắc cõi bỏ, cần nhất chính là tĩnh tâm điều dưỡng, là có thể khôi phục sức khỏe giống như lúc trước.

“Không việc gì, người về trước đi, ta qua vài ngày sẽ lại đến nhà tìm người.”

Cảnh Băng Tuyền nhú mày một chút.

“Không thể miễn cưỡng, ta sẽ tới tìm ngươi.”

Ngọc Đăng Long mặt đỏ lên, hai tay không biết nên đi làm sao mới tốt, bởi vì Cảnh Băng Tuyền gần đây đối hắn chăm sóc từng li từng tí cứ như đang bảo hộ tiểu bảo bối, hơn nữa Cảnh Băng Tuyền hiện tại rất hay hôn hắn.

Không nhất định là hôn môi, có khi là hôn nhẹ hai má, bính bính cái trán, cũng có khi là thân ở tay hay trên lưng, tất cả những hành động đó đều làm cho hắn cảm thấy thật thẹn thùng.

Nhưng Cảnh Băng Tuyền tựa hồ cảm thấy như vậy rất đổi bình thường.

“Ta đi đây, nhớ rõ, nhất định không được miễn cưỡng bản thân.”

Cảnh Băng Tuyền cứ luôn miệng dặn đi dặn lại mãi, trước khi đi, còn nâng cằm Ngọc Đăng Long lên, ôn nhu hôn môi hắn.

Ngọc Đăng Long mở miệng hấp khí, Cảnh Băng Tuyền càng làm cần đem lưỡi tham nhập vào trong miệng hắn.

Hai người đã thật lâu chưa từng hôn nồng nhiệt như vậy, sau lưng Ngọc Đăng Long đều là mồ hôi nóng, mà Cảnh Băng Tuyền không sao nhận được hai tay đã tham nhập vào trong quần áo Ngọc Đăng Long, nếu không phải nhớ tới Ngọc Đăng Long thân vẫn còn mang bệnh, chỉ sợ hắn đã sớm cưỡng chế Ngọc Đăng Long mà thân thiết.

Hắn lắc lắc đầu, lui vài bước, dường như sợ chính mình mà gần thêm vài bước, sẽ trực tiếp đem Ngọc Đăng Long “ăn tươi nuốt sống” mất thôi.

Ngọc Đăng Long vẫn còn thở phì phò, vỗ về ngực.

“Đăng Long, ta đi trước, chờ cho thân thể ngươi hảo hảo lên, chúng ta lại tiếp tục.....”

Ngọc Đăng Long bị hôn đến say sẩm mặt mày, ngẩn ngơ hỏi: “Tiếp tục cái gì?”

“Đương nhiên là cái kia a.”

Cảnh Băng Tuyền cười đến xấu xa, Ngọc Đăng Long lập tức hiểu được chính mình vừa hỏi một câu thật ngu ngốc, hắn đỏ mặt, vội vàng xoay người phát tay, che giấu vẻ mặt không được tự nhiên của mình.

“Đi mau đi, cha nương người phái người hầu đang nóng lòng chờ đợi bên ngoài kia!”

Cảnh Băng Tuyền tủm tỉm cười nói tái kiến rồi quay đi.

Bên ngoài đã có người hầu của Cảnh gia ở đại sảnh Ngọc gia chờ hần. Cảnh Băng Tuyền vừa ra khỏi phòng Ngọc Đăng Long, biểu tình hiền lành ôn nhu vừa rồi lập tức biến mất, trên khuôn mặt lúc này là thập phần hờ hững.

Hần vốn chính là một người hờ hững, nếu không phải đối Ngọc Đăng Long toàn tâm toàn ý, ai có thể làm cho hần có một chút để ý chứ.

“Có chuyện gì khẩn cấp như vậy?”

Hai người hầu quay mặt nhìn nhau, dường như không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, cuối cùng một người hầu đánh bạo, ở bên tai Cảnh Băng Tuyền nói nói mấy câu, như là sợ những lời này lan truyền ra ngoài.

Cảnh Băng Tuyền ngẩn ra, ánh mắt lập tức trở nên lạnh như băng.

“Lập tức về nhà.” Hần không chút do dự hạ lệnh, trong thanh âm toả đầy hàn ý.

18. Chương 10

Cảnh Băng Tuyền về đến nhà, phu phụ Cảnh lão gia vừa nhìn thấy hần, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra. Cảnh phu nhân mặc dù chưa nói cái gì, nhưng cũng khó nén trong đôi mắt tràn đầy thất vọng, giống như hần đã làm lòng nàng bị tổn thương, còn Cảnh lão gia thì sắc mặt trầm ngâm.

“Người đâu?” Cảnh Băng Tuyền vừa vào đến cửa, liền không chút khách khí hỏi.

Cảnh lão gia sắc mặt tái nhợt chụp bàn đứng lên, trong lòng một phen đầy hỏa, rốt cuộc bởi vì Cảnh Băng Tuyền về nhà mà bắt đầu phát tác.

“Ta đã cho nàng ra phòng sau nghỉ ngơi, người đến tột cùng đang làm cái gì? Tuổi còn trẻ, thế nhưng lại phóng dăng không có đức hạnh như vậy, chẳng những ở bên ngoài bao dưỡng cô nương kỹ viện, còn làm cho cô nương kia mang thai tìm đến tận nhà cầu chúng ta lưu giữ. Băng Tuyền, ta chỉ có một đứa con là người, nhưng không có nghĩa là ta có thể chịu được hành vi, lối sống buông thả của người.”

Cảnh Băng Tuyền cũng tràn đầy lửa giận hết sức căng thẳng, hần không nghĩ tới kỹ nữ Loan Nhi kia dám tìm đến nhà hần, vu oan hần là phụ thân của tiểu hài tử trong bụng nàng. Hần cùng với nàng hai bên đều đã thoả thuận xong bằng ngân lượng, ở kỹ viện tuy là bao dưỡng nàng, cũng chưa bao giờ bạc đãi qua nàng, không thể tưởng được nàng còn chưa vừa lòng hần, dám vạch ra một kế hoạch nham hiểm tìm tới cửa.

“Ta tuy là có đến kỹ viện ở mấy ngày, bắt quá tiểu hài tử kia không có khả năng là của ta.”

Loan Nhi ở ngoài cửa sổ đã muốn nghe lén hồi lâu, nghe đến đó, nàng rốt cuộc không thể nhẫn nại chạy vọt vào.

“Cảnh phu nhân, Cảnh lão gia, ta đúng là hồng nhan bạc mệnh mà. Đâu có ai tự nguyện rơi vào chốn phong trần, lúc ta hầu hạ Cảnh thiếu gia vẫn là một thân thanh bạch, nếu không phải tú bà phát hiện, ta còn không biết chính mình đang mang thai. Ta nhớ tới đây là cốt nhục của Cảnh gia mới đến đây xin giúp đỡ, cũng không ham vinh hoa phú quý, chỉ cam nguyện ở nhà làm tiểu tỳ, rời xa chốn nhố nhăng kia, ta làm như vậy có gì sai sao?”

“Thanh bạch?”

Cảnh Băng Tuyền cười lạnh, nàng là cái loại người như thế nào chẳng lẽ hẳn còn không biết sao? Nếu không phải thấy nàng có chút nhan sắc lại có chút xảo hoạt, có thể đem chuyện hẳn bao dưỡng nàng lan truyền cho toàn bộ người trong kinh thành biết đến, hẳn mà thêm để ý đến nàng sao?!

Huống chi trong kinh thành có biết bao nhiêu quan gia háo sắc, ai mà chưa từng được nàng hầu hạ một đêm, vậy mà mở miệng ra, dám mặt dày mày dạn, không chút đổi sắc nói mình vẫn một thân thanh bạch, càng cho thấy nàng tới nơi này căn bản là có mưu đồ.

“Băng Tuyền, việc ngươi đã làm, ngươi phải chính mình gánh vác, đừng trốn tránh trách nhiệm.”

Loan Nhi quỳ trên mặt đất, rũ người khóc lóc, lệ tuôn như mưa, một tay vỗ về cái bụng của mình, còn tay kia thì giữ chặt góc áo Cảnh phu nhân cầu xin.

“Phu nhân, chúng ta đều là nữ nhân, van cầu người giúp ta đi. Ta nếu không phải nghèo túng vô y, như thế nào không biết xấu hổ đi vào nơi này xin giúp đỡ, phu nhân, van cầu người..... Van cầu người.....”

Nàng khóc một cách thảm thiết cơ hồ té trên mặt đất, làm cho kẻ khác bắt đầu sinh thương hại, không thể đối nàng lạnh lùng xua đuổi.

Cảnh phu nhân cũng biết đứa con vài ngày trước đó thật sự đã đến kỹ viện trụ, còn bao dưỡng Loan nhi. Cũng không biết là ai nhảm chán lại đem tin này rao truyền khắp nơi, chuyện này lan rộng khắp kinh thành, đến cả người làm tạp vụ còn biết tới. Nàng lúc trước còn rất giận đứa con không thêm để ý tới Ngọc Đăng Long đang bệnh nặng, chỉ lo chính mình phong lưu khoái hoạt.

“Ta xem..... Trước hết nên sắp xếp cho nàng một chỗ ở đi đã!”

Cảnh phu nhân tâm địa thiện lương, thấy Loan Nhi khóc đòi đoạn gần như muốn té xỉu, đồng thời cũng nghĩ đến đứa con trong bụng nàng, nói gì thì nói nàng cũng đang mang cốt nhục của Cảnh gia, sao có thể để nàng lưu lạc bên ngoài.

“Nương, ta xem nàng căn bản là không có đứa nhỏ, cho dù có, cũng không phải của ta.”

“Người đừng chối nữa, vừa mới đi kỹ viện phong lưu một tháng, người ta tới tìm người, người liền lập tức trở mặt, người ít nhất cũng phải có chút lương tâm a.”

Cảnh Băng Tuyền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn biết chính mình dù có trong sạch, oan uổng như thế nào, nhưng có dùng lời nào để giải thích, mẫu thân cũng sẽ không tin, bởi vì Loan Nhi diễn thật sự quá mức xuất sắc.

Hắn không giận ngược lại còn cười, Loan Nhi muốn một bước lên mây, chim sẻ hoá phượng hoàng, cũng phải xem nàng có thành sự hay không đã.

“Hảo, muốn lưu giữ nàng phải không? Vậy thì lưu giữ đi. Nàng nói nàng nguyện ý làm tiểu tỳ, vậy trước hết cho nàng đến hầu hạ ta.”

“Cám ơn Cảnh thiếu gia, cám ơn lão gia, phu nhân.”

Loan Nhi chảy xuống nước mắt cảm động, nhưng phía sau đôi mắt đầy lệ kia, nhin không được một chút đắc ý, làm hiển lộ ra ý đồ bất chính trong lòng nàng.

Cảnh Băng Tuyền đã rời khỏi Ngọc gia vài lần mặt trời lặn, rõ ràng hẳn trước khi đi từng nói qua vài ngày sẽ đến tìm mình, lại cố tình không đến, Ngọc Đăng Long nghĩ thầm, rằng sự tình trong nhà hẳn nhất định rất khó xử lý.

Ngọc Đăng Long nghỉ ngơi đã nhiều ngày cũng cảm thấy khoẻ hơn nhiều, có điều, khi không còn thấy một mối nữa, trong đầu liền nổi lên ý niệm đi đến Cảnh gia, dù sao hồi lâu không thấy Cảnh Băng Tuyền, vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu, hẳn đã muốn thành thói quen có Cảnh Băng Tuyền bồi ở một bên hằng ngày.

Bất luận là cãi nhau hoặc là những lúc sung sướng, hẳn đều thói quen có Cảnh Băng Tuyền bên cạnh chia ngọt xẻ bùi, đồng cam cộng khổ.

Mới đi vào Cảnh gia, cho dù hẳn có vô tâm như thế nào, hay đối với mọi sự đều không chút để ý, cũng cảm giác được Cảnh gia có một bầu không khí thật kỳ quái, hơn nữa cái không khí u ám này còn ép người ta đến không thở nổi.

“Băng Tuyền có ở nhà không?”

Ngọc Đăng Long hỏi tổng quản đang đứng một bên.

Cảnh tổng quản khúm núm chỉ vào phòng, “Thiếu gia ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Ngọc Đăng Long hỏi xong, sau đó đi vòng vo qua mấy hành lang, đi đến trước cửa phòng Cảnh Băng Tuyền, hắn đang muốn giơ tay đẩy cửa, bỗng nhiên nghe được bên trong một giọng nữ kiều mỹ truyền ra, không khỏi ngẩn ngơ.

Theo hắn biết, Cảnh Băng Tuyền từ trước đến nay không có nữ tì tùy thân, mà diện mạo tên ấy tuần mỹ như vậy, nữ nhân nào gặp cũng một trận say mê.

Trước kia trong nhà Cảnh Băng Tuyền có rất nhiều nữ tì tranh nhau hầu hạ hắn, làm xảy ra rất nhiều chuyện phiền toái, vì tránh có rắc rối, sau đó Cảnh Băng Tuyền không dùng nữ tì hầu hạ bên người nữa.

“Cảnh thiếu gia, ngực của ta hơi đau, người giúp ta xoa xoa một chút được không?”

Ngọc Đăng Long trong lòng chấn động, thanh âm kia kiều mỹ như vậy, chắc chắn nữ tử này có bộ dạng vô cùng xinh đẹp.

Trước giờ hắn cùng Cảnh Băng Tuyền không có bí mật nào giấu giếm trong phòng, cho nên khi hai người đi đến nhà đối phương, chưa bao giờ gõ cửa, đều là trực tiếp mở cửa tiến vào.

Nhưng giờ phút này, hắn lại giật mình, nhất thời không biết có nên đẩy cửa mà vào hay không, dù sao nghe trong phòng tựa hồ có chuyện gì đó không được bình thường.

“Ngọc..... Ngọc thiếu gia.....”

Cảnh tổng quản ở ngoài hành lang nhỏ giọng kêu, Ngọc Đăng Long hơi giật mình nhìn về phía lão nhân đáng tuổi ông nội hắn.

Cảnh tổng quản đang bước về phía Ngọc Đăng Long.

“Thiếu gia.....đang có chuyện khó xử!”

“Khó xử? Hắn khó xử cái gì?” Ngọc Đăng Long không hiểu lắm tình trạng đang diễn ra ở đây.

Cảnh tổng quản thì thầm vào lỗ tai Ngọc Đăng Long.

“Có một cô nương từ kỹ viện tìm đến đây, nói nàng mang thai với thiếu gia, lão gia, lão phu nhân quyết định đem cô nương này thu ở trong phòng thiếu gia, hầu hạ thiếu gia.”

Ngọc Đăng Long cảm thấy nơi ngực một trận mát mát trời lên.

Cảnh tổng quản nói còn chưa nói xong, càng không chú ý tới sắc mặt Ngọc Đăng Long, nói thật ra, ngay cả hắn cũng cho rằng thiếu gia nhà mình thật sự là có điểm xằng bậy.

“Thiếu gia không đồng ý, nói Loan Nhi cô nương căn bản là đồ vô sỉ, nàng không có khả năng có thai với hắn, bất quá Loan Nhi cô nương này đúng thật là càng được nước lấn tới. Lúc nàng mới vào nhà, nguyên bản còn khóc khóc nói nàng nguyện ý làm nô tì, hiện tại cái giá của nàng so với phu nhân còn lớn hơn, hạ nhân nếu có hơi chút sai lầm, nàng lập tức lớn tiếng mắng rung trời!”

“Cảnh Băng Tuyền nói tiểu hài tử kia không phải là của hắn?”

“Đúng vậy, nhưng mà Loan Nhi cô nương luôn miệng thề đó là sự thật, thậm chí còn thề độc nếu nói dối thì cha mẹ nàng sẽ bị chết bất đắc kỳ tử, này..... Này ai dám không tin.” Nếu không phải thật sự, ai dám dùng cha mẹ chính mình mà thề.

Ngọc Đăng Long biến sắc, nắm chặt hai đấm, Cảnh Băng Tuyền đích xác hoa tâm phong lưu, hắn cũng mơ hồ biết Cảnh Băng Tuyền trước khi cùng với chính mình phát sinh quan hệ, cũng đã từng có quan hệ với rất nhiều nữ tử.

Nhưng có một chuyện tuyệt đối sẽ không sai, đó là Cảnh Băng Tuyền là một nam tử hán dám làm dám chịu, nếu đã làm sai, cho dù là trọng tội mất đầu, Cảnh Băng Tuyền cũng sẽ nhận tội mà gánh trách nhiệm.

Nếu là không có, cho dù có người nói hắn là một bảo vật vô giá, hắn cũng sẽ bĩu môi khinh thường.

Nhớ lại chính mình chỉ là bị người hiểu lầm có một ngày, đã cảm thấy trong lòng tràn đầy uỷ khuất, không thể tưởng được Cảnh Băng Tuyền lại phải chịu đựng loại sự tình này mấy ngày qua, cha mẹ hắn còn buộc hắn phải thu nữ nhân này vào phòng.

Cảnh Băng Tuyền bị oan uổng lớn như vậy, chẳng phải là trong lòng vô cùng khó chịu và đau khổ sao?

Đối với một Cảnh Băng Tuyền cao ngạo mà nói, đây là một điều vũ nhục lớn nhất.

“Nếu Băng Tuyền đã nói không phải là tiểu hài tử của hắn, vậy chắc chắn là không phải. Ai quản nữ nhân kia thề thốt độc địa như thế nào, dù sao nàng nhất định là nói dối.”

Hắn đại chưởng vung lên, dường như đang tức giận muốn đánh người, Cảnh tổng quản cũng bị khí thế hung mãnh đó làm cho sợ tới mức thối lui ba thước.

Ngọc Đăng Long không nói không rằng, dùng sức đá văng cửa phòng Cảnh Băng Tuyền ra.

Cửa phòng vừa mở, liền nhìn thấy bộ ngực của Loan Nhi bán lộ đặt ở trên người Cảnh Băng Tuyền. Cảnh Băng Tuyền vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng hần vừa thấy Ngọc Đăng Long vào cửa, sắc mặt thoáng chốc đại biến.

Hần không muốn hai người thật vất vả mới nối lại tình xưa lại bởi vì chuyện của Loan nhi này mà lại một lần nữa “chia yên rẽ thủy”, huống chi nữ nhân này bây giờ còn quần áo không chỉnh tề ngã vào trên người hần.

“Người.....”

Ngọc Đăng Long chỉ vào Loan Nhi, Cảnh Băng Tuyền lại hết đường chối cãi, lần đầu tiên trong đời sắc mặt tái nhợt, cảm thấy lần này hần chết chắc.

“Đăng Long, nghe ta giải thích.....”

“Người là ai? Ai chuẩn người ngay cả cửa cũng không gõ liền tiến vào trong phòng thiếu gia?”

Loan Nhi không quan tâm người đến là ai, tóm lại lớn tiếng dọa người nguyên bản chính là một trong những sở trường của nàng, nói sao nàng ở Cảnh gia đã có thể hô phong hoán vũ, ai phá hủy chuyện tốt của nàng, chính là đắc tội với nàng.

“Không cần giải thích, cái này có gì mà hảo giải thích chứ.....”

Căn bản ngay cả khoé mắt cũng chưa nhìn về phía Cảnh Băng Tuyền, Ngọc Đăng Long liền đối với Loan Nhi hung bạo gầm lên.

“Người là một nữ nhân hư hỏng, dám ngậm máu phun người, dám đặt điều nói đứa nhỏ trong bụng là con của Cảnh Băng Tuyền. Cảnh Băng Tuyền là người như thế nào chẳng lẽ ta còn không rõ ư? Nếu hần thật sự có đứa nhỏ với người, người cho dù không cần hần chịu trách nhiệm, hần cũng sẽ mạnh mẽ nhận lấy, người dám thấy hần thiện lương mà đến đây vu khống, ta hôm nay phải thể thiên hành đạo.....” Hần một bên rống to, một bên kéo ống tay áo, bộ dáng lưu manh, hung hãn muốn đánh người.

Loan Nhi chưa bao giờ gặp qua người nào hung bạo mãnh liệt như vậy, diện mạo lại siêu cấp giống quỷ vương.

Trước kia chỉ cần bằng sắc đẹp cùng kiêu mị của nàng, là có thể đem nam nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng mà cho dù hiện tại tức giận đến nổi trợn lồi đình, tùy thời có thể một quyền đánh chết nam nhân của nàng cũng không ăn thua gì với hung thần ác sát trước mặt.

“Oa a.....”

Nàng có ngu xuẩn như thế nào cũng hiểu được còn ở lại trong này một khắc nào thì chỉ có đường chết mà thôi.

Cái nắm tay to lớn kia của hắn mà đánh xuống, nếu phá hủy gương mặt xinh đẹp của mình, kia nàng về sau còn dựa vào cái gì để mà kiếm cơm?

Nàng lập tức nhanh chân chạy thục mạng thoát đi ra ngoài.

Ngọc Đăng Long còn muốn đuổi theo để đánh một trận, Cảnh Băng Tuyền đã muốn cười đến vỡ bụng, giữ chặt lấy cánh tay hắn, không cho hắn đuổi theo.

“Không cần đuổi theo, nàng đã sợ đến xanh cả mặt mày rồi, có cho vàng cũng không dám tới gần nhà của ta.”

“Nữ nhân này thật xấu xa, làm sao dám vu oan người như vậy.....”

Ngọc Đăng Long tức giận đến toàn thân phát run, Cảnh Băng Tuyền ý bảo Cảnh tổng quản đi ra ngoài. Cảnh tổng quản sau khi rời khỏi đây, hắn rút cuộc chịu không nổi đem Ngọc Đăng Long ôm vào trong ngực.

Phát giác Cảnh Băng Tuyền vai không ngừng run run, Ngọc Đăng Long còn tưởng rằng hắn là đã giải được oan uổng, hỉ cực mà khóc, nào biết Cảnh Băng Tuyền đang cười toe toét.

“Người thật sự cảm thấy nữ nhân xấu xa kia đang lừa mọi người?” Cảnh Băng Tuyền hỏi.

“Đương nhiên, người nói không có chính là không có, làm gì gạt người, quang minh lỗi lạc không phải là cá tính của người sao?”

“Khụ khụ..... Hừ.....”

Cảnh Băng Tuyền một trận ho khan, chột dạ không thôi, quang minh lỗi lạc đương nhiên không phải là tính cách của hắn. Trên cơ bản, hắn đã sớm nghĩ ra cách để dạy cho Loan nhi kia một bài học, trước hết làm cho nàng nghĩ nàng ở trong nhà hắn đã đắc thế, sau đó sẽ thông đồng với người ngoài vu oan nàng.

Cảnh Băng Tuyền so với nàng cũng có tâm cơ, nhưng lại muốn đem nàng làm cho thảm hại hơn, hiện tại mới tiến hành đến một nửa, nếu không phải Ngọc Đăng Long nửa đường nhúng tay, chỉ sợ Loan nhi không có kết cục tốt.

“Đăng Long.....”

Hai tay hắn ôm Ngọc Đăng Long thật chặt, chỉ có người này tin tưởng hắn, tín nhiệm hắn đến vậy, khiến

cho con tim Cảnh Bằng Tuyên cảm thấy vô cùng ấm áp ngọt ngào.

Cảnh Bằng Tuyên xoay trở thân mình, tính toán khoảng cách tốt lắm, một cái áp mạnh, Ngọc Đăng Long còn đang tức giận chuyện vừa rồi của Loan nhi, không chút để ý chính mình đã bị áp ngồi ở trên giường lớn của Cảnh Bằng Tuyên.

“Nữ nhân xấu xa kia rất đáng giận, dám khi dễ người như vậy, khắp thiên hạ có thể khi dễ người, cũng chỉ có ta mà thôi, nàng dựa vào cái gì mà dám làm vậy?”

“Đúng vậy, nàng dựa vào cái gì, khắp thiên hạ ta cũng chỉ nguyện ý cho người khi dễ mà thôi.”

Cảnh Bằng Tuyên ngọt ngào xu nịnh, mà hai tay đã lần mò vào trong vạt áo Ngọc Đăng Long.

Thế mà Ngọc Đăng Long còn hồn nhiên không biết, chuyện vừa rồi thật sự làm cho hắn rất dỗi tức giận, đến nỗi hắn cứ luôn miệng mắng không ngớt.

“Nữ nhân kia rất xấu xa.....”

Giải khai vạt áo Ngọc Đăng Long, Cảnh Bằng Tuyên không chút khách khí tham nhập bàn tay to khê vuốt ve, Ngọc Đăng Long rốt cuộc mới phát hiện có điểm khác thường, lúc này Cảnh Bằng Tuyên đã muốn đem hắn cưỡng chế ở trên giường.

“Người..... Người làm gì?”

Ngọc Đăng Long cà lăm, Cảnh Bằng Tuyên chồm người lên hôn lấy đôi môi vừa rồi vì hắn mà ra tiếng bênh vực, không ngừng khuấy động, âu yếm đầu lưỡi, làm cho Ngọc Đăng Long muốn phản kháng tất cả đều biến mất vô tung, chỉ còn có thể liên tục thở dốc.

“Đăng long, thân thể của người đã tốt hơn nhiều rồi đúng không?”

Nói xong câu này, Cảnh Bằng Tuyên đã đem quần áo từ hai vai Ngọc Đăng Long cởi ra. Ngọc Đăng Long bị hôn cơ hồ không thể thở, chờ khi hắn thuận khí, quần áo cũng bị cởi một nửa.

“Ta..... Ta không phải tìm người làm loại sự tình này.....” Thở hổn hển, Ngọc Đăng Long giận dữ trừng mắt nhìn hắn liếc một cái.

Cái liếc mắt kia làm cho Cảnh Bằng Tuyên cảm thấy Ngọc Đăng Long đáng yêu đến cực điểm, bàn tay to rốt cuộc chịu không nổi sờ soạng xuống phía dưới.

“Người..... Oa a.....”

Ngọc Đăng Long mới vừa bị hôn đã khơi mào dự vọng, kỳ thật đã muốn sưng lên đau đớn, lại bị Cảnh Băng Tuyền sờ như vậy, lập tức kích động kêu to.

“Không tìm ta để làm loại sự tình này, vậy thì nơi này sao lại có phản ứng như vậy.....?”

Lời nói của Cảnh Băng làm cho Ngọc Đăng Long rất muốn tấu hấn một quyền. Cảnh Băng Tuyền cúi đầu, rất nhanh đem hạ thân của Ngọc Đăng Long hàm tiến trong miệng, không ngừng liếm lộng, hấn biết Ngọc Đăng Long hoàn toàn không có biện pháp kháng cự loại phương thức âu yếm này.

“Ngô ân..... A.....”

Nhú chặt hai hàng lông mày, Ngọc Đăng Long cho dù nắm chặt tóc Cảnh Băng Tuyền như thế nào, Cảnh Băng Tuyền vẫn cứ làm theo ý mình dùng cái miệng nhỏ nhắn đưa bộ vị của hấn gắt gao vây quanh hút.

“Thoải mái không, Đăng Long?”

Ngọc Đăng Long lại trừng hấn liếc mắt một cái, Cảnh Băng Tuyền ngược lại lấy đầu lưỡi kích thích vào đỉnh bộ vị, Ngọc Đăng Long rốt cuộc khó có thể nhẫn nại đành đưa cái mông.

“Nơi này cũng muốn ta đứng không?”

Ngón giữa của Cảnh Băng Tuyền không khách khí sáp nhập vào mật địa Ngọc Đăng Long. Ngọc Đăng Long khẽ rên một tiếng, hai tay nắm chặt lấy chân, hai chân bị Cảnh Băng Tuyền vặn bung ra, toàn bộ nơi tư mật đều hiện ra ở trước mắt Cảnh Băng Tuyền.

Ngọc Đăng Long chảy nước mắt, ngón tay Cảnh Băng Tuyền không ngừng trườn sáp, cuồng loạn, làm cho huyết mạch trong người hấn không ngừng lưu động.

Ngọc Đăng Long tóc tai tán loạn, hô hấp dồn dập, trên mặt còn sót lại vài giọt nước mắt, làm cho trái tim Cảnh Băng Tuyền đập một cách kịch liệt.

Hấn vội vàng bỏ đi quần áo chính mình, cố ý để cho Ngọc Đăng Long nhìn thấy hạ thân của mình đã muốn giương nanh múa vuốt. Ngọc Đăng Long nhìn đến cái kia trưởng đại, ánh mắt như là xấu hổ, như là sợ, hoặc như là khao khát làm cho cả người hấn phát run.

Ngọc Đăng Long không biết được chính mình có bao nhiêu đáng yêu, nhưng nhất cử nhất động của hấn hoàn toàn biểu hiện ra tình cảm chân thật của mình. Người bình thường còn có thể che giấu, nhưng ánh mắt Ngọc Đăng Long không sao che giấu được sự xấu hổ cùng khát khao, làm cho Cảnh Băng Tuyền hưng phấn, hạ thân cơ hồ muốn bạo khai.

Hấn ngay lập tức tiến vào trong thân thể Ngọc Đăng Long, hưởng thụ bên trong ấm nóng cứ siết chặt lấy

hạ thân của hắn. Khi hắn càng không ngừng trều sáp, Ngọc Đăng Long mím chặt môi, không muốn phát ra âm thanh rên rỉ đầy khoái lạc.

Ngọc Đăng Long cảm thấy chính mình là một đại nam nhân, lại ở trên giường phát ra thanh âm “a...a...ân...” thì thật sự là quá mức mất mặt, cho nên ngay từ đầu hắn đã tận lực nhịn xuống, lại không biết hắn nhẫn nại như vậy, càng làm cho Cảnh Băng Tuyền hưng phấn muốn lưu máu mũi.

Ngọc Đăng Long đáng yêu, xấu hổ, hiện tại đã độc quyền thuộc về hắn, Cảnh Băng Tuyền thâm tình cúi xuống hôn lên đôi môi đang mím chặt kia, che lại thanh âm kinh sợ của Ngọc Đăng Long, lại một trận ra vào mãnh liệt, đưa hai người lên tới đỉnh cao thăng hoa.....

19. Chương 11

Phố phường nhộn nhịp người người tới tới lui lui, cảnh tượng ngựa xe như nước thật sự cho thấy kinh thành rất đổi phồn hoa, cho nên trong quán trà mà có thật nhiều nữ tử vây quanh Cảnh Băng Tuyền cũng không có gì là lạ.

“Cảnh thiếu gia, gần đây mới ra một loại vải mới, màu sắc phi thường hoa lệ.....”

“Đúng vậy, Cảnh thiếu gia, ta cũng đã thấy qua loại vải này rồi, phi thường đặc biệt, người mặc vào loại vải có màu sắc và hoa văn như vậy nhất định sẽ hợp lắm.”

Cảnh Băng Tuyền cười mà không đáp, cái nụ cười ngọt như đường trên khuôn mặt tuấn mỹ kia, có thể làm cho các cô nương bình thường lạc mất hồn phách.

Vây quanh hắn toàn là các cô nương, ai chẳng biết Cảnh Băng Tuyền gia tài bạc triệu, có thể nói là người đứng hàng đầu trong danh sách mà các cô nương muốn kết thân, cũng là người mà các cô gái mong ước được lấy làm phu quân nhất.

Cho dù không được làm chính thất phu nhân, được làm tiểu thiếp của hắn cũng sung sướng bậc nhất rồi, cho nên trước đó không lâu mới có một nữ tử thanh lâu mạo nhận mang thai với hắn, vào nhà hắn hết ăn lại uống, đương nhiên sau đó, gian kế này đã bị vạch trần.

“Còn có, Cảnh thiếu gia, tại sao gần đây rất ít thấy người đi ra ngoài dạo chơi a?” Một cô nương trực tiếp đánh trúng yếu điểm.

Hắn cũng chỉ mỉm cười mà chống đỡ, không nhiều lời giải thích, bởi vì hắn ở chỗ này ngồi chờ không phải là một đám cô nương tự động vây đến, mà là một người khác.

Không quá thời gian uống một chén trà nhỏ, trước cửa xuất hiện một bóng người cao trắng, Cảnh Băng Tuyền lập tức đứng lên chạy ra đón, trên mặt tươi cười so với vừa rồi như đã bỏ thêm thập phần nhiệt lực.

Nhìn không ra một người luôn luôn cậy tài khinh người như hắn, lại lộ ra ngọt ngào như vậy, đôi má lúm đồng tiền làm cho nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, người không hiểu biết, còn tưởng rằng người tới là một mỹ nhân mà hắn yêu thương.

Các cô nương ghen tị nhìn lại, phát hiện người tới không phải nữ tử, mà là một nam tử, cũng là một nam nhân nổi danh trong kinh thành, tên gọi Ngọc Đăng Long.

Gia cảnh nhà hắn so với Cảnh gia cũng giàu có ngang nhau, chẳng qua diện mạo hai người lại cách xa một trời một vực, tựa như người đẹp và quái vật vậy.

Cảnh Băng Tuyền tuổi trẻ vô trù, trên mặt lại thường thường lộ ra nụ cười ngọt ngào mê người; còn Ngọc Đăng Long sắc mặt ngăm đen, màu da khỏe mạnh từ khi sinh ra đến bây giờ vẫn cứ như vậy, không phải do phơi nắng quá nhiều mà thành. Mà khuôn mặt hung ác của hắn thật giống như lưu manh, thanh âm lớn cứ như sét đánh, thường thường quát mắng nhìn trừng trừng, thoạt nhìn có chút đáng sợ, bởi vậy hắn luôn luôn không được nữ tử nào chú ý.

Mà cũng có những chuyện không một cô nương nào lý giải được, đó là cho dù gia thế hai người giống nhau, cha mẹ cũng thập phần giao hảo, nhưng hai nam nhân giống như khác nhau một trời một vực như thế kia, vì sao lại có thể trở thành hảo bằng hữu, cả ngày đều như hình với bóng, mà hiện tại chỉ cần Ngọc Đăng Long xuất hiện, trên mặt Cảnh Băng Tuyền cũng sẽ xuất hiện một nụ cười hạnh phúc mà các nàng chưa bao giờ gặp qua.

“Đăng Long, ta chờ ngươi đã lâu, tại sao tới bây giờ ngươi mới đến?”

“Còn không phải đều là do ngươi hại, làm cho ta căn bản là đứng dậy đi không nổi.”

Ngọc Đăng Long trừng hắn liếc mắt một cái, ánh mắt hung hãn, cùng sắc mặt cực hung ác, đủ để kẻ khác rút lui ba thước, thế mà Cảnh Băng Tuyền vẫn là vẻ mặt tươi cười.

Cảnh Băng Tuyền một tay đặt lên vai hắn, còn một tay kia không thành thật hướng móng vuốt vuốt nhẹ, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng thì thầm: “Làm sao vậy? Là do tối hôm qua làm kịch liệt quá, cho nên hôm nay nơi này của ngươi mới đau đến đứng dậy đi không nổi sao?”

Khuôn mặt hung ác của Ngọc Đăng Long lập tức nhuộm thành một mảnh hồng, nếu không phải nơi này thật sự quá nhiều người, đẩy tay Cảnh Băng Tuyền ra sẽ khiến cho người khác chú ý, chỉ sợ hắn đã sớm mạnh mẽ mà hất tay tên vô lại này ra rồi.

“Ngươi..... Ngươi nói bậy bạ gì đó, không được nói bậy như vậy nữa.” Hắn giận dữ mà trở nên cà lăm.

Đều là do lỗi tối hôm qua của Cảnh Băng Tuyền. Hắn hiện tại siêu dính chặt lấy ta, chính ta thường thường một chút quên không ... chú ý, đã bị hắn cởi hết quần áo, làm cái chuyện mà khi nhắc đến là người ta đã xấu hổ tới cực điểm.

Tối hôm qua đương nhiên cũng là như vậy, chính ta bị hấn vừa hôn vừa liếm, cuối cùng còn phát ra cái loại thanh âm kỳ quái kia. Cảnh Băng Tuyền căn bản là cố ý muốn cho ta phải rên rỉ, cái thứ thanh âm mà đáng lý không thể thốt ra từ miệng của một nam tử hán, làm cho ta sau khi làm xong, rồi lúc hồi phục lại lý trí, xấu hổ đến mức đem mặt vùi vào chăn bông, hận không thể đánh chết chính mình.

Hơn nữa hấn làm rất kịch liệt, hại ta toàn thân vừa mệt vừa vô lực, nơi tư mật bộ vị lại bủn rủn đau đớn, cho nên buổi sáng ngày hôm sau ta mới đứng dậy đi không nổi.

Nói tới nói lui, đương nhiên tất cả đều là tại Cảnh Băng Tuyền, chính ta rõ ràng nói cho hấn biết hôm nay là một ngày rất trọng yếu, phải tắm rửa trai giới, không thể làm cái loại chuyện kia, nhưng gần đây hấn cứ hưng trí bồng bồng, hoàn toàn mặc kệ.

Mà tôi không tiền đồ vẫn chính là ta, xem như nam tử hán mà lại bị hấn đặt ở dưới thân, kêu ra thanh âm đáng xấu hổ như vậy, còn ôm chặt lấy hấn..... Thật mất mặt.

Bất quá, ai bảo Cảnh Băng Tuyền bộ dạng thật sự rất đẹp, rất hợp với sở thích của ta, mỗi lần ta vừa nói không cần, chỉ cần khuôn mặt tuấn tú của Cảnh Băng Tuyền gần ngay trước mắt là đã khiến cho ta đầu váng mắt hoa, những lời cự tuyệt đều nhanh chóng bay đi mất.

Nói tóm lại, ta là một tên ngốc luôn bị hấn trêu đùa.

“Hừ, mỗi lần người đến quán trà, bên cạnh lại vây quanh nhiều nữ nhân như vậy!”

Ngọc Đăng Long âm điệu có điểm ghen, dù sao Cảnh Băng Tuyền bộ dạng anh tuấn, nữ nhân cực kỳ say mê, làm cho hấn nhìn mà ngứa mắt, cho nên lại bất mãn trừng mắt nhìn Cảnh Băng Tuyền liếc một cái.

Cảnh Băng Tuyền nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hấn cười nói: “Nào có nữ nhân gì, trong mắt ta chỉ nhìn thấy một người là người mà thôi.”

Ngọc Đăng Long lại đỏ mặt tía tai, người này càng ngày càng lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa những lời nói kia làm cho hấn vừa xấu hổ vừa vui sướng, hấn vì che giấu bối rối, vội vàng cúi thấp đầu với đôi gò má hồng hồng trên mặt, giọng nói cũng hạ xuống rất thấp.

“Đi thôi, bằng không sẽ muộn mất.”

“Ân, đích xác cũng không sớm, đi thôi.”

Cảnh Băng Tuyền bước theo hấn ra khỏi quán trà, mặc kệ phía sau bao nhiêu thanh âm kêu gọi, bởi vì cho dù có bao nhiêu cô nương cũng không sánh bằng nam tử trọng yếu bên cạnh.

Trải qua con phố ồn ào, đi vào ngõ nhỏ, Ngọc Đăng Long cứ thẳng cước bộ đi nhanh về phía trước.

Cảnh Băng Tuyền tiến nhanh tới vài bước, cầm tay hắn, có điểm nén giận kiềm làm nũng nói: “Đằng Long, người đi nhanh như vậy để làm gì? Từ từ chờ ta a.”

Bị cầm tay, khuôn mặt Ngọc Đằng Long lại là một mảnh hồng, hiện tại bọn họ khi ở những nơi không người sẽ tay nắm trong tay, giống như một đôi tình nhân chân chính, mà người chủ động đương nhiên đều là Cảnh Băng Tuyền.

Vừa mới bắt đầu thấy có điểm không tốt vì đây là bên ngoài, nên rất muốn hất bàn tay kia ra, nhưng Cảnh Băng Tuyền lại nắm quá chặt chẽ, làm cho ta muốn bỏ cũng không được.

Hơn nữa ta càng muốn giãy, Cảnh Băng Tuyền lại càng dùng sức cầm. Hắn tuy rằng khuôn mặt thanh tú, nhưng tốt xấu gì từ nhỏ cũng đã tập võ luyện công, khí lực tuyệt đối so với ta mạnh hơn rồi. Bởi vậy nếu Cảnh Băng Tuyền thật sự muốn cầm tay ta, cho dù bản thân ta có dùng hết toàn thân khí lực, cũng tuyệt đối không thể vùng thoát khỏi cái siết tay quá đổi mạnh mẽ kia.

“Không cần như vậy, bị người khác thấy thì làm sao bây giờ?”

Cảnh Băng Tuyền nắm chặt tay hắn, một chút cũng không thả lỏng, thần sắc nghiêm túc hỏi hắn: “Bị thấy thì như thế nào?”

“Thật..... Thật mất mặt a.”

Cảnh Băng Tuyền thần sắc càng thêm nghiêm khắc lại hỏi hắn: “Vì cái gì mất mặt? Người sợ bị cô nương khác nhìn thấy, về sau không ai dám gả cho người sao?”

Ngọc Đằng Long ngẩng đầu, thấy khuôn mặt trắng như tuyết của Cảnh Băng Tuyền đang thập phần tức giận, làm cho Ngọc Đằng Long cảm thấy được rất đổi kỳ kỳ quái quái lại nhìn không được mà sinh khí.

Hắn làm gì dùng loại ánh mắt kỳ quái này mà nhìn ta, giống như ta đã làm nên tội ác tà trời nào đó. Nữ nhân cho dù muốn gả, cũng sẽ không gả cho ta, Cảnh Băng Tuyền đang phát điên cái gì a?

“Người điên rồi a, từ trước đến nay có cô nương nào coi trọng ta đâu, ta cả đời phải độc thân đã được định rồi.”

Ngọc Đằng Long rất biết mình biết ta, khuôn mặt hắn thật sự quá mức khủng bố, ngay cả tỷ nữ trong nhà cũng thường thường thấy hắn mà khi tới gần còn tim đập chân run, làm sao có cô nương nào thèm để mắt tới, Cảnh Băng Tuyền thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Nếu có cô nương coi trọng người thì sao? Nếu ngày nào đó thật sự có một nữ nhân giống Thuỷ Trùng cô nương xuất hiện, lại đối với người thập phần ái mộ, người có muốn cưới nàng không?”

Cảnh Băng Tuyền càng hỏi càng hung, hơn nữa lực đạo nắm tay hắn cũng càng lúc càng lớn, làm cho tay Ngọc Đăng Long cảm thấy có điểm đau, nhin không được phát hỏa. Hắn đây là thái độ gì chứ, nhất định phải làm cho mình nói hết những lời trong tim ra mới vừa lòng hả dạ sao?

“Người đối ta hung hăng cái gì? Ta không sợ mất mặt, chính là ta sợ người mất mặt, người bộ dạng xinh đẹp như vậy, có rất nhiều nữ nhân muốn người, người lại theo một nam nhân như ta tay trong tay thế này, vạn nhất bị người khác thấy, nhất định sẽ nói xấu về người, ta là suy nghĩ cho người a!”

Ngọc Đăng Long sau khi rống xong, hốc mắt liền đỏ, ngay cả tim cũng đau. Cảnh Băng Tuyền làm gì mỗi lần đều phải buộc hắn giao trái tim ra, như vậy lại có vẻ chính mình thật bị thâm mà thôi.

Cảnh Băng Tuyền nghe vậy dùng sức đưa hắn ôm vào trong ngực, hôn nhẹ lên môi hắn, quả quyết: “Ta không sợ mất mặt, người không cần suy nghĩ cho ta.”

“Chính là..... Chính là.....” Hắn chỉ là muốn tốt cho Cảnh Băng Tuyền thôi!

Cảnh Băng Tuyền lại đặt lên môi hắn một nụ hôn khác, biểu tình thật sự đáng sợ.

“Người chỉ cần nghĩ cho chính người là tốt rồi, cùng âu yếm, nắm tay với người mà mình yêu, là hạnh phúc lớn nhất của đời người, có cái gì hảo mất mặt đâu? Ta tuyệt không cảm thấy có chút mất mặt, nhưng lại cảm thấy có thể nắm tay người cả đời như thế này, là khoái hoạt lớn nhất của đời ta.”

Lời nói của Cảnh Băng Tuyền lại một lần nữa làm cho khuôn mặt Ngọc Đăng Long nóng đỏ bừng bừng giống như bị thiêu cháy. Hắn nói thập phần chân thật, còn hơn cả những lời thề non hẹn biển, chắc chắn không phải là nói dối.

Lời này nói dường như muốn khẳng định quan hệ giữa hai người bọn họ sẽ bền chặt dài lâu, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi, bởi vì Cảnh Băng Tuyền đã quyết đoán như vậy, cho nên chuyện hai người nắm tay cảm thấy không thoải mái lập tức tan thành mây khói.

Quang ảnh rừng cây dừng ở trên người bọn họ, bởi vì đã gần giữa trưa, cho nên ánh mặt trời trở nên có chút mãnh liệt, chờ khi đi đến chùa rồi, Ngọc Đăng Long đã mệt muốn chết.

Tuy rằng nói thân mình đã được điều dưỡng rất tốt, so với trước lúc xuống núi đã hoàn hảo hơn rất nhiều, nhưng vẫn là có điểm yếu đuối một nhọc, ngay cả khi Cảnh Băng Tuyền muốn cùng hắn thân thiết, cũng phải bận tâm đến tình trạng sức khỏe của hắn, không dám làm càn quá mức, sợ làm cho bệnh cũ của hắn lại tái phát.

“Đăng Long, ngồi xuống nghỉ một chút đi, ta đi lấy nước cho người uống.”

Cảnh Băng Tuyền dìu hắn ngồi xuống một tảng đá, trên trán Ngọc Đăng Long đều là mồ hôi, chân cũng bủn rủn, ngoại trừ do đi đường, còn có do đêm qua làm chuyện kia, rồi lại cộng thêm thể lực không còn

sung mãn như trước khi ngã bệnh nữa, cho nên hẳn mới cảm thấy mệt nhọc như vậy.

Cảnh Băng Tuyền ôn nhu sẵn sóc lấy nước trà mang đến, Ngọc Đăng Long tiếp nhận nước trà, lại nhin không được dụng quyền đánh vào cánh tay hẳn một chút.

“Đều là do người làm hại, tối hôm qua đã nói không cần, vậy mà người cứ cố tình không nghe.”

“Nhưng mà cuối cùng người cũng có phản ứng, nhìn người phản ứng đáng yêu như vậy, ta làm sao có thể không làm.”

Lời này làm cho sắc mặt Ngọc Đăng Long xanh mét, vội vàng ngăn cản hẳn.”Đừng nói lung tung nữa, nơi này là phật gia thanh tịnh, không cho phép người nói thêm gì nữa.”

Nhớ tới lúc trước Ngọc Đăng Long bệnh nặng một hồi, ở chỗ này tịnh dưỡng một thời gian, Cảnh Băng Tuyền lúc này mới ngậm miệng.

“Uống nước nhanh đi, đừng để mệt.”

Cảnh Băng Tuyền ngồi ở bên cạnh Ngọc Đăng Long, ôn nhu hầu hạ hẳn uống nước. Ngọc Đăng Long cũng thật sự rất khát, uống một hơi hết một ly nước đầy, Cảnh Băng Tuyền lại đi rót cho hẳn một ly khác, lần này sau khi hẳn uống xong, liền lắc đầu nói chính mình uống không nổi nữa.

“Người khát không? Ta giúp người đi lấy nước.”

Ngọc Đăng Long cầm lấy cái chén định đứng lên, Cảnh Băng Tuyền sớm biết sau khi vượt qua một đoạn sơn đạo đối với thân thể hiện tại của Ngọc Đăng Long có điểm gánh nặng, đã muốn đủ mọi cách, làm sao có thể để cho hẳn đi lấy nước cho mình.

“Ta không khát, người cứ ngồi đi.”

“Nhưng mà.....”

“Nếu không ngồi, mặc kệ nơi này là phật gia thanh tịnh, ta đều phải thân người nga!”

Lời uy hiếp như vậy so với bất cứ cái gì đều có hiệu lực, Ngọc Đăng Long giận trừng hẳn liếc mắt một cái, chính là biết hẳn thật sự là người nói được làm được, cho nên Ngọc Đăng Long đành phải ngoan ngoãn ngồi im.

Nơi này có bóng cây che mát, cũng không quá nóng, mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi đến, nhánh cây lại phát ra tiếng vang nhỏ sần sật, phương xa không biết từ nơi nào truyền đến từng đợt rì rào róc rách tiếng suối

chảy, hơn nữa chốc chốc còn có tiếng chim muông, còn trùng vọng đến, hết thấy đều có vẻ thập phần im lặng, làm cho kẻ khác muốn dung nhập trong núi, còn e ngại một thân phàm tục.

“Im lặng như vậy thật tốt.....”

Bàn tay to nắm một cái, Cảnh Băng Tuyền đưa đầu Ngọc Đăng Long đặt trên vai chính mình, hai người cứ như vậy thả lỏng ngồi dựa vào nhau, tay trong tay, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương.

“Đăng Long, ta thích ngươi, phi thường thích.”

Cảnh Băng Tuyền thành linh lên tiếng, làm cho khuôn mặt Ngọc Đăng Long cơ hồ lại một trận nóng cháy, hẩn quay mặt qua chỗ khác, trái tim đập một cách gia tốc trong lồng ngực.

“Xin ngươi đó, không cần luôn nói những lời này, nam nhân làm gì cứ phải đem tình tình yêu yêu đặt ở bên miệng mà lặp đi lặp lại mãi, như vậy rất kỳ quái a.” Hẩn chính là chịu không nổi mấy cái lời rất “sến” đó của Cảnh Băng Tuyền, cảm giác siêu mất mặt.

“Nam nhân vì cái gì không thể nói tình nói yêu, ta chính là thích ngươi a, Đăng Long, ngươi cá tính đáng yêu lại hồn nhiên, trên đời này rất cuộc không tìm thấy người nào đáng yêu giống ngươi vậy.”

Ngọc Đăng Long thật sự nhìn không ra chính mình toàn thân cao thấp có chỗ nào có thể được xưng là đáng yêu, lúc trước mới vừa phát sinh quan hệ, vì câu “đáng yêu” này, làm cho hẩn thập phần buồn bực bị thương, cho rằng Cảnh Băng Tuyền căn bản là ác ý vui đùa hẩn.

Nếu hẩn lên tiếng biện hộ, chỉ càng khiến cho Cảnh Băng Tuyền trêu cợt, giống lần trước liền cởi quần áo hẩn, muốn nói hẩn làm sao đáng yêu, khiến cho chính mình càng không dám mở miệng.

Cho nên hiện tại Cảnh Băng Tuyền hình dung hẩn đáng yêu, hẩn coi như không có nghe thấy, thần tình đờ bưng, nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, xem như là hưởng ứng.

Cảnh Băng Tuyền luôn biết nói như thế nào sẽ làm hẩn mặt đỏ, hiện tại lại làm không biết mệt, luôn nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Ngọc Đăng Long.

“Ngươi đỏ mặt a? Đăng Long.....” Câu hỏi của Cảnh Băng Tuyền không có hảo ý, rõ ràng lại có ý định trêu chọc hẩn.

Ngọc Đăng Long đứng lên, nếu còn tiếp tục ngồi ở chỗ này nghe những lời này, hẩn nhất định sẽ hồng từ đầu đến lòng bàn chân.

“Chúng ta đi bái phật đi, ta có nói qua sau khi ta khoẻ lại sẽ đi sấm lễ tạ thần, hiện tại thân thể ta đã tốt, phải nhanh vào điện bái Bồ Tát.”

Cảnh Băng Tuyền cười lên tiếng, Ngọc Đăng Long biết nhất định hắn đã biết mình mặt đỏ, cho nên mới cười đắc ý đến như vậy, tên Cảnh Băng Tuyền này thật đáng giận.

“Hào, chúng ta đi bái phật.”

Giống như cũng hiểu biết cá tính thành thật của Ngọc Đăng Long, nếu lại trêu chọc hắn, hắn có thể thẹn quá hoá giận, cho nên Cảnh Băng Tuyền một vừa hai phải, bên miệng mang theo mỉm cười, thường thức dung mạo xấu hổ của Ngọc Đăng Long.

Cảm thấy Ngọc Đăng Long thẹn thùng càng nhìn càng đáng yêu, nhất là lúc mặt hắn đỏ toàn bộ lại mê người đến cực điểm, làm cho Cảnh Băng Tuyền hận không thể áp lấy miệng của hắn mà thân ngay tức khắc.

Vào cửa chùa, đến đại điện, Ngọc Đăng Long cùng Cảnh Băng Tuyền quỳ gối xuống. Ngọc Đăng Long miệng lầm bầm, cảm tạ khi ở trong này tĩnh dưỡng được sự trợ giúp của các sư trong chùa cùng thần linh phù hộ, mới có thể khoẻ mạnh nhanh như vậy, bằng không hắn lúc ấy cơ hồ bệnh nặng đến nỗi ngay cả mạng cũng không còn.

Tuy rằng người khởi xướng là Cảnh Băng Tuyền bên cạnh, đều là do hắn làm cho chính mình phát lên tâm bệnh, mới có thể bệnh lợi hại như vậy. Nhưng hiện giờ hai người đã giải quyết hiểu lầm, cũng nói lại tình xưa, cảm tình so với ngày xưa càng thêm ngọt ngào, coi như là nhân hoạ đắc phúc.

“Cảm tạ Bồ Tát phù hộ, làm cho ta ở nơi này trụ một khoảng thời gian để tịnh dưỡng thân thể thành công, cũng hy vọng Bồ Tát phù hộ cha nương ta bình an trường thọ, sau đó là..... Sau đó là.....”

Cảnh Băng Tuyền cũng quỳ gối bên cạnh hắn, cũng cùng nhau bái với hắn, nhắm mắt vỗ tay, thoát nhìn cũng thập phần nghiêm túc.

Tuy rằng Ngọc Đăng Long cũng không cho rằng người luôn mọi chuyện như ý như Cảnh Băng Tuyền cần đến Bồ Tát phù hộ, nhưng khó thấy được hắn thật sự nghiêm chỉnh bái phật như vậy.

Hắn thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chú Cảnh Băng Tuyền, nhỏ giọng nói ra tâm nguyện tối trọng yếu của chính mình.

“Sau đó là, hy vọng..... Hy vọng Băng Tuyền có thể cả đời đều ở bên cạnh ta như thế này, chúng ta hai người có thể tương thân tương ái đến vĩnh cửu.”

Mới nói xong, mặt hắn liền đỏ, để tránh bị Cảnh Băng Tuyền nhìn ra manh mối rồi lại cười hắn, hắn gấp đến độ cúi đầu, giả dạng dáng vóc thập phần tiêu tụy, đợi cho tâm tình vững vàng trở lại, mới cùng Cảnh Băng Tuyền rời khỏi đại điện.

“Người có biết ta vừa rồi cầu cái gì không?” Cảnh Băng Tuyền liếc mắt nhìn hắn một cái, ném ra vấn đề này.

Ngọc Đăng Long trong lòng cũng tò mò, hẳn chưa bao giờ gặp qua Cảnh Băng Tuyền thành tâm bái phật như vậy, dù sao từ lúc sinh ra tới giờ Cảnh Băng Tuyền muốn cái gì có cái đó, căn bản là không cần đến một lực lượng siêu nhiên phù hộ.

“Không biết, ta cũng không phải con sâu trong bụng người, bắt quá ta nghĩ người cầu chính là hy vọng cha nương người bình an trường thọ.” Đây là Ngọc Đăng Long phỏng đoán.

“Này cũng là một việc nhỏ thôi, không phải là tối trọng yếu sự; ta cầu Bồ Tát phải chặt chẽ đem tim của người trao hết về cho ta, không được để người đi yêu thương người khác.”

Hoá ra ý tưởng của Cảnh Băng Tuyền lại giống hẳn đến vậy. Ngọc Đăng Long kinh ngạc quay nhìn nam nhân bên cạnh, hẳn thật sự rất khó tưởng tượng Cảnh Băng Tuyền lại yêu hẳn nhiều như thế.

Cảnh Băng Tuyền là người mà toàn bộ các cô nương ở kinh thành muốn lấy làm phu quân nhất, Ngọc Đăng Long nghĩ đến chỉ có mỗi mình mình phải phiền não đến một ngày nào đó Cảnh Băng Tuyền sẽ không cần hẳn nữa, không thể tưởng được Cảnh Băng Tuyền lại lo sợ chính mình sẽ yêu thương người khác, này không khỏi quá buồn cười sao.

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm của hắn, Cảnh Băng Tuyền đứng đắn nói: “Người quá mức xem nhẹ chính mình rồi, Đăng Long, nếu để cho người khác biết mặt tốt của người, ta xem các cô nương kinh thành nhất định sẽ tranh nhau làm tân nương tử của người.”

Cảnh Băng Tuyền đối hắn khen ngợi tựa như đang dùng lời ngon tiếng ngọt làm hắn vui lòng, nước da ngăm đen trên mặt Ngọc Đăng Long lại nhin không được đỏ lên.

Cảnh Băng Tuyền thấp giọng hỏi hắn: “Vậy người vừa rồi có cầu chúng ta hai người trăm năm hảo hợp hay không?”

Ngọc Đăng Long mặt oanh một tiếng rồi toàn bộ đỏ bừng, hắn bước nhanh xuống cầu thang, không trả lời vấn đề này.

Nhưng nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia của hắn, khiến cho Cảnh Băng Tuyền biết được chính mình đoán đúng rồi, nhưng vẫn cố tình truy vấn: “Rốt cuộc có hay không a? Đăng Long.”

“Ta..... Ta.....”

“Đăng Long, thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc có hay không?” Cảnh Băng Tuyền cười toe toét làm cái miệng dài đến mang tai.

Ngọc Đăng Long xấu hổ đến thiếu chút nữa muốn che lại mặt, hắn một đường trốn xuống cầu thang, toàn thân phát run nóng lên, ở phía sau Cảnh Băng Tuyền cứ từng bước ép hỏi, hắn căn bản là không mặt mũi nào trả lời.

Bọn họ một người chạy, một người truy, trong rừng cây dư âm chiếu rọi bóng hai người, một bộ mười phần sung sướng ân ái tình cảnh.

Đáp án là cái gì, đã không còn là điều trọng yếu nữa.....

[TOÀN BỘ VĂN ÁN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-nhat-my-nam-tam>